NIHAL DE PE
PĂMÂNTUL VÂNTULUI

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. I

LICIA TROISI

Licia Troisi

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

VOL. 1

NIHAL DE PE PĂMÂNTUL VÂNTULUI

Traducere din limba italiană
MARINA LOGHIN

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
TROISI, LICIA
Cronicile Lumii Pământene / Licia Troisi; trad.: Marina Loghin. – Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2009
3 vol.
ISBN 978-973-103-921-3
Vol 1.: Nihal de pe Pământul Vântului
ISBN 978-973-103-918-3

I. Loghin, Marina (trad.)

821.131.1-32=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

LICIA TROISI
Nihal della Terra del Vento
© Arnoldo Mondadori
Editore S.p.A., Milano,
2004

Ilustraţia copertei
Paolo Barbieri

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2009

ISBN 978-973-103-918-3

Cuprins

	O fetiță	**7**
1	Salazar	11
2	Sennar	23
3	Soana	31
4	Pădurea cea mare	40
5	Vise, viziuni și spade	50
6	Cavalerul Dragonului	64
7	Pe Pământul Apei	71
8	Sfârșitul unei povești	83
	A lupta	**95**
9	Adevărul	97
10	În fugă	103
11	Hotărârea lui Nihal	116
12	Zece războinici	127
13	Academia Cavalerilor	140
14	Recruta Nihal	152
15	În sfârșit, în luptă	168
16	O nouă durere	187
	A-și salva sufletul	**205**
17	Ido	207
18	Dragonul	225
19	Lecții de zbor	241
20	O hotărâre pripită	256
21	O nouă familie	279
22	Adio	296

O FETIȚĂ

[...] Este cel mai mic și cel mai îndepărtat sat al Lumii Pământene. Așezat la apus, e mărginit de o parte de Saar, Fluviul cel Mare, și de cealaltă parte e amenințat de Pământul cel Mare. Nu-i loc de unde să nu se vadă turnul foarte înalt al Fortăreței, reședința Tiranului. Aceasta domină ca o amenințare întunecată peste viețile tuturor locuitorilor din zonă. Amintește fiecăruia că nu există loc în care Tiranul să nu poată ajunge. Cu toate acestea, regatul este încă parțial liber.

Informare anuală a Consiliului Magilor, fragment

Pământul Vântului este caracterizat de arhitectura deosebită a orașelor lui, construite ca niște turnuri imense, superior organizate și mai ales autosuficiente. Fiecare parte a aglomerărilor urbane este destinată unei activități precise. Nucleul fiecărui turn în parte este alcătuit dintr-o zonă centrală deschisă și cultivată. Orașul-turn Salazar este ultimul avanpost al Pământului Vântului înainte de Pădure, codrul impunător care delimitează granița cu Pământul Stâncilor. [ ]

Anonim, din Biblioteca pierdută a orașului Enawar, fragment

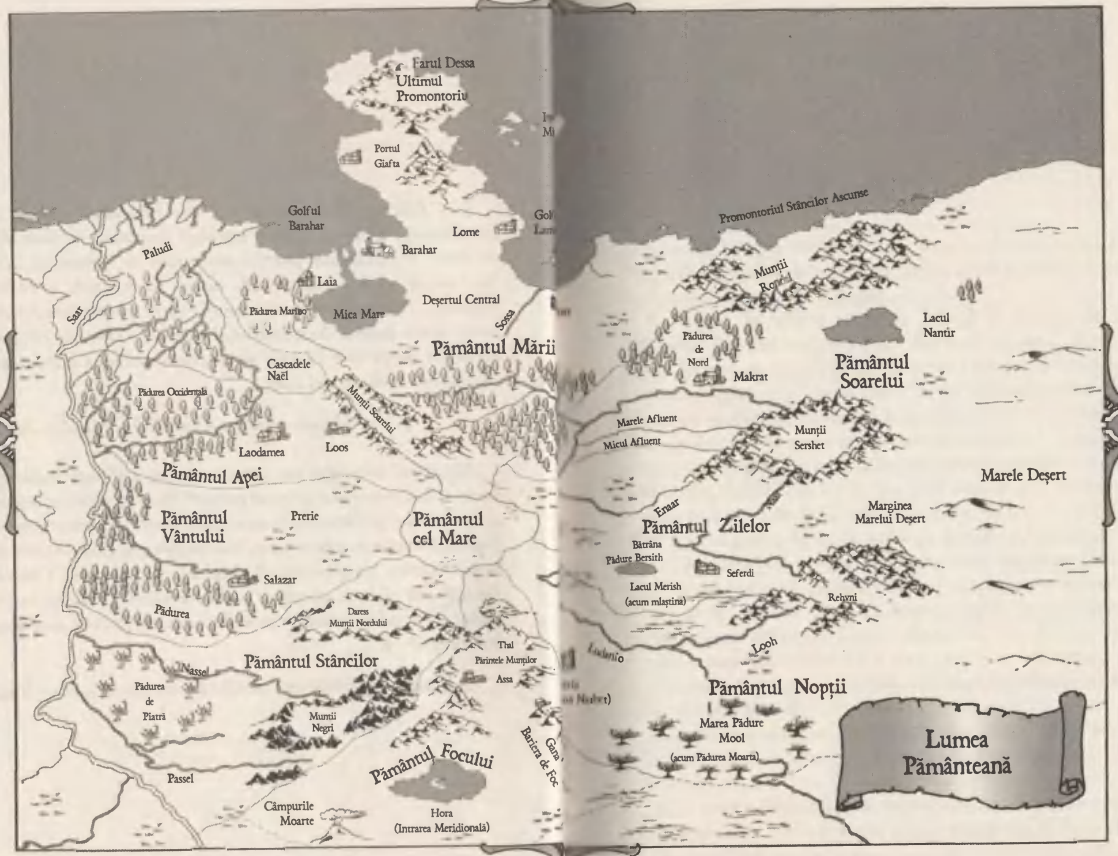
Farul Dessa
Ultimul Promontoriu
Portul Giafta
Golful Barahar
Lome
Barahar
Paludi
Laia
Sasr
Pădurea Marino
Mica Mare
Deșertul Central
Sossa
Pământul Mării
Cascadele Naël
Pădurea Occidentală
Munții Sarului
Laodamea
Loos
Pământul Apei
Pământul Vântului
Prerie
Pământul cel Mare
Salazar
Pădurea
Daress
Munții Nordului
Trai
Părinții Munților
Assa
Nassel
Pământul Stâncilor
Pădurea de Piatră
Munții Negri
Passel
Câmpurile Moarte
Pământul Focului
Hora
(Intrarea Meridională)
Promontoriul Stâncilor Ascunse
Munții Roșii
Lacul Nantûr
Pădurea de Nord
Makrat
Pământul Soarelui
Marele Afluent
Micul Afluent
Munții Sershet
Marele Deșert
Enaar
Pământul Zilelor
Marginea Marelui Deșert
Bătrâna Pădure Bersith
Seferdi
Lacul Merish
(acum mlaștină)
Rehmi
Loch
Pământul Nopții
Marea Pădure Mool
(acum Pădurea Moarta)
Lumea Pământeană

I

SALAZAR

Soarele inunda câmpia. Era o toamnă deosebit de miloasă: iarba era încă de un verde viu și unduia atingând zidurile orașului ca o mare blândă.

Pe terasă, în vârful turnului, Nihal se bucura de vântul dimineții. Era cel mai înalt loc din tot Salazarul: de acolo te puteai bucura de cea mai bună priveliște asupra câmpiei, care se desfășura leghe după leghe până se pierdea din ochi. Pe acea întindere nesfârșită, orașul răsărea impunător cu cele cincizeci de etaje de case, de ateliere și de grajduri ale lui. Un singur turn imens, care cuprindea o mică metropolă de cincisprezece mii de suflete, îngrămădite în cei o mie două sute de coți înălțime.

Lui Nihal îi plăcea să stea singură acolo sus, cu briza care-i răsfira părul foarte lung. Se așeza pe pietre, cu picioarele încrucișate, cu ochii închiși, și cu spada de lemn sprijinită alături, așa cum fac războinicii adevărați. Când stătea acolo sus, era ca și cum s-ar fi împăcat cu toată lumea. Putea să se concentreze numai asupra ei înseși, asupra gândurilor ei cele mai ascunse, asupra acelei melancolii vagi care uneori o îmbrățișa, asupra murmurului lent pe care uneori îl simțea cum se ridică din adâncul sufletului ei.

Dar asta nu era una dintre acele zile. Era o zi de bătălie, și Nihal privea câmpia ca un condotier doritor să se bată.

Erau vreo zece puști, de la zece ani în sus. Băieți cu toții, și ea fată. Așezați cu toții, și ea în picioare printre ei. Căpetenia: o pușcoaică slăbuță și deșirată, cu ochi vioi violet, păr unduitor de

un albastru lucios și urechi ascuțite disproporționate. Privind-o, n-ai fi zis că e puternică, dar ceilalți îi sorbeau cuvintele.

– Astăzi se luptă pentru casele părăsite. Famminii stau toți acolo să se dea mari. Nu știu despre noi și nu ne așteaptă să sosim: îi vom lua prin surprindere și îi vom goni cu forța spadelor noastre.

Puștii ascultau cu atenție.

– Planul? întrebă cel mai grăsunel.

– Vom coborî în grup compact până la nivelul de deasupra atelierelor, pe urmă o vom tăia prin conductele de întreținere din spatele zidurilor; de acolo vom ieși direct în ascunzătoarea lor. Îi vom prinde din spate; dacă nu ne facem simțiți, va fi un joc de copii. Eu voi fi în capul grupului; în spatele meu, echipa de atac.

Câțiva puști încuviințară siguri pe ei.

– Pe urmă arcașii – trei copilași cu praștii în mână făcură un semn că au înțeles – și la sfârșit pedestrașii. Sunteți gata?

Un cor de da-uri răsună entuziast.

– Atunci, hai!

Nihal ridică spada și se aruncă în jos pe gaura care ducea de la terasă la turn, urmată pe rând de restul bandei.

Copiii mărșăluiră unul lângă altul prin coridoarele care treceau prin cercul intern din Salazar, sub privirile amuzate – dar mai ales enervate – ale locuitorilor orașului, care cunoșteau bine bătăliile epice ale lui Nihal și ale alor săi.

– Bună ziua, generale.

Nihal se întoarse. Cel care vorbise era o ființă înaltă cam cât ea, mai curând bondoacă, având chipul acoperit în întregime de o barbă deasă. Un gnom. Făcu o plecăciune caraghioasă.

Nihal îi opri pe ai ei și se înclină la rându-i.

– Ziua bună și ție!

– Și azi la vânătoare de dușmani?

– Ca întotdeauna. Azi trebuie să-i gonim pe fammini din Turn.

– Da, ca întotdeauna... însă eu, dacă aș fi în locul tău, pe vremurile astea nu aș rosti cu atâta dezinvoltură acel nume. Nici măcar în joacă.

– Nouă nu ne e frică! zbieră un băieţaş din spatele grupului.

Nihal surâse cutezătoare.

– Da, nu ne e frică. Şi pe urmă, de ce-ţi faci probleme? Famminii nu sunt simpatici nimănui, şi în orice caz Pământul Vântului este încă liber.

Gnomul hohoti şi-i făcu cu ochiul.

– Fă cum vrei, generale! Bătălie bună.

Traversară unul câte unul diferitele niveluri ale turnului, cu pas cadenţat, încolonaţi ca adevăraţi soldaţi. Trecură prin faţa caselor şi atelierelor, prin haosul de rase şi limbi ale oamenilor din Salazar, mergând în cerc pe coridoarele fiecărui etaj, cu soarele care la intervale regulate îi săruta prin ferestrele deschise, către grădina centrală. De fapt, turnurile Pământului Vântului aveau fiecare câte un puţ adânc, central, cu o funcţie dublă: să lumineze mai bine ambientele oraşului şi să găzduiască o mică zonă cultivată, ocupată de multe grădini de zarzavat şi de câteva livezi.

Apoi Nihal intră sigură pe ea într-o uliţă laterală şi deschise o uşă veche şi putrezită. În spatele ei, cel mai profund întuneric.

– Iată-ne.

Fetiţa luă un aer solemn.

– De aici încolo, nici o teamă, ca de obicei. Înalta noastră misiune nu ne permite nici un fel de ezitare.

Ceilalţi încuviinţară serioşi şi intrară pe brânci în galerie.

Nu se vedea nimic. Şi aerul era dens şi greu, saturat de miros stătut. Însă curând ochii li se obişnuiră cu întunericul şi reuşiră să distingă scara cu trepte umede şi şubrede care se cufunda în beznă.

– Nu cumva s-o găsi cineva care să treacă azi pe aici? Am auzit spunându-se că zidurile de la apus au fisuri de reparat... zise un băieţel.

– Au trecut, răspunse Nihal. Un comandant bun prevede şi asta. Gata cu trăncăneala, să ne apucăm de treabă!

Paşii lor mai răsunară în cavitate câtăva vreme, amestecându-se cu vocile de dincolo de zid. Apoi, după a nu ştiu câta cotitură, linişte.

– Am ajuns, băigui Nihal cu răsuflarea tăiată.

Mereu era așa, chiar înainte de atac: inima-i bătea tare în piept, sângele îi pulsa în tâmple. Îi plăcea acel amestec de frică și de dorință de a se bate. Degetele ei alergară pe perete până când găsiră o ușă de lemn. Își lipi urechea de perete. Dalele de piatră dreptunghiulare erau groase, totuși reușea să distingă glasurile puștilor de pe partea cealaltă.

– Mereu noi. Eu m-am plictisit să fac pe famminul.

– Nu-mi spune mie! Data trecută, Nihal m-a învinețit.

– Mie mi-a spart un dinte...

– Când era șef Barod, măcar se făcea cu rândul.

– O fi, dar eu cu Nihal mă distrez mult mai mult. Drace, când ne luptăm, pare adevărat! Simt așa ceva pe dinăuntru... ca și cum am fi soldați!

– În orice caz, ea e cea mai tare, e corect să comande ea.

Nihal își dezlipi urechea de zid și-și scoase în tăcere arma din teacă. Încă o clipă de așteptare, apoi, cu un șut, scoase ușa din țâțâni și ea cu ai ei năvăliră urlând.

Încăperea era mare și plină de praf, cu plase mari de păianjen care țineau loc de perdele la geamuri. O casă de bogătași abandonată, ca toate locuințele de pe acel etaj. Așezați pe jos, erau șase băieței care aveau tot atâtea securi de lemn în mâini. Cu toate că fuseseră luați prin surprindere, se ridicară brusc și începu bătălia.

Nihal părea o furie: se arunca violent asupra dușmanilor, cu spada care se mișca încoace și-ncolo ca înnebunită. În vâltoarea bătăliei, adversarii trecură din încăpere în încăpere, parcurgând toată locuința, până la culoarul extern. Băieții cu securile aveau parte, din păcate, de ce-i mai rău. Începură să se audă văicărelile acelora care se alegeau cu o lovitură prea puternică.

– Retragerea! strigă șeful famminilor.

Cei care mai erau teferi o luară la goană către scări.

– După ei! urlă Nihal și dădu să se arunce pe urmele fugarilor.

Unul dintre ai ei o luă de un braț.

– În jos prin ateliere nu, Nihal! Dacă tatăl meu mă mai prinde încă o dată acolo jos făcând prostii, mă omoară în bătaie.

Nihal se smuci.

– Nu vom face nimic rău, îi urmărim și, pe urmă, o tăiem prin câmpurile din mijloc.

– Da, din lac în puț... își murmură sieși băiețelul, dar nu putu face altfel decât să-și urmeze căpitanul.

Toți o luară la goană în jos pe scări și, pe urmă, dezlănțuiți, cu armele în mână, către etajul atelierelor. Multe magazine dădeau direct către stradă fără nimic altceva decât ușa de intrare și câte o mică vitrină care expunea marfa, dar altele, mai ales cele care vindeau legume și fructe, ocupau o parte din culoar cu tarabe și coșuri. În clocotul alergării, băieții se loviră tocmai de una dintre acele tarabe dând peste o serie de mușterii neștiutori.

– Lepădături nenorocite! urlă negustorul de fructe ieșit din minți.

– Nihal! De data asta tatăl tău mă va asculta!

Dar Nihal continua să alerge după fugari. În timp ce dădea în dreapta și-n stânga cu spada în mână, se simțea vie și puternică. Unii dintre ai ei îi capturaseră pe fammini. Rămăsese de prins șeful lor.

– De el mă ocup eu! urlă către armata ei, deci le ceru picioarelor un efort suplimentar. Acceleră și o luă pe urmele dușmanului ei. Băiețelul mai, mai că-i simțea răsuflarea în ceafă. Se aruncă pe scări, dar căzu catastrofal două etaje mai jos. Se ridică anevoie și plin de dureri, controlă să fie la etajul corect, apoi se aruncă pe fereastră.

Nihal se aplecă: coborâseră atât de mult, încât sub ei mai erau numai grajdurile. La baza ferestrei, chiar în mijlocul unui strat din grădina centrală a turnului, stătea ghemuită prada ei. Sări fără frică jos, aterizâ în picioare și se aruncă asupra adversarului cu spada îndreptată spre cel care avea de acum mâinile ridicate.

– Mă predau, zise el gâfâind.

Nihal îl ajunse.

– Complimente, Barod. Ai devenit rapid!

– Da, cum de nu. Cu tine-n coaste...

– Te-ai lovit?

Barod își privi genunchii zdreliți.

– Eu nu sar așa sprinten ca tine. Oricum, data viitoare pui pe altcineva șef al famminilor, eu m-am săturat: mai mult tu m-ai învinețit...

Râsul lui Nihal fu întrerupt brusc de o voce înfuriată.

– Iar tu! Îmi ajunge până peste cap, fir-ar să fie!

– Oh-oh! Baar! zise Nihal îngrijorată.

Îl ajută pe Barod să se ridice și începură să alerge printre grămăjoarele de salată.

– Este inutil să fugiți, oricum știu cine sunteți! continua să urle vocea.

Odată ajunși la marginea stratului, Nihal i se adresă prietenului:

–Ascultă, du-te acasă. De el mă ocup eu.

Barod nu se lăsă rugat de două ori.

În schimb, Nihal își compuse cea mai bună față a ei ca de bronz și așteptă sosirea țăranului, un bătrânel fără dinți a cărui ură era atât de vijelioasă încât izbucnea prin fiecare rid.

– Îi spusesem deja tatălui tău că, dacă te mai prind înăuntru aici, va trebui să-mi plătească pagubele! Astăzi, trei grămezi de salată de aruncat, ieri, dovleceii... ce să mai vorbim de toate merele pe care mi le-ai furat!

Nihal afișă un aer contrariat.

– Sunt nevinovată de data asta, Baar! Doar că prietenul meu a căzut de la fereastra aia de acolo de sus, vezi? Eu am coborât numai ca să-l ajut.

– De o viață prietenii tăi tot cad în grădina mea și tu vii să-i ajuți! Dacă aveți picioare de mămăligă, stați departe de ferestre!

Nihal încuviință cu părere de rău.

– Ai dreptate, iartă-mă. Nu se va mai întâmpla niciodată.

Apoi se uită la Baar cu o privire atât de nevinovată încât țăranul căzu în plasă cu totul.

– Ei bine, dispari. Dar zi-i lui Livon că îl va costa să-mi ascută niței secerile.

– Cum să nu!

Fetița îi aruncă un pupic în vânt și o luă la goană cât putu de repede.

Livon trăia pe etajul cu ateliere, imediat mai sus de grajduri și de intrarea în Salazar, o ușă grea de lemn din două batante cu ivăre mari de fier pe laturi și balamale largi, mai înaltă de zece coți. Pe lemnul uzat se mai vedeau urme de basoreliefuri sculptate într-un trecut îndepărtat. Însă formele erau atât de neclare și, cu excepția câte unui cavaler și a câte unui dragon, nu se mai distingea altceva.

Ca pentru mulți alți negustori, și pentru Livon casa și atelierul erau tot una: astfel se economiseau timp și bani pe eventuale chirii. Singurul inconvenient era puțină dezordine, accentuată de lipsa unei prezențe feminine demne de acel nume. În plus, mai era și armurier: casa era înțesată de unelte, de arme, de lingouri de metal și de bucăți de cărbune.

Nihal dădu ușa de perete.

– M-am întors! strigă cu voce tare. Și-mi mai e și foame!

Cuvintele ei fură înghițite de gălăgie. Într-un colț, Livon bătea cu un baros o bucată de metal încins, în timp ce mii de scântei țâșneau din oțel și cădeau în cascadă pe podea. Era un ditamai omul, acoperit de funingine, cu o coamă de păr negru pe cap. Numai ochii luceau pe un chip care părea o bucată de cărbune.

– Moșule! urlă Nihal cu tot aerul din plămâni.

– A, tu ești... zise Livon ștergându-și sudoarea de pe frunte. Văzând că nu mai veneai, m-am apucat să termin o treabă pentru mâine.

– Vrei să zici că n-ai pregătit nimic?

– Nu se stabilise că o dată pe săptămână îți venea rândul ție să gătești?

– Da, însă... sunt atât de obosită!

– Așteaptă, așteaptă. Nu-mi spune nimic. Pun pariu că ai fost ca de obicei să te joci cu zăpăciții ăia.

Tăcere.

– Și, ca de obicei, pe etajul caselor părăsite.

Iar tăcere.

– Şi poate aţi ajuns pentru a nu ştiu câta oară pe câmpul lui Baar...

Tăcerea deveni vinovată. Nihal deschise cămara şi luă un măr.

– Oricum, nu-ţi face griji. Mănânc asta, zise ea ţopăind şi punându-se la adăpost de Livon.

– Ce dracu, Nihal! De câte ori ţi-am spus să nu te joci în grădinile centrale? Aici e un du-te-vino de lume care vine să se plângă şi să ceară reparaţii gratis!

Nihal se aşeză cu aer pocăit.

– Numai că atunci când se luptă...

Livon pufni nerăbdător şi se apucă să taie ceva verdeţuri luate din cămară.

– Să nu vii să-mi spui de prostiile astea! Dacă vrei să te joci, joacă-te. Dar nu deranja pe nimeni!

Nihal ridică ochii la cer: mereu aceleaşi poveşti...

– Nu mă bate la cap, Moşule...

Omul se uită urât la ea.

– Dar să-mi spui din când în când tată, nu?

Nihal dădu la iveală un surâs maliţios.

– E, hai tată! Oricum ştiu că eşti mulţumit că mă descurc bine cu spada...

Livon îi trânti dinainte o farfurie cu legume crude.

– Ăsta-i prânzul?

– Asta este ceea ce mănâncă domnişoarele care se încăpăţânează să facă pe voinicii. Dacă ai fi respectat înţelegerile şi ai fi gătit tu, am fi mâncat ceva cald.

Se aşeză şi el să mănânce. O vreme rumegă gânditor, apoi reluă:

– În orice caz, nu că nu sunt mulţumit!

Nihal chicoti în sinea ei. Livon rezistă câteva momente, apoi începu să râdă.

– Ei bine! Ai dreptate. Eu te ador aşa cu eşti, dar ceilalţi... ai de acum treişpe ani... ce naiba, femeile trebuie să se mărite, mai devreme sau mai târziu!

– De unde şi până unde? Eu nici nu mă gândesc să mă închid în casă să împletesc la ciorapi. Eu vreau să fiu un războinic!

– Nu există războinici femei, zise Livon, dar glasul lui trăda un orgoliu prost ascuns.

– Asta înseamnă că voi fi prima.

Livon zâmbi și cu o mână răvăși părul fetei.

– Ești chiar o blestemăție! Doar că uneori mă gândesc că ți-ar fi trebuit o mamă...

– Nu-i vina ta dacă mama a murit, zise Nihal simplu.

– Nu, zise Livon înroșindu-se, nu.

Asupra soției lui Livon plana cel mai întunecat mister. Nihal își dăduse seama repede că toți în Salazar aveau un tată și o mamă, pe când ea, numai un tată. Încă de mică, începuse să pună întrebări cărora Livon le dăduse mereu răspunsuri vagi și neclare. Mama murise, nu se știa nici cum, nici când. Dar cum era? Frumoasă. Da, dar cum? Ca tine, ochi violet și păr albastru. De fiecare dată când se deschidea subiectul, Livon intra în criză și Nihal învățase, cu timpul, să evite discuția.

– Mereu mi-ai spus că voiai să devin o persoană puternică, că să-mi urmez dorințele... Eu încerc să fac asta.

Cu fiica lui, Livon avea inimă duioasă: la auzul acelor cuvinte îi dădură lacrimile.

– Vino-ncoace, zise, și o îmbrățișă atât de tare încât o duru.

– Moșule, mă sufoci...

Nihal încercă să se desprindă, dar de fapt îi plăcea îmbrățișarea aceea mai mult decât ar fi vrut s-o arate.

După-amiază făcură ce făceau de obicei: forjară arme.

Livon nu era numai cel mai bun armurier al lumii cunoscute și probabil și al celei necunoscute: era un artist. Spadele lui erau arme incredibile, de o frumusețe atât de scânteietoare încât îți tăiau răsuflarea, arme care știau să se dea după proprietar și să-i pună în valoare capacitățile.

Confecționa lănci ascuțite ca vârful de ac și tăioase ca bricele, împodobite cu ornamente sinuoase, care nu îngreunau forma, cu înfloriturile inutile, ci din contră, le scoteau în evidență supletea. Livon era în stare să îmbine maximum de funcționalitate cu splendoarea eleganței. Trata armele ca pe copiii lui, le considera

creaturile lui şi tot aşa le iubea. Adora munca aceea pentru că îi permitea să-şi exprime eul creator, ce părea să nu se sfârşească niciodată, şi în acelaşi timp îl antrena să-şi pună la încercare abilităţile tehnice.

Fiecare armă nouă era o provocare la adresa dibăciei lui de meşteşugar, şi astfel, din când în când, făcea experimente îndrăzneţe, folosea materiale noi, căuta forme din ce în ce mai complexe şi le contopea cu soluţii tehnice din ce în ce mai complicate.

Faima lui Livon era atât de mare încât nu-i lipsea niciodată lucrul, şi dintotdeauna, puţin din necesitate, puţin din pură plăcere, se lăsa ajutat de Nihal. Şi în timp ce ea îi întindea barosul sau punea în funcţiune foalele, el îi dăruia perle ale înţelepciunii războinicilor.

– O armă nu e numai un obiect: pentru un războinic, spada este ca un braţ, o tovarăşă fidelă şi nedespărţită. Este spada lui, şi nu ar schimba-o cu nici o alta din lume. Iar pentru un armurier este ca un fiu: aşa cum natura dă viaţă creaturilor de pe lumea asta, tot aşa armurierul forjează lama din foc şi fier, spunea Livon şi-şi încheia fraza cu un hohot de râs zgomotos.

Aşadar, nu era de mirare că, alături de un tată care trăia pentru spade şi care avea printre muşteriii lui soldaţi, cavaleri şi aventurieri, Nihal crescuse atât de rebelă şi prea puţin feminină.

Erau ocupaţi cu o spadă când Nihal dădu la iveală o problemă veche.

– Moşule?

– Hmm...

Livon dădu cu barosul în lamă.

– Voiam să te întreb...

O altă lovitură.

Nihal luă un aer nevinovat şi destins.

– Când îmi dai o spadă adevărată?

Barosul lui Livon rămase nemişcat în aer. Un suspin, apoi namila începu iar să bată oţelul.

– Ţine bine cleştele ăla.

– Nu schimba subiectul, insistă Nihal.

– Eşti prea mică.

– A, da? Dar nu sunt prea mică să-mi caut soţ!

Livon puse barosul deoparte şi se lăsă să cadă pe un scaun, resemnat.

– Nihal, am mai vorbit despre asta. O spadă nu este o jucărie.

– Ştiu asta foarte bine, şi ştiu şi cum se foloseşte, mult mai bine decât toţi băieţii din acest oraş!

Livon suspină. Se gândise de multe ori să-i dăruiască lui Nihal una dintre spadele lui, dar, pe urmă, teama că ar fi putut să se rănească îl împiedicase mereu. Pe de altă parte, îşi dădea seama că Nihal cu spada ei de lemn făcea minuni şi că nu numai o dată luase în mână spade adevărate, demonstrând că ştia bine riscurile şi puterea lor.

Nihal îşi dădu seama de nehotărârea tatălui şi o luă de la cap şi mai înverşunat.

– Atunci, Moşule? Ei?

Livon privi în jurul lui.

– Să vedem, zise şoptit.

Se ridică şi se duse către rafturile unde-şi ţinea lucrările cele mai reuşite, acelea pe care le realiza fără nici o comandă, numai pentru el însuşi. Luă un pumnal şi i-l arătă lui Nihal.

– Acesta l-am făcut acum câteva luni...

Era o armă foarte frumoasă. Mânerul era forjat astfel încât să ia forma unui trunchi de copac, cu rădăcinile de o parte şi două ramuri încolăcite care ieşeau în partea cealaltă lărgindu-se spre exterior. Celelalte rămurele se mai împleteau pe o mică porţiune, până când deveneau una cu lama.

Ochii lui Nihal străluciră.

– E al meu?

– E al tău, dacă mă baţi. Dar, dacă eu câştig, tu găteşti şi faci curat o lună.

– Mă prind! Însă tu eşti mare şi masiv, pe când eu sunt încă o fetiţă, nu? Chiar tu o spui mereu! Deci, pentru a echilibra balanţa, va trebui să te limitezi la spaţiul a trei scânduri din podea.

Livon mustăci.

– Mi se pare corect.

– Atunci, dă-mi o spadă, zise Nihal, încântată deja de ideea că ar putea pune mâna pe oțel.

– Nici vorbă! Și eu voi folosi lemnul.

Amândoi se așezară în mijlocul încăperii, Nihal cu spada ei de lemn în mână și Livon cu un baston.

– Ești gata?

– Firește.

Întrecerea începu.

Nihal nu era dotată cu mare rezistență, iar tehnica ei era departe de a fi impecabilă, dar depășea aceste lipsuri prin intuiție și fantezie. Para și respingea orice asalt, alegea momentele corecte pentru atac și sărea la dreapta și la stânga cu mare sprinteneală. ăsta era avantajul ei, și ea știa.

Pe neașteptate, Livon se simți mândru de strengărița cu cozi albastre. Bastonul de lemn îi scăpă din mână, izbindu-se de un grup de lănci sprijinite într-un colț.

Nihal îi puse arma la gât.

– Ce faci, Moșule, pici la regulile de bază? Să te lași dezarmat așa de o fetiță...

Livon dădu la o parte spada de lemn, luă pumnalul și i-l dădu fetei.

– Ține, l-ai meritat.

Nihal întoarse pumnalul pe toate fețele, cântărindu-l îndelung în mâini și încercându-i lama cu degetul, ascunzând faptul că era nebună de bucurie. Prima ei armă!

– Însă, amintește-ți: niciodată să nu faci pe nebuna cu dușmanul înfrânt. E de prost gust.

Nihal se uită la tatăl ei cu ochi vicleni.

– Mulțumesc, Moșule.

Era destul de înțeleaptă să înțeleagă când era lăsată să câștige.

2

SEPPAR

Încă de mică, Nihal frecventase grupul de puşti cu care mergea prin Salazar ca să facă pagube de orice fel. Şi dacă la început fusese primită cu oarecare neîncredere, fie pentru că era fată, fie datorită înfăţişării ei ciudate, nu îi luase mult ca să fie acceptată.

Câteva dueluri, şi dovedise că, în ceea ce priveşte exuberanţa, măcar că era o fetiţă, nu avea nimic de invidiat la ceilalţi membri ai găştii.

De când intră în grup fu încet, încet tot mai îndrăgită. Pe urmă îl bătu pe Barod, şeful, într-o încăierare cu spada: din clipa aceea fu chiar idolatrizată şi deveni căpetenia bandei. Cu toate că nu-i lipsea tovărăşia, uneori, Nihal se simţea singură. Atunci se urca în punctul cel mai înalt din Salazar şi privea panorama de pe terasa amplă care dădea spre stepă: ochiul putea să străbată fără limită câmpia, şi singurele lucruri ce se întrevedeau erau omniprezenta Fortăreaţă a Tiranului şi contururile decolorate ale celorlalte oraşe.

În faţa acelui spectacol, Nihal se liniştea şi un moment natura ei războinică păstra tăcerea. Era ciudat: când asfinţitul incendia, într-un singur rug, cer şi stepă, reuşea să nu se gândească la nimic. Auzea numai un murmur care venea din fundul sufletului, ca o bâiguială într-o limbă pe care nu o cunoştea.

De când câştigase pumnalul lui Livon, Nihal era şi mai admirată: se plimba cu lama care-i atârna la şold, simţindu-se puternică asemenea unui cavaler. De mai multe ori îl pusese gaj ca premiu în vreo încăierare şi se mândrea cu faptul că nu pierduse nici una.

Într-o dimineață a celei de a treisprezecea toamne a ei, Barod trimise s-o cheme tocmai din acest motiv: un băiat care nu mai fusese văzut până atunci voia s-o provoace pentru a obține pumnalul. Nihal nu așteptă să i se repete de două ori și se duse cutezătoare pe acoperișul din Salazar, loc renumit pentru desfășurarea tuturor duelurilor ei.

Când îl văzu pe adversar, aproape că-i veni să râdă: înalt și slab, trebuie să fi avut vreo doi ani mai mult ca ea și se fălea cu o chică roșie foarte nepieptănată. Îi trebui o privire pentru a înțelege că nu forța era cartea câștigătoare a adversarului ei. Cu atât mai puțin abilitatea, având în vedere că purta un fel de cazacă stânjenitoare care îi cădea până la picioare, ornată cu o broderie geometrică pe piept. Cum se putea lupta îmbrăcat în felul ăla?

Singura armă secretă a tipului aceluia putea fi o oarecare istețime, pe care Nihal o întrezări în ochii lui foarte albaștri, dar nu-și făcu probleme: nu puțini dușmani neloiali bătuse până acum.

– Tu ești cel care m-ai chemat?

– Personal.

– Și ai vrea să mă înfrunți?

– Exact.

– Nu ești prea guraliv. Nu te-am mai văzut pe aici: de unde ești?

– Vin de la marginea Pădurii, dar patria mea e Pământul Mării. Mă numesc Sennar, pentru ca să răspund următoarei tale întrebări.

Nihal nu înțelegea de ce era tipul acela atât de sigur de sine: o cunoștea după renume, altfel nu ar fi provocat-o, deci era exclus s-o subaprecieze.

– Cine ți-a vorbit despre mine și de ce vrei să mă înfrunți?

– Aici toți vorbesc despre demonul cu urechile ascuțite și cu părul albastru care bate ca un tâmplar. Ia zi, ai uitat cumva că ești fată?

Nihal strânse pumnii: știa că nu era avantajos să-ți pierzi cumpătul înainte de bătălie și Sennar, cu tonul acela melodios și cu zâmbetul sarcastic imprimat pe buze, tocmai asta țintea.

– E treaba mea ce fac, și, pe urmă, încă nu mi-ai răspuns: de ce mă înfrunți?

– Uite, nu mă interesează nici cât negru sub unghie prostiile despre glorie și onoare care le trec prin minte copiilor care se încaieră cu tine. Eu vreau pumnalul tău, pentru că e frumos și pentru că l-a făcut Livon, care este cel mai bun meșter de arme din Lumea Pământeană. Dacă pentru a-l avea trebuie să mă joc cu tine, bucuros.

Pe Nihal o mâncau mâinile, dar nu răspunse la provocări. Se puse de acord cu Sennar despre regulile înfruntării. Odată ce începea duelul, ar fi putut să-l atingă de câte ori voia.

Hotărâră să se bată cu bastoanele: primul care era dezarmat sau cădea la pământ trebuia să se declare învins. Pumnalul, trofeul întrecerii, a fost dat cu solemnitate celui mai tânăr dintre cei de față.

– Presupun că-ți vei scoate tunica.

– Sunt obișnuit. De aceea, dacă nu te simți umilită să fii învinsă de un asemenea împopoțonat...

Nihal înghiți a nu știu câta găluscă. Apoi începu lupta.

Cum prevăzuse, Sennar nu era puternic, nu era sprinten, iar cât privește tehnica, îi era inferior. Și atunci, ce naiba îl făcea să fie atât de sigur pe el?

Nihal fu în curând în avantaj: profita de rapiditatea ei pentru a se mișca încontinuu, dezorientându-l pe adversar. Puștii din jur o întărâtau cu urlete și fluierături. Încet, încet simți că bătălia o excita din ce în ce mai mult până când o învălui înflăcărarea: mări viteza mișcărilor, pară, se răsuci, îl lovi pe Sennar la șold și se pregăti să facă bucăți bastonul pe care băiatul necunoscut îl ridicase în sus pentru a se apăra de lovitura iminentă.

„S-a făcut!" își zise, triumfătoare.

Fu de ajuns acea clipă de siguranță ca să-i lase să scape din mâini victoria.

Sennar se uită în ochii ei cu o privire înghețată, se schimonosi într-un zâmbet și murmură ceva ce Nihal nu înțelese. Tocmai când se pregătea să-l lovească pe Sennar, fetița simți cum se înmoaie bastonul în mâinile ei și cum devine cleios și alunecos.

Ridică ochii: în locul armei sale era un şarpe gros care se încolăcea sâsâind.

Nihal scoase un ţipăt şi îi dădu drumul din mână. Fu o clipă, dar Sennar nu o lăsă să-i scape: o piedică şi fetiţa căzu la pământ, învinsă pentru prima oară în viaţa ei.

– Mi se pare că există un învingător.

Sennar luă pumnalul din mâinile copilului care-l păzea.

Câteva clipe, Nihal rămase ca împietrită. Apoi se scutură şi privi în jurul ei. Nu era nici urmă de şerpi.

– Fir-ai de o mie de ori blestemat, trişorule, eşti un vrăjitor! Nu îmi spuseseşi! Eşti incorect! Îmi vreau pumnalul înapoi.

Se ridică dintr-odată pentru a-i sări în spate, dar Sennar o opri cu o mână.

– În loc să urli, ar trebui să-mi mulţumeşti pentru lecţie. M-ai întrebat cumva dacă eram un mag? Nu. Ai zis: „Eu cu magii nu mă bat"? Nu. Ai stabilit ca regulă de luptă să nu fie folosită magia? Nu. Atunci, dacă ai pierdut este numai vina ta. Astăzi ai învăţat că, înainte de a te bate, trebuie să-ţi cunoşti bine duşmanul. Şi că forţa nu este nimic fără inteligenţă. Şi acum încetează să te mai smiorcăi: cu siguranţă Livon îţi va face un altul.

În timp ce se îndepărta, adăugă:

– Oricum eşti tare, nimic de zis, şi plecă cu aceeaşi nepăsare cu care venise.

Nihal rămase nemişcată. Pe urmă, din liniştea stânjenită a publicului, se înălţă vocea lui Barod:

– Îmi pare rău Nihal, dar tipul ăla chiar are dreptate.

În loc de orice alt răspuns, Nihal îi trânti un pumn sonor în nas şi o luă la goană în lacrimi.

Coborî în lungul turnului alergând mai, mai să-şi piardă răsuflarea. Dădu peste trecători, sări peste tarabe, dărâmă un vas de lut cu ulei afară dintr-o bodegă. Tot ceea ce voia era să se adăpostească în braţele alinătoare ale lui Livon: el ar fi înţeles-o şi ar fi apărat-o, ar fi fost de acord cu ea că acel băiat fusese un laş şi i-ar fi dat un pumnal de o mie de ori mai frumos decât cel pe care-l pierduse.

Livon ascultă în tăcere toată povestea, pe care Nihal o depănă printre lacrimi și suspine, iar la sfârșit răspunse cu un comentariu cu totul neașteptat:

– Ei și?

Fu nevoie de ceva timp pentru ca Nihal să înghită lovitura.

– Cum adică, „ei și"? M-a înșelat!

– Chiar nu mi se pare. Mai degrabă, el a fost șmecher și tu naivă.

Nihal făcu ochii mari, indignată.

– Astăzi ai învățat două lucruri. Mai întâi, dacă ții cu adevărat la un lucru, trebuie să-l păstrezi.

– Dar...

– Al doilea, când are loc un duel trebuie să clarifici bine lucrurile și să-ți cunoști dușmanul.

Exact aceleași cuvinte pe care i le spusese șarpele acela.

– A pierde face parte din viață, Nihal, este mai bine să te obișnuiești. Trebuie să știi să accepți și înfrângerile.

Nihal se trânti pe un scaun, bosumflată.

– Măcar îmi vei da o spadă...

– O spadă? Nu e vina mea dacă ai pierdut pumnalul pe care ți l-am dat. Data viitoare vei fi mai atentă.

– Dar îl câștigasem cu mare greutate! Și pe urmă, tu ai atâtea spade că...

Cu un gest, Livon o făcu să tacă. Chipul lui era serios.

– Nu mai vreau să aud vorbindu-se despre povestea asta, clar?

Nihal se închise într-o tăcere încăpățânată, în timp ce lacrimi calde de mânie îi brăzdau obrajii.

Rămase gânditoare toată noaptea. Faptul că fusese învinsă o ardea teribil, dar mai ales nu-și ierta că plânsese. Se sucea și se învârtea în pat. Dorința de a șterge rușinea aceea nu-i dădea pace. Aproape că ar fi vrut să sară dintre cearșafuri să se ducă să-l caute pe tipul acela oriunde ar fi fost el, chiar dacă ar fi trebuit să ajungă la capătul lumii.

Tocmai când se măcina între un proiect de răzbunare și altul, îi veni ideea: toată povestea aceea, de fapt, demonstra că un războinic trebuia să stăpânească măcar cât de cât artele magice. Ca atare, era nevoie urgentă să învețe magia.

În realitate, Nihal nu arătase niciodată vreun interes pentru magie. Fascinația unei spade i se părea infinit mai mare decât aceea efemeră a unei vrăji izbutite. Acum însă, își dădea seama că i-ar fi putut fi de folos. Și apoi, să-l bată pe nenorocitul acela chiar pe terenul lui ar fi fost o satisfacție deplină.

Lui Nihal i se părea deja că vede scena: Sennar înlănțuit între spiralele cine știe cărei vrăjitorii puternice născocite de ea și care îi întindea implorator pumnalul...

Da, așa avea să facă. Poate pentru a învăța magia i-ar fi fost necesari ani întregi, dar ce importanță avea? L-ar fi căutat pe băiatul acela și după un secol și l-ar fi bătut.

Rămânea doar să găsească un mag care să fie dispus să o învețe. Ea nu cunoștea magi, dar, cu toată lumea care se perinda prin atelier, Livon firește cunoștea vreunul care ar fi fost dispus să-și ia un elev.

A doua zi de dimineață, Nihal îi comunică hotărârea tatălui ei, care n-o luă nici pe departe de bună.

– De ce pui la cale aiureala asta absurdă pentru o copilărie? Ți-am spus doar că trebuie să știi să pierzi, și cu cât vei învăța asta mai repede, cu atât mai bine.

– Ideile mele nu sunt copilării, îi întoarse vorba Nihal îndărătnică. Eu vreau într-adevăr să fiu un războinic, un mare războinic, și pentru a o face am nevoie de magie. Ce te costă să-mi zici numele cuiva care să mă învețe?

– Nu cunosc pe nimeni, pufni nerăbdător Livon și speră ca discuția să se fi sfârșit acolo.

Dar Nihal nu se predă.

– Nu-i adevărat. Știu foarte bine că uneori vinzi arme care au și o vrajă. Ți le face cineva descântecele astea, nu?

Pus în fața evidenței, Livon se enervă și mai mult. Dădu cu pumnul în masa de lucru.

– La naiba! Nu-mi convine să înveți magia!

– Da' de ce?

– Nu sunt obligat să-ți dau explicații! o tăie el scurt și se închise într-o tăcere încăpățânată.

– Dacă tu nu mă ajuți, mi-l voi căuta singură!

– În Salazar nu sunt.

– Mă voi duce într-un alt turn. Nu mi-e frică mie să călătoresc!

– Atunci fă ce vrei și du-te de aici! urlă Livon.

Nihal simți cum o podidesc lacrimile. Nu era numai pentru că, după ani întregi de conviețuire pașnică și fericită, se certau pentru prima oară. Era pentru că, dintr-odată, se simțise neînțeleasă tocmai de Livon, pe care îl crezuse în stare să înțeleagă mereu ceea ce gândea și simțea ea. O trata ca pe o fetiță capricioasă.

Își înghiți lacrimile și se uită la umerii lați ai tatălui, întorși cu spatele la ea pentru totdeauna.

– Foarte bine, zise cu îndârjire.

Dar, când se pregătea să plece, glasul profund al lui Livon o opri.

– Așteaptă... pufni făurarul de arme, întorcându-se către ea. Nihal, e doar pentru că mi-e frică. Iată, am spus-o. Mi-e teamă să pleci. Atâta timp cât tu vrei să faci pe războinicul, eu sunt aici. Dar să înveți magia...

Un nod în gât îi blocă vorbele.

– Ai înnebunit? Și unde ar trebui să mă duc? Eu numai pe tine te am pe lume!

Nihal îl îmbrățișă.

– Moșule, tu vei fi întotdeauna casa mea.

Livon se emoționă, dar cuvintele acelea nu reușiră să-i înseninеze sufletul. O strânse în brațe pe Nihal câteva clipe, apoi o îndepărtă de el.

– O vrăjitoare ar fi, zise șovăitor.

– Știam! Fantastic! Nihal împrăștia bucurie prin toți porii. Și unde?

– La granița cu Pădurea.

– Ah...

Pădurea era singurul codru de pe Pământul Vântului. Pe un pământ de stepe și spații deschise ca acela, singurul codru înspăimânta: nu era locuitor al Salazarului care să nu se fi temut de locul acela. Și Nihal nu făcea excepție.

– Da, în fine, acolo e o casă. Acolo locuiește mătușa ta.

Nihal rămase stană de piatră. În treisprezece ani nu mai auzise vorbindu-se despre rude de sânge.

– Se numește Soana, e sora mea. Și e o vrăjitoare foarte puternică.

– Aveam rude atât de interesante și nu mi-ai spus niciodată? De ce tot acest mister?

Livon coborî glasul instinctiv.

– Tiranului nu-i place să se practice magia pe pământurile lui sau pe cele aliate lui. Mătușa ta a trebuit să plece din Salazar. Să spunem că... este foarte prietenă cu dușmanii Tiranului, na.

Nihal se simți fremătând de emoție: o conspiratoare!

– Drace, Moșule!

– E inutil să-ți spun că aș prefera să nu te duci să te lauzi în împrejurimi. Cu nimeni. Clar?

– Eu? Dar drept cine mă iei?

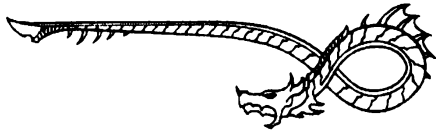

3

SOAPA

În ziua următoare, Nihal era nerăbdătoare să plece. Avea cu ea o boccea și o provizie de pâine, brânză și fructe pe care Livon îi impusese să și le ia cu ea deși călătoria avea să fie scurtă.

În picioare, în mijlocul atelierului, asculta pentru a nu știu câta oară indicațiile și recomandările lui Livon.

– Drumul e acela care duce afară din oraș către sud, nu poți greși.

– Da, mi-ai mai spus.

– Și poartă-te bine. Soana e o persoană severă, nu te gândi că ți-ar trece cu vederea, ca mine.

– Nu mă voi pierde, voi fi cuminte și te vei mândri cu mine. Bine?

Livon o sărută pe frunte.

– Bine. Acum du-te, înainte să mă răzgândesc.

– Pa, Moșule. Când mă întorc, cu o vrajă voi pune totul în ordine în casă!

Îndreptându-se către ușă, Nihal luă cu nepăsare o spadă la întâmplare din grămada celor de abia forjate.

– Nihal?

Fetița se întoarse cu aer nevinovat.

– Da?

– Spada. Nu mi se pare că ți-am dat voie s-o iei.

– Și tu ai vrea să mă lași să plec în lume singură fără măcar o armă ca să mă apăr?

Livon suspină și se predă.

– E numai un împrumut.

– Firește! zise Nihal și ieși din atelier țopăind.

Drumul se derula drept și sigur, fără posibilitate de greșeală. Spada ei nouă îi apăra șoldul și, pe măsură ce pătrundea în stepă, Nihal începea să se simtă împăcată cu sine; și gândul revanșei, care îi stăpânise mintea până în acel moment, începea să se decoloreze.

Înainta prin iarbă, în ceața ușoară a dimineții, și simțea cum îi intra toamna în oase. Dintotdeauna spectacolul naturii avea puterea de a o liniști. Însă, în același timp, când era singură, o învăluia obișnuita melancolie și murmurul acela ciudat interior care cerea ascultare. Și în dimineața aceea, în timp ce mergea prin brumă și singurul sunet care o însoțea era scrâșnetul pașilor ei pe frunzele uscate, era ca și cum voci îndepărtate îi adresau chemări plăpânde. Dar senzațiile acelea deveniseră tovarășii obișnuiți pentru Nihal. Și ea nu se îngrijora: învățase să iubească șoaptele acelea ca pe niște prieteni vechi.

Liziera Pădurii se arăta amenințătoare după câteva ore de mers întins, și chiar în apropierea primilor copaci se zări o colibă. Era făcută din bârne simple de lemn și chiar era mică. Nihal rămase dezamăgită; se aștepta la ceva mai bun pentru o mare vrăjitoare.

Se apropie de ușă puțin temătoare. Rămase acolo în față câteva clipe. Dinăuntru nu venea nici un zgomot: se trezi că spera să nu fie nimeni. Apoi, își scutură umerii pentru a înceta cu presimțirile și bătu.

– Cine e? întrebă o voce dinăuntru.

– Sunt Nihal.

Liniște, apoi un zgomot de pași ușori către ieșire, în sfârșit scârțâitul ușii care se deschidea.

Lui Nihal i se înfățișă o femeie într-adevăr foarte frumoasă. Înaltă și feminină, păr negru care încadra un chip căruia o paloare ușoară îi dădea o notă de solemnitate, ochi negri ca tăciunele, buze pline și rozalii. Purta o tunică lungă de catifea roșie.

Asta era deci mătușa ei? Era posibil să fi fost sora lui Livon?

Femeia o privi cu un zâmbet enigmatic.

– Ai crescut. Vino, intră.

Înăuntru domnea o ordine exemplară.

Ușa de la intrare se deschidea spre o sălița, spre care dădeau două dormitoare mici. Cine știe, poate era și un unchi... Camera principală era aproape în întregime tapetată cu rafturi; pe un perete erau numai cărți, pe celălalt atât tomuri voluminoase cât și vase pline cu ierburi și amestecuri ciudate. Pe urmă, o vatră mică și, în mijlocul camerei, o masă plină și ea de cărți.

Nihal se simți intimidată și de aspectul mătușii și de casa aceea atât de diferită de atelierul protector al lui Livon.

– Ia loc.

Nihal ascultă. Se așeză și Soana.

– Cred că te-a trimis Livon.

Fetița încuviință.

– Îți amintești de mine?

Nihal era din ce în ce mai zăpăcită. Deci, se cunoscuseră!

– Când a murit mama ta, l-am ajutat o vreme pe Livon să se ocupe de tine. Dar e normal să nu-ți amintești. Am plecat când nu aveai nici măcar doi ani, și timpurile astea întunecate nu mi-au permis să-i stau în preajmă.

Urmară câteva minute de tăcere stânjenitoare. Nihal ar fi preferat să aibă de a face cu un străin, mai curând decât cu una care o crescuse când era mică; și apoi, femeia aia era atât de frumoasă încât o făcea să se simtă prost. Dintr-odată, motivul pentru care se dusese la ea i se păru extrem de stupid.

– Spune-mi, Nihal. Ce te-a adus la mine?

Nihal prinse curaj.

– Iată, eu... am venit pentru că aș vrea ca tu să mă instruiești.

– Înțeleg.

– În realitate, eu aș vrea să devin un războinic, în viitor, se simți ea datoare să clarifice.

– Știu. Livon îmi vorbește mult despre tine.

Lucrul acesta o enervă pe Nihal: nici nu știuse de existența acestei femei și, în schimb, ea știa totul.

– Dar aș vrea să învăț și magia pentru că sunt convinsă că e folositoare. Vreau să zic, pentru un războinic.

Soana încuviință nepăsătoare.

– Și pot să aflu cum ai ajuns la această concluzie?

Întrebarea i se păru lui Nihal enigmatică, dar se hotărî să răspundă cu sinceritate. Îi istorisi toată povestea, încercând însă să coloreze adevărul în așa fel încât să pară cât mai acceptabil. În plus, avu curioasa impresie că ceea ce spunea nu era deloc o noutate pentru Soana. La sfârșitul expunerii, vrăjitoarea fu laconică.

– Și nu ți se pare că acesta este un motiv destul de prostesc pentru a învăța magia?

Tonul era atât de aspru, că Nihal începu să regrete hotărârea ei.

– Este important ca motivația ta să fie puternică, Nihal, pentru că studiul magiei este temeinic. Pe de altă parte, magicianul stăpânește puteri mari și este deci indispensabil să fie înțelept și să-și folosească potențialul pentru scopuri înalte. Tiranul este așa cum e tocmai pentru că folosește magia în slujba răului.

Nihal încercă să se apere:

– Eu nu vreau să cunosc magia pentru a face rău sau dintr-o rațiune prostească. Vreau doar să fiu un războinic complet.

De fapt, nu cam acesta era adevărul?

– Nu sunt întru totul convinsă, dar vreau să-ți dau posibilitatea să-mi demonstrezi că spui adevărul. În curând aici va sosi Sennar.

Nihal tresări pe scaun.

– Cum? Sennar?

– Este elevul meu. Vreau ca tu să-i strângi mâna și să promiți că nu te vei răzbuna pe el cu ajutorul magiei.

Pentru Nihal fu ca și cum în cameră s-ar fi ridicat un vânt înghețat: iată de ce Soana părea să fi cunoscut toată povestea! Ce proastă fusese! Și Sennar chiar spusese că venea de la liziera codrului. Deci așa, șarpele acela fusese hrănit la sânul propriei familii.

O bănuială cumplită i se profilă în minte, și cu voce șoptită întrebă:

– Tu l-ai trimis să mă sfideze?

– Și de ce? Am aflat de povestea asta numai puțin mai înainte, când mi-a mărturisit-o Sennar. Și oricum nu m-aș băga niciodată în mijlocul problemelor puștilor.

Lui Nihal îi fu puțin teamă că vrăjitoarea se simțise jignită. Era atât de greu să reușești să înțelegi ce avea de gând...

– Trebuie să apară dintr-un moment în altul, zise Soana aruncând o privire afară pe fereastră.

Nihal rămase singură cu gândurile ei. Firește, a-i strânge mâna lui Sennar era ca și cum ai fi acceptat înfrângerea, și onoarea sigur se ducea pe apa sâmbetei. Pe de altă parte, refuzul era ca și cum i-ar fi povestit Soanei baliverne.

Într-un târziu, se hotărî să accepte: Avea să promită, pentru moment.

Urma să-și ia revanșa pe îndelete.

Sennar își făcu apariția încărcat de ierburi de tot felul.

– Soana, am adunat tot ce-ți trebuia. Sper că acum mă vei iert...

Surpriza îi opri fraza-n gât, dar după o secundă de dezorientare exclamă pe ton vesel:

– O, bună. Ai venit să-mi iei capul?

– Greșești, Sennar. Nihal este aici pentru a deveni eleva mea și pentru a face pace cu tine. Nu-i așa Nihal?

Fetița își reprimă dezgustul și se pregăti pentru sacrificiul suprem. Se ridică în picioare îndărătnică, se uită drept în ochii lui Sennar și dădu viguros mâna cu el.

– Nici o dușmănie, am pierdut într-o luptă dreaptă.

„Și cu asta pocalul amar a fost băut până la fund", își spuse.

– Bine. Mai bine așa. Mă duc să separ ierburile, spuse Sennar, și se retrase din încăpere cu toată recolta lui.

Nihal respiră adânc și în sfârșit Soana îi zâmbi.

– Ai făcut ceea ce trebuie. Acum poți înfrunta proba.

O probă? Nu era deja o probă cea pe care de abia o susţinuse?

Nihal simţi cum i se clatină hotărârea.

– Dar vom vorbi despre asta la timpul potrivit.

Vrăjitoarea însăşi găti. În spatele casei erau o grădină mică şi câteva găini.

Soana adună ceva legume proaspete şi se apucă să prepare o supă. Nihal se uita la ea: văzând-o acolo, atentă să taie dovlecei, mătuşa părea o femeie cu totul normală. Singurul moment de adevărată surpriză fu atunci când Soana se apropie de vatră, întinse o mână şi murmură vreo câteva cuvinte ciudate: lemnul se aprinse singur.

– Drace! Voi şti să o fac şi eu?

– Poate, Nihal. Poate.

Prânzul se desfăşură în linişte. Soana părea în largul ei, dar Sennar nu făcea altceva decât să-şi plimbe ochii de la fetiţă la vrăjitoare şi invers, şi Nihal îşi ţinea faţa aproape băgată-n castron.

Numai după ce mâncară, atmosfera păru să se dezgheţe puţin.

Soana trebuie să fi înţeles că prezenţa lui Sennar o stânjenea pe musafira ei şi îl trimise afară să exerseze un descântec. Rămaseră singure, aşezate la cele două extremităţi ale camerei. Nihal ar fi vrut să intre-n pământ, atât de jenată se simţea. În timp ce liniştea primei după amiezi umplea casa, vrăjitoarea începu să-i pună întrebări. Dintr-odată, părea foarte interesată de nepoata ei şi o asculta cu interes.

Nihal îşi spuse că, dacă voia să ştie ceva mai mult despre mama ei, poate acela era momentul potrivit.

– Ce ştii de mama mea?

– Nu mult. A stat cu noi atât de puţin...

– Tata nu-mi vorbeşte niciodată de ea.

Soana păru să nu fi auzit. Mereu era aşa când se vorbea despre mama ei. Şi pe urmă, de ce?

– Mie-mi ajunge doar să ştiu cum era, având în vedere că, după cât se pare, am luat totul de la ea.

– Era foarte tânără, cu mult mai tânără decât tatăl tău, şi foarte frumoasă. Soana vorbea fără să se uite la fetiţă, cu privirea îndreptată spre Pădure. A murit când tu te născuseşi doar de câteva zile.

– Şi părul acesta, ochii ăştia? Urechile astea ascuţite?

– Persoane cu aceste caracteristici, ca tine şi ca mama ta, se nasc foarte puţine. Una la o mie de ani, se spune. Trebuie să te consideri norocoasă.

Soana zâmbi, şi fetiţa simţi că trebuie să-i întoarcă zâmbetul.

Petrecură restul după-amiezii vorbind de copilăria Soanei şi a lui Livon la Salazar. Nihal se distră mult. Magiciana era retrasă şi reuşea să-şi controleze propriile emoţii, dar din când în când sentimentele apăreau pe chipul ei, care se colora de duioşie sau de amuzament. În clipele acelea, Nihal reuşea să vadă cât de mult semăna ea în realitate cu fratele ei.

Sennar se întoarse când se făcuse întuneric. Nihal şi Soana pregătiseră împreună cina. Fu caraghios: când era vorba de mânuirea unei săbii nu avea rivali, dar în bucătărie Nihal era un dezastru.

La cină, atmosfera de complicitate care se instaurase între mătuşă şi nepoată păru să se destrame: vrăjitoarea nu făcu altceva decât să vorbească despre arte magice cu Sennar şi Nihal se plictisi. După cât se părea, Soana era dispusă să lase să se vadă ceva din ea numai în cazuri excepţionale.

Când veni timpul de mers la culcare, izbucni drama.

– Vei împărţi camera cu Sennar, zise Soana. El îţi cedează patul lui. El va sta pe podea.

Nihal se făcu roşie ca un ardei.

– Eu dorm singură.

– Să ştii că nu mușc... replică băiatul în timp ce ducea aşternuturile pentru culcuşul lui.

– Noapte bună, Nihal. Noapte bună, Sennar.

Soana se retrase în camera ei. Discuţia era încheiată.

Nihal se aşeză pe patul lui Sennar, cu un aer încruntat.

– Trebuie să te schimbi? Vrei să ies? o întrebă el.

Nihal îl fulgeră cu privirea.

– Dorm îmbrăcată.

– Eu nu. N-ai vrea să te întorci?

Fetița nu lăsă să i se repete de două ori. Își înfundă capul în pernă cât putu mai mult.

– Gata.

Când se răsuci, Sennar era întins pe podea sub un strat de pături. În mijlocul camerei strălucea un focușor albastru care o lumina plăcut. Nihal nu se putu opri să nu privească admirativ vrăjitoria.

– Te deranjează?

Nici un răspuns.

– Ei, atunci îl las aprins. Noapte bună.

Pentru scurt timp, Sennar tăcu, apoi nu reuși să se abțină.

– Vezi tu, eu știu că mă detești. Ai dat mâna cu mine doar pentru că ți-a cerut-o Soana. În orice caz, m-ai uimit: credeam că ai să mă bați, doar ca să ai pumnalul înapoi. Niciodată nu mi-aș mai fi imaginat că te-ai decis să înveți vrăjitoria.

Nihal se încăpățâna să tacă; nu, nu avea să scoată nici măcar un cuvânt.

– Bine, admit: am profitat de o slăbiciune a ta, am fost puțin viclean. E bine așa? Dar de pumnal aveam nevoie: sunt multe vrăji care au nevoie de lame ascuțite. Poate îți arăt vreuna.

Nihal era mută ca un pește, dar Sennar nu se descurajă. Dădu păturile la o parte, se așeză și-și încrucișă picioarele.

–Ascultă, mie nu mi-e somn. Dacă te plictisesc, întrerupe-mă.

De atunci încolo nu tăcu o clipă.

Povesti cât de mult iubea vremea umedă de toamnă; cât de extraordinară i se părea Soana, ca femeie și ca vrăjitoare; despre faptul că uneori Soana vorbea despre ea și despre o grămadă de lucruri mai mult sau mai puțin superficiale.

Nihal tăcea și se străduia să nu o intereseze pălăvrăgeala aceea, dar nu reușea. Tot voia să știe mai multe despre mătușa ei,

și trebuia să admită că îi plăcea să-l asculte pe tipul acela care o copleșea cu anecdote.

După un timp, se hotărî să oprească monologul lui Sennar.

– Ascultă, se poate ști ce ți-am făcut? De ce ai vrut să mă umilești de față cu toți?

Sennar deveni serios.

– De ce? Pentru că tu te joci de-a războiul fără să-l cunoști, Nihal.

– Și tu ce știi despre război?

– Eu m-am născut și am crescut pe câmpurile de bătălie dintre Pământul Mării și Marele Pământ. Și, crede-mă, războiul nu e așa cum ți-l imaginezi tu. Este cu totul altceva decât un joc, și nu are nimic distractiv.

Acelor cuvinte Nihal nu știu cum să le dea replica.

– Și oricum, acum este într-adevăr târziu. Mâine va trebui să-ți dai proba, este bine să dormi. Noapte bună.

Băiatul cu părul roșu se îngropă în pături.

Nihal rămase ceva vreme să-i asculte respirația în întuneric.

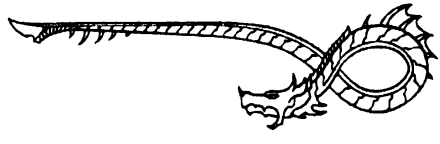

4

PĂDUREA CEA MARE

Când se trezi Nihal, cerul era limpede și soarele strălucitor. Era una dintre acele zile în care pare că natura vrea să-și ia revanșa de la toamnă, dar degeaba, pentru că frigul premergător iernii o cuprinde și îi înăbușă ardoarea.

Sennar nu era în cameră și Nihal scoase un suspin de ușurare: cuvintele băiatului mai înțepau încă.

Lenevi câteva minute în pat, după care se ridică și o ajunse pe Soana în sufragerie.

Vrăjitoarea era așezată la masă, cufundată în lectură. Lângă ea era o cană de pământ aburindă și o felie de pâine neagră.

– Bună dimineața, Nihal. Așază-te și ia-ți micul dejun.

Ceaiul era foarte bun și avea gust de miere, iar pâinea încă era caldă. Nihal se bine-dispuse.

– Dacă ești pregătită, îți vorbesc despre probă, îi spuse Soana, și Nihal se concentră asupra vorbelor ei.

– Pentru a mă hotărî să te instruiesc, am nevoie să-ți înțeleg capacitățile. Magia este în parte o aptitudine înnăscută, și dacă îți lipsește această predispoziție, eu nu te voi putea învăța nimic. Vezi, Nihal, magician este cel care știe să comunice cu spiritele primordiale ale naturii: de la acestea își trage forța și puterile lui. Acesta roagă forța vitală care străbate lumea, și dacă știe să se facă acceptat, primește în dar bunurile ei. Capacitatea de a comunica cu natura poate fi ascuțită și educată, și acesta este rolul maestrului, dar trebuie să fie înnăscută. Proba este utilă tocmai pentru a măsura această capacitate.

Nihal începuse să fie interesată de discuție și o întrerupse pe Soana:

– Îmi spui că vrăjitorul este așa cum e pentru că spiritele naturale vor asta?

– La început e așa, răspunse vrăjitoarea, mulțumită de lumina de curiozitate pe care o zărea în ochii fetiței. Formulele celor mai simple descântece nu sunt altceva decât rugăciuni către spiritele naturale. Acestei categorii îi aparțin descântecele de vindecare cele mai blânde și câte un descântec simplu de apărare. Atunci când se reușește stăpânirea lor cu dezinvoltură, se trece la faza următoare.

Tonul Soanei deveni grav.

– Scopul final este cel de a reuși să domini natura și să o supui propriei voințe: atunci nu spiritele vor mai conduce mâna vrăjitorului, ci el va domina elementele cu voința lui. Acestei a doua categorii le aparțin toate formulele ofensive, inclusiv cele care le sunt impuse armelor. Numai după ce ajungi să faci asta poți fi demn să te numești vrăjitor.

– Și e nevoie de mult timp?

– Depinde. Sennar este elevul meu de când avea opt ani și nu este încă pregătit. Și totuși, dintre vrăjitorii pe care i-am cunoscut, nici unul nu are o înclinație atât de vădită pentru magie. Eu însămi studiez și astăzi, pentru că natura este o carte infinită, bogată în mister și putere.

Cuvintele acelea o entuziasmară pe Nihal, făcând-o să uite că Soana vorbise despre ani de instruire. Se simțea gata pentru orice.

– Bine, spune-mi care-i proba.

– Trebuie să te duci în Pădure și acolo, în cel mai adânc și mai des loc, să cauți în tine însăți comuniunea cu natura. Îți voi da răgaz două zile și două nopți: dacă în acest timp nu vei reuși, asta înseamnă că magia nu-ți aparține și va trebui să renunți. În caz contrar, vom începe instruirea.

Toată hotărârea lui Nihal se topi ca zăpada la soare. Își imaginase că proba trebuia să fie dură, dar ceea ce îi propunea Soana

era înspăimântător. Îi veniră în minte toate poveștile pe care le auzise în legătură cu pădurea aceea, despre cum nimeni nu ieșise de acolo viu niciodată și despre groaznicele spirite malefice care o populau. Pentru a nu vorbi de criminali sau de cea mai urâtă scursoare umană care-și făcuse din ea propriul regat.

O idee încurajatoare îi risipi teama.

– De, dacă suntem eu și cu tine...

– Nu, Nihal. Vei fi singură.

Teroarea o înșfăcă iar.

– Dar... de ce trebuie să fiu singură? Se spun lucruri urâte despre Pădure și eu, iată...

– Crezi că tocmai eu, sora tatălui tău, te-aș trimite de una singură într-un loc periculos? Crede-mă, Pădurea este poate unul dintre cele mai sigure locuri din toată regiunea: teama îi ține departe și pe cei rău intenționați și pe cei corecți, iar animale sălbatice nu sunt. Ce ai auzit sunt povești pentru a-i speria pe copii. Eu nu pot rămâne cu tine: trebuie să fii singură pentru a te putea concentra mai bine.

Nihal mai bâigui ceva:

– Eu nu... te rog...

Soana îi zâmbi.

– Hai, fă-ți curaj și înfruntă proba asta ca un bun războinic.

Discuția se lărgi cu preparativele plecării: Soana pregăti o traistă cu strictul necesar și numai în urma insistențelor lui Nihal îi dădu voie să-și ia cu ea spada.

O luară pe jos în liniștea codrului.

Soarele se prefira printre ramurile desfrunzite jucându-se să proiecteze pete de lumină pe frunzele uscate de la poalele pădurii. Teama o învăluia încă pe Nihal, dar din când în când se micșora în fața acelui spectacol. Codrul însă mai era plin și de umbre și fâșâieli, care îi aduceau imediat în minte spaime și zvonuri.

Nihal începu să se simtă scrutată de mii de ochi, ca și cum frunzele înseși ar fi avut priviri răutăcioase. Se întorcea la fiecare zgomot, și mergea cu pas nesigur în spatele Soanei, care în

schimb mergea cu pas sigur. De mai multe ori vru să spună că renunța, la magie și la tot restul: nimic nu merita un asemenea sacrificiu. Dar, în cele din urmă, orgoliul fu mai puternic decât teroarea.

Merseră o oră bună, până când ajunseră într-un luminiș circular, spălat de o vână de apă limpede. În mijlocul luminișului era un fel de scaun de piatră grosolan.

– Aici este, zise Soana.

Nihal se uită în jurul ei cu sufletul la gură.

– Dar ce trebuie să fac?

– Așază-te pe piatră, eliberează-ți mintea de orice grijă și gândește-te numai la viața care crește în tine. La un moment dat, o vei simți cum trece prin corpul tău și acela va fi semnul că ai reușit să te unești cu natura.

Vrăjitoarea se îndreptă spre drumul de întoarcere.

– Ne vedem peste două zile.

– Așteaptă! Și pe urmă? întrebă Nihal în disperata tentativă de a o mai reține.

– Și pe urmă voi veni eu și îți voi cere să-mi arăți puterea ta. Asta-i tot. Pe curând, Nihal.

Fetița încercă iar să o strige, cu glas din ce în ce mai tare și mai disperat, dar codrul o înghițise deja pe vrăjitoare. Atunci căzu în genunchi și descurajarea o năpădi atât de tare încât începu să plângă.

Era singură. Și îi era frică. Cum nu îi mai fusese niciodată în viața ei.

Copacii desfrunziți i se părură schelete gata să sară asupra ei, iar luminișul, o închisoare de lemn. Dacă ar fi vizitat-o spiritele rele, cine ar fi auzit-o urlând în singurătatea aceea imensă? Plânse aproape o oră. Apoi, mai mult de oboseală decât de altceva, se calmă.

O păsărică întârziată se așezase nu prea departe de ea și bea din izvor cu mișcări rapide ale capului. Scena o distrase de la temerile ei; încercând să facă cât mai puțină gălăgie, apucă traista și scoase din ea o bucățică de pâine. O fărâmiță și o aruncă în

apropierea păsării – trebuie să fi fost o migratoare mică din specia *cap-pătrat* – care la început păru să se sperie, apoi se convinse că nu era nici un pericol și se năpusti cu nesaț pe firimituri.

Nihal puse câteva bucățele în palmă și le întinse păsăricii, care o privi bănuitoare câteva clipe înainte să-i sară-n palmă. Nihal se gândi că, dacă în codru trăiau asemenea creaturi, atunci spiritele rele nu erau atât de numeroase precum se spunea. Pe de altă parte, înapoi nu se putea întoarce, ținând cont că nu știa drumul.

Merita să încerce să treacă proba.

Când păsărica își luă zborul, Nihal rămase iarăși singură. Se așeză pe piatră și-și puse spada lângă ea, gata pentru orice eventualitate.

Încercă să se concentreze, dar își dădu seama că nu era simplu: tresărea la cel mai mic foșnet și mâna-i alerga imediat la armă. Din păcate, Pădurea era plină de tot felul de scrâșnete: dacă Nihal închidea ochii, i se părea că aude pași furișați și singura modalitate de a se liniști era să-i redeschidă și să se uite în jurul ei. Era absolut imposibil să încerce să intre în contact cu natura în acele condiții, pentru că Nihal simțea natura aceea ca pe un dușman.

La ora prânzului era extenuată.

Încercă să mănânce, dar avea stomacul ghem.

Încercă să doarmă, pentru că se simțea moartă de oboseală, dar nu reuși: teama nu o slăbea o clipă.

Atunci se aruncă pe iarbă și privi cerul de deasupra luminișului: își imagină că este o pasăre ca să poată zbura de acolo, departe, către aventuri extraordinare. Începu iar să plângă înăbușit: simțea nevoia disperată să aibă alături pe cineva cu care să vorbească.

„Războinicii nu plâng, războinicilor nu le este teamă", își repeta, și încet, încet litania aceea avu puterea să o liniștească.

Își spuse că avea să înfrunte proba cu curaj.

Se așeză iar pe piatră și încercă să se concentreze. Lucrurile merseră mai bine: se obișnuise cu scrâșnetele și nu le mai băga în

seamă. Începu să şi perceapă viaţa naturii, dar simţea că viaţa aceea se desfăşura alături de ea fără măcar să o atingă.

Când începu să se lase noaptea, îşi dădu seama că nu era în stare să aprindă un foc. Întunericul cobora neînduplecat şi Nihal se simţea din ce în ce mai pierdută: îşi holba cu disperare ochii pentru a încerca să vadă, dar întunericul o învăluia din ce în ce mai repede.

Dintr-odată, un fâşâit diferit. Nihal ciuli urechile. Paşi. Luă spada şi se puse în poziţie de atac.

– Cine-i acolo? întrebă nesigură.

Nici un răspuns. Paşii continuară să răsune ritmic.

– Cine e? întrebă mai tare.

Linişte.

Atunci se lăsă pradă panicii.

– Cine naiba e? Răspundeţi! Răspundeţi! urlă din toate puterile, în timp ce paşii erau de acum la câţiva metri de ea.

– Taci Nihal, eu sunt!

Sennar. Era vocea lui.

Nihal aruncă spada şi se repezi plângând spre el. Năvăli cu pumnii pe pieptul lui, dar, când îi simţi braţele cum o strângeau, îl îmbrăţişă cu putere, sughiţând fără oprire şi uitând că era vorba despre cel mai înverşunat duşman al ei.

– Hai, hai, nu plânge. Acum sunt eu aici. Totul s-a sfârşit.

Pentru început, Sennar aprinse focul. Căută nişte surcele uscate, făcu o grămăjoară şi-şi puse mâna deasupra. Aceasta deveni neobişnuit de luminoasă şi puţin mai pe urmă focul izbucni vesel şi scânteietor. Nihal îşi ştersese lacrimile, dar mai suspina încă ghemuită de o parte.

– Am venit pe ascuns, nu cred că Soana ar fi fost de acord.

Sennar mustăci.

– Pentru că ştiu cât de teamă la este oamenilor de pe Pământul Vântului de Pădure şi îmi imaginam că trebuie să fi fost terorizată. Iartă-mă dacă te-am înspăimântat, nu voiam.

Nihal își trase nasul.

– Mulțumesc.

– De ce? Dușmanii trebuie să ți-i ții aproape!

Fetița zâmbi. Era fericită că nu mai era singură. Focul care trosnea îi dădea siguranță și pe neașteptate luminișul i se părea o cămăruță primitoare.

Sennar începu să pregătească cina.

– Nu trebuie să-ți fie teamă, Nihal. Crede-mă, nu-i nimic rău în natură; nici spirite rele, nici monștri. Oamenii sunt cei răi. Natura îți va fi dușman atât timp cât tu o vei simți astfel: când vei înceta să te temi de ea, te va primi în brațele ei. Acesta-i secretul probei.

Îi întinse o bucățică de carne friptă. Era delicioasă.

Mâncarea și dispariția pericolului o înmuiară pe fetiță.

– Ai susținut și tu această probă?

– Nu, răspunse Sennar cu gura plină, nu a fost nevoie.

Nihal deveni curioasă, și trecu și peste ultima barieră.

– De ce nu a fost nevoie? Și de ce te-ai hotărât să te faci vrăjitor? Ești misterios!

– Vrei, de fapt, să-mi auzi povestea.

Nihal încuviință.

– Ești norocoasă. Nu se poate spune că viața mea a fost plicticoasă. Nimic extraordinar, dar mi s-au întâmplat câteva lucruri, și m-am mișcat foarte mult.

Sennar își încrucișă picioarele și începu să povestească.

– După cum știi, m-am născut pe Pământul Mării și am trăit multă vreme pe un câmp de bătălie. Tatăl meu era scutier al unui Cavaler al Dragonului și mama mea era singura femeie din garnizoană.

– Era o războinică! îl întrerupse Nihal cu ochii strălucitori.

Sennar râse.

– Nu, era numai îndrăgostită. Îl cunoscuse pe tatăl meu pentru că locuiau în același sat și, când el a vrut să devină scutier, ea l-a urmat. Astfel, încă de mic am stat în mijlocul armelor. Oarecum, cam ca tine.

Se întinse pe iarbă; cerul era limpede și stelele luminoase.

– Ai mai văzut un Dragon de Mare?

Nihal dădu din cap că nu.

– Este cea mai nemaipomenită creatură pe care ți-o poți imagina: e un fel de șarpe cu solzi de un albastru foarte intens, care în funcție de lumină își schimbă nuanța, până când devine aproape verde. Și pe urmă zboară. E... e extraordinar! zise Sennar.

Privea cerul ca și cum ar fi fost brăzdat de dragoni.

– De, ca să n-o mai lungesc, eu adoram dragonii. Și mai ales știam să comunic cu ei. Toți sunt convinși că numai un cavaler poate vorbi cu dragonul lui, dar eu eram în stare să comunic cu toți dragonii, și mă jucam cu puii lor. Știam să intru în contact cu toate animalele. Într-o zi, aveam opt ani, Soana a trecut prin tabăra noastră. Nu știu dacă ești la curent, dar ea face parte din Consiliul Magilor, care conduce rezistența împotriva Tiranului. Sunt de acum patruzeci de ani aproape de când Tiranul este în război cu Pământul Mării, al Apei și al Soarelui...

Nihal luă o mutră scandalizată.

– Știu, ce crezi?

– O, dar ești chiar supărăcioasă! o ironiză Sennar. Ce mai, Soana m-a observat și a vrut să vorbească cu ai mei: a spus că vedea în mine o forță magică uriașă și că, dacă m-ar lăsa să mă duc cu ea, ar face din mine un vrăjitor foarte puternic. Pentru părinții mei hotărârea nu a fost ușor de luat, dar într-un târziu și-au dat acordul s-o urmez pe vrăjitoare. În rest, câmpul de bătălie nu este locul cel mai propice pentru un copil. Toată viața nu văzusem altceva decât arme, morți, răniți, sărăcie. La început, ideea de a sta cu Soana nu mi-a plăcut nici un pic. Pe urmă însă, când am început să gust din savoarea păcii, aici pe Pământul Vântului, lucrurile s-au schimbat. Firește, îmi lipseau tatăl, mama, sora Kala... însă totodată eram mulțumit că nu mai trebuia să văd în jurul meu cum mureau oamenii ca muștele. Când am împlinit zece ani, Soana m-a lăsat să aleg singur: să rămân cu ea și să continui instruirea sau să mă întorc acasă și să uit de magie.

– Şi tu?

– Eu, înainte de a hotărî, i-am cerut să mă întorc pe Pământul Mării pentru a-mi revedea familia.

Sennar se întrerupse şi trase adânc aer în piept.

– Ceea ce am găsit a fost teribil: garnizoana tatălui meu fusese practic măturată, aproape toţi cei pe care îi cunoşteam erau morţi. Mi-au spus că tatăl meu îl apărase cu propriul corp pe Parel, cavalerul al cărui scutier era, salvându-i viaţa.

Sennar se opri iar. Nihal se uită la el fără să vorbească.

– Mi-am vărsat toate lacrimile: au încercat să mă consoleze spunând că eram fiul unui erou, dar pe mine ce mă interesa? Tatăl meu era mort, nu aveam să-l mai revăd.

Glasul i se poticni.

– La sfârşit, am hotărât: aveam să mă întorc cu Soana şi aveam să învăţ magia. Odată ce aş fi devenit vrăjitor, mi-aş fi pus în slujba păcii puterea şi aş fi luptat împotriva Tiranului, pentru tatăl meu şi pentru toţi nevinovaţii pe care îi măcelăreşte acest război. Acum înţelegi de ce m-am supărat pe tine? Războiul nu este un joc, e moarte, şi numai pacea îl poate răscumpăra.

Nihal îl privi pe Sennar cu admiraţie: băieţelul acela i se păru dintr-odată puternic, matur şi înţelept ca un adevărat războinic.

– Uimită, nu? zise Sennar făcându-i cu ochiul. Credeai că voi fi fost un tâmpit oarecare venit să mă iau de tine şi, în schimb, te trezeşti în faţa unui om cu experienţă, cu povestea lui tristă pe umeri.

Râseră amândoi.

– Şi tu? Vorbeşte-mi puţin despre tine: de ce vrei să te faci războinic?

Şi Nihal se trânti pe iarbă. Deasupra ei, cerul îşi desfăşura pe de-a-ntregul urzeala stelelor.

– Vreau să fiu războinic pentru a trăi multe aventuri. Vreau să călătoresc prin lume şi să cunosc popoare şi oameni. Şi pe urmă, îmi place să mă bat: când am o armă în mână, mă simt apărată de orice, mă simt puternică. Când lupt, mi se pare că sunt uşoară ca aerul. Că sunt liberă. Nu ştiu pentru cine voi

lupta, dar știu că pacea e frumoasă pentru toți, și atunci poate voi lupta pentru pace. Și pe urmă, vreau să fiu un luptător pentru Livon, el e totul pentru mine. Tată, mamă, frate.

Sennar se așează din nou și se uită cu drag la fetiță.

– În noaptea asta stau aici cu tine, așa că vei putea dormi liniștită. Dar mâine dimineață voi pleca: trebuie sau nu trebuie să susții o probă? De aceea, încearcă să dormi acum, pentru că mâine va fi o zi obositoare.

Nihal urmă sfatul lui Sennar și se ghemui pe pelerina pe care el însuși i-o întinsese în loc de așternut.

Se simțea incredibil de liniștită.

Înainte să o ia somnul, îi mulțumi încă o dată lui Sennar, dar dormea când el îi răspunse:

– Și pentru ce? Suntem singuri pe pământul acesta și putem să ne descurcăm numai ajutându-ne. Dormi liniștită, Nihal, și îi trase pelerina pe umeri.

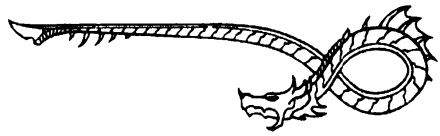

5

VISE, VIZIUNI ȘI SPADE

Era pe un pământ nemaivăzut, era sigură, și totuși îl simțea ca și cum ar fi fost patria ei. Se afla într-un oraș mare și se mișca dezinvolt printre miile lui de străzi. O cantitate uriașă de lume, un continuu du-te-vino, un fond haotic de glasuri și zgomote. Cu toate că era înconjurată de o grămadă de lume, nu reușea să distingă nici un chip. Poate era însoțită de cineva.

În fundul unei străzi destul de largi vedea un turn de cristal, orbitor în soarele dimineții. Înalt, alb strălucitor, părea să se înalțe până atingea cerul.

Pe neașteptate, lumea care o înconjura începu să urle. Pe caldarâm se întinse o pată neagră imensă. Semăna cu cerneala. Se uită mai atentă. Era sânge. Porfiriu, dens, vâscos. Sânge care acoperea orice lucru, vopsind peisajul și turnul.

O bute fără fund se deschise la picioarele ei și ea începu să cadă. Urlă cât o ținea gura.

Cădea cu furie către adâncuri, dar știa că nu exista fund și căderea ar fi fost eternă. În timp ce cădea, în cap îi tunau jelanii, urlete, plânsete sfâșietoare de copiii. *Răzbună-ne! Răscumpără-ne poporul!* Nu voia să asculte, dar vocile o asaltau, o chinuiau. *Ucide-l! Nimicește monstrul acela!*

Apoi, tot atât de repede cum venise, viziunea aceea de moarte dispăru.

Nihal se trezi că zboară pe aripile unui dragon. Vântul îi gâdila fața și se simțea liberă. Purta o armură neagră și avea părul

foarte scurt. În spatele ei era Sennar. Simțea că îl regăsise după multă vreme și era fericită, mai ales că într-un fel era legată de el.

Imaginea se destrămă într-un alb orbitor.

Nihal clipi din ochi. Era dimineața unei alte zile splendide cu soare, și ea era încă în micul luminiș. Deci, visase. Dar cine era omenirea aceea? Ce i se întâmplase? Și de ce ea călărea pe un dragon? Și mai era și Sennar! Poate își punea prea multe întrebări: de fapt, era doar un vis.

Se întinse, se ridică în fund și căscatul zgomotos i se frânse la jumătate, lăsând-o fără suflare. Luminișul era împânzit de creaturi puțin mai mari decât o palmă. Aveau părul în mii de culori și pletele le fluturau lovindu-se de aripioarele lor delicate cu irizații.

Lui Nihal nu-i venea să creadă ceea ce vedea. „Mai visez încă", își spuse și-și frecă ochii de câteva ori.

Una dintre ființele acelea mici i se puse dinainte, o cercetă cu ochii ei albaștri lipsiți de pupilă, apoi se îndepărtă puțin.

– Ești o ființă umană? o întrebă.

Lui Nihal îi trebui o clipă ca să răspundă:

– Sigur că sunt.

– Ciudat, pe oameni mi-i aminteam altfel. Nu cu urechile ca noi!

– Mie mi se pare identică cu un... replică unul mai în acolo. Ai înțeles ce vreau să zic, nu?

– Imposibil! Nu mai sunt, se auzi ecoul altuia.

Un al treilea se amestecă în vorbă.

– Ei da. Tiranul i-a...

– Liniște! urlă cel din fața lui Nihal, și tăcură cu toții.

– Ar putea să fie o ființă umană. Sunt o grămadă de oameni ciudați pe Pământul Vântului!

Nihal își revenise parțial din uluială.

– Cine ești tu? Și toți ăștialalți... așa, ca tine? Ce faceți aici?

Ăluia îi sări mustarul.

– Domnișoară, vezi cum vorbești. Nu suntem „așa". Suntem spiriduși. Eu mă numesc Phos și sunt șeful comunității din

Pădure. Şi aici locuim, dacă nu te superi. Tu, în schimb? Voi oamenii nu vă temeţi de pădure?

– Eu sunt Nihal şi vin din Salazar. Sunt aici pentru că vreau să mă fac vrăjitoare. Trebuie să trec de o încercare.

– A. Iată! făcu Phos, cu tonul aceluia care a înţeles totul. Eşti una dintre cei ai Soanei.

La cuvintele acelea, se ridică un murmur general de aprobare.

– Atunci eşti prietenă. Bună fiinţă umană, Soana. Îţi mărturisesc, atunci când te-am văzut ne-am speriat. Şi pe urmă, ieri seară ai făcut un asemenea balamuc!

Phos se apropie de urechea lui Nihal cu o piruetă.

– Mulţi dintre noi au scăpat ca prin urechile acului de persecuţiile Tiranului şi nu mai au încredere în nimeni.

Lui Nihal începea să-i placă acea creaturică: era caraghioasă şi o trata ca şi cum ar fi cunoscut-o dintotdeauna.

– Ascultă, nu ştiu tu, dar mie mi-e foame. Am ceva de mâncare. Dacă vreţi, tu şi prietenii tăi puteţi lua micul dejun cu mine.

Phos şi ai lui nu se lăsară rugaţi. Luminişul se umplu de glasuri mici şi de râsete; spiriduşii zburau în toate părţile şi mulţi îi mulţumeau lui Nihal cu mii de fasoane. Fetiţa îl invită pe Phos să se aşeze pe genunchiul ei.

– Vasăzică, tu eşti şeful tuturor spiriduşilor?

– De, nu al tuturor, dar al acelora din Pădure, da. Ştii, comunitatea noastră este cea mai numeroasă din Lumea Pământeană. Numai că acum codrii dispar văzând cu ochii, astfel încât semenii noştri mor sau sunt constrânşi să fugă.

– De ce, trăiţi numai în păduri?

– Glumeşti? Noi suntem codrul! Un spiriduş fără codru este ca un peşte pe uscat. Unii dintre noi au încercat să trăiască în altă parte, chiar şi cu oamenii, dar încet, încet s-au... veştejit, ce să zic. Şi la urmă au murit, pentru că, fără să vedem codrii şi fără să respirăm parfum de copaci, nu putem supravieţui. Ce-i mai frumos decât o pădure? Iarna te joci de-a v-aţi ascunselea printre crăci uscate şi le cânţi cântece de leagăn animalelor care hibernează.

Odată cu anotimpul frumos, te bucuri de umbra frunzelor și faci baie cu ploile de vară.

– Mie mi se pare că Pădurea se bucură de o sănătate foarte bună! zise Nihal.

Ochii lui Phos se întristară și urechile lui se pleoștiră ca ale unui câine bătut.

– Tiranul. Distruge pădurile de pe pământurile pe care le cucerește pentru a face arme. Și supușii lui, blestemații ăia de fammin, ne urăsc. Mulți dintre noi au fost prinși și obligați să devină bufonii lor. Este un sfârșit trist, știi? Noi suntem liberi ca aerul, tot ceea ce vrem pentru a trăi este puțin verde.

– Cât de mult te înțeleg! Și eu vreau să fiu liberă, să zbor din aventură în aventură...

Nihal se ridică brusc.

– Știi ce-ți spun? Eu sunt un războinic – sau mai bine zis voi deveni – și voi lupta împotriva Tiranului! Voi deveni apărătorul tuturor spiridușilor, mă voi alătura unei armate, vă voi elibera din această sclavie și voi vă veți întoarce să trăiți în codri.

Phos o privi sceptic.

– Ar fi frumos, dar lumea pe care o cunoaștem dispare. Tot ce putem face este să ne retragem aici și să ne apărăm existența.

Picior peste picior pe genunchiul lui Nihal, Phos privea departe, și în ochii lui se oglindea străvechea Pădure. Fetița se simțea ciudat de apropiată de acel popor amenințat. O clipă, i se păru că glasurile ei interioare plângeau la unison cu inima rănită a spiridușului.

– Poate ai dreptate, dar răul nu poate domni pentru totdeauna. În viitor va exista cu siguranță un loc pentru poporul tău.

Phos îi zâmbi și o clipă mai târziu deveni iar jovial și vesel, ca și cum discuția aceea nu ar fi avut loc.

– În sfârșit, de ce ești aici? Spuneai de o probă...

– Soana a spus că trebuie să intru în contact cu natura și trebuie să fiu acceptată de ea.

– În ce fel să intri în contact cu natura?

– Știu eu, să o simt înăuntru, că-ți trece prin inimă... cel puțin așa cred.

– Asta-i tot? Pentru noi spiridușii, e firesc.

– Și cum se face?

– Nu se face. O simți și gata.

Nihal se trânti descurajată pe iarbă.

– La naiba, Soana zice că trebuie să mă concentrez, dar eu nu reușesc. Cu toate fâșâielile alea... ce mai, mi-e frică.

Phos începu să râdă în hohote.

– Frică?

– Ei, bine! Eu am o problemă și tu râzi!

Phos își veni în fire.

– Ei, bine. Îmi ești simpatică și ne-ai oferit micul dejun: te voi ajuta. Ne vom ruga de copaci și de pajiști să te ajute. Tu trebuie doar... cum ai spus? A, da, să te concentrezi.

Nihal nu mai contenea să-i mulțumească.

Phos îi chemă la adunare pe ai lui. Când grupul se împrăștie, spiridușii se risipiră și Phos îi făcu lui Nihal un gest de încurajare.

În luminiș se lăsă tăcerea.

Nihal se duse la piatră și se așeză, gata să se concentreze: hotărî că de data asta nimic și nimeni nu o va distrage de la treaba ei.

Fu mai greu decât prevăzuse. Cu tot ajutorul spiridușilor, lui Nihal i se părea că nu aude nimic altceva decât simplele zgomote ale pădurii: vântul printre copaci, fluturarea aripilor păsărilor, apa pârâului care se vălurea. Apoi, încet, își dădu seama că în zgomotele acelea era o melodie ascunsă. La început gândi că era numai o impresie de-a ei, o fantezie cauzată de truda de a sta nemișcată pe piatra aceea. Pe urmă însă, muzica deveni din ce în ce mai insistentă: sunetele naturii păreau să urmeze un cântec al lor. Vântul printre ramuri era basul și toba. Roua de noapte, care topindu-se se scurgea în pârâu, harpa. Ciripitul păsărilor era

viersul. Până și iarba participa: Nihal o auzea cum crește, și susurul acela ținea loc de acompaniament pentru tot restul.

Atunci simți puternic sub ea senzația pietrei, și pe urmă a pământului. Simțea pulsația ritmică, asemenea unor artere invizibile care o cuprindeau în ritmul bătăilor unei inimi care palpita în fiecare creangă.

Natura vorbea prin cuvinte tainice pe care Nihal nu le pricepea, și totuși le înțelegea semnificația ascunsă. Spunea că totul e una și una totul. Că fiecare lucru începe și se sfârșește în frumusețea naturii. Că toate ființele din lume sunt parte din marele corp al creatului.

Nihal se simți pătrunsă de o lumină uriașă, de o plăcută căldură învăluitoare. Simți că inima ei nu putea cuprinde toată acea frumusețe supraomenească și îi fu frică să nu se piardă. Dar fu ca și cum brațe materne ar fi cuprins-o, ar fi mângâiat-o, ar fi învățat-o că în fulgerarea frumuseții fiecare își păstrează propria identitate făcând în același timp parte dintr-un tot invizibil. Și atunci începu să călătorească pe aripile vântului, călărind pe nori cu o mulțime de forme.

Văzu pământuri în care pădurile nu se mai sfârșeau și totul era de un verde orbitor. Apoi i se păru că e iarbă, floare, că-și deschidea petalele delicate la atingerea razelor de soare. Și pe urmă fu copac, și simți cum frunzișul ei pătrundea cerul și cum își ținea frunzele în bătaia vânturilor. Fu fruct și pasăre, fu pește și animal. Și, în sfârșit, pământ gol, din care fiecare sământă prinde viață și din care provine fiecare ființă.

I se păru într-o clipă că a înțeles sensul existenței.

Se simți bătrână de mii de ani și înțeleaptă.

Simți că fusese născută, că trăise și murise de miliarde de ori în fiecare dintre ființele ce călcaseră pe Lumea Pământeană.

Simți că viața nu avea să se sfârșească niciodată.

Nihal deschise ochii și fu ca și cum s-ar fi întors pe neașteptate pe pământ.

Era noapte deplină. Nemișcată pe piatra aceea, călătorise în inima naturii o zi întreagă. Se sprijini epuizată de spătarul de piatră și numai atunci își dădu seama că spiridușii făceau cerc în jurul picioarelor ei. Fiecare dintre ei iradia o lumină blândă, colorată. În mijlocul tuturor celorlalți stătea Phos: întins pe burtă, cu bărbia sprijinită în palme, o privea surâzător.

– Cum a fost?

– Minunat, răspunse Nihal cu ochii și cu inima încă pline de uimire.

De cină se îngrijise Phos.

– Tu stai cuminte aici. Noi căutăm ceva de pus în gură, îi spusese și dispăruse repede în desiș urmat de o gloată numeroasă de semeni.

La întoarcere, ducea cu el, înfășurată într-o cârpă ținută de cele patru colțuri de tot atâția spiriduși, o grămadă mare cu cele mai bune trufandale de toamnă.

După ce se îmbuibară cu fructe uscate, Phos îi dădu lui Nihal un castronel plin cu un lichid dens și transparent.

– Gustă.

Nihal mirosi uimită.

– Gustă, îți spun. E foarte bun, și pe urmă te ajută să te refaci după trudă.

Nihal duse puțin la buze: chiar era delicios.

– E ambrozie, rășina Tatălui Pădurii, cel mai mare copac al acestui codru. Nu-i rău deloc, așa-i?

Nihal bău pe săturate, printre palavrele lui Phos și ale celorlalți spiriduși. Când în sfârșit se culcuși în iarbă cu gând să se uite la stele, adormi pe dată.

În noaptea aceea somnul îi fu în întregime lipsit de vise.

A doua zi se trezi perfect odihnită. Phos era singur lângă ea.

– Astăzi pleci?

Nihal se frecă la ochii.

Cred că da. Ar trebui să vină Soana să mă ia.

– Acum suntem prieteni, nu?

– Sigur că suntem.

– Am ceva pentru tine. Un semn de prietenie.

Spiriduşul îi întinse o piatră preţioasă: era albă, dar în interiorul ei străluceau mii de scântei de toate culorile curcubeului. Nihal o suci şi o răsuci în mâini privind-o cu admiraţie.

– E o Lacrimă, explică Phos. Se găseşte la picioarele Părintelui Pădurii: când ambrozia se usucă, dă naştere acestor pietre. Este un fel de catalizator natural care dă putere şi măreşte durata vrăjilor. M-am gândit că ar putea fi un cadou frumos pentru tine când vei fi vrăjitoare. Şi, pe urmă, mai este şi un semn de recunoaştere: copaci precum Părintele Pădurii sunt în fiecare codru, deci Lacrimile sunt un simbol al poporului nostru. Oriunde te vei duce, spiriduşii te vor recunoaşte drept prietenă.

– Mulţumesc, Phos. E... foarte frumoasă.

Nihal era emoţionată. Ar fi vrut să dăruiască şi ea ceva la rândul ei, dar nu avea nimic pe măsură. Apoi îşi văzu spada, sprijinită încă de tronul de piatră.

– Eu nu am obiecte atât de preţioase să-ţi dăruiesc, îi spuse spiriduşului. Dar lucrul la care ţin cel mai mult este spada mea. I-o voi da tatălui meu să o topească şi-ţi voi aduce o spadă mică, potrivită cu dimensiunile tale.

Phos dădu din aripi cu entuziasm.

– Vei vedea, voi învăţa să trag spada din teacă şi voi deveni cel mai puternic spiriduş spadasin al Lumii Pământene.

Râseră amândoi, apoi Phos ciuli urechile.

– Vine Soana. Mai bine să nu mă vadă. Nu ar fi bucuroasă să ştie că te-am ajutat.

Îi zâmbi încă o dată şi se topi repede ca un fulger.

Soana ajunse puţin după aceea, însoţită de Sennar. Era şi mai frumoasă decât de obicei. Cu ocazia aceea era îmbrăcată cu o tunică somptuoasă violet cu rune şi simboluri magice brodate cu negru şi auriu.

– Cum a mers? o întrebă.

Nihal savura deja triumful.

– Bine. Am intrat în legătură cu natura. A fost o experiență fantastică.

Soana zâmbi misterioasă și-i făcu un semn lui Sennar.

– Vom vedea.

Tânărul mag scoase din traista lui șase pietre, le așeză pe pământ într-o anumită ordine și se concentră: pe neașteptate, se formară șase dâre luminoase care uniră pietrele pe perechi, formând o stea. Puse apoi mâna în centru și focul izbucni înalt.

Numai atunci se apropie Soana. Închise ochii și-și desfăcu brațele, ținând palmele îndreptate către cer.

– Prin aer și apă, prin mare și soare, prin zile și nopți, prin foc și pământ, te invoc pe tine, spirit suprem, pentru ca sufletul discipolului meu să fie domolit de limbile focului tău.

Flacăra deveni mai vie.

Soana deschise ochii și se uită intens la eleva ei în devenire.

– Pune mâna-n foc, Nihal.

Nihal crezu că nu a înțeles.

– Poftim?

– Am spus să pui mâna-n foc, repetă Soana, serioasă.

Nihal simți că moare.

– Cum? Mâna-n fo...

– Nihal. Supune-te.

Privirea Soanei nu admitea replici, dar lui Nihal îi tremurau picioarele și brațul ei refuza să se miște. Îi veni ei rândul să închidă ochii și să se roage cu disperare ca natura să o fi acceptat într-adevăr. *„Totul e unul și unul e tot, flacăra nu arde pentru că e parte din mine și eu sunt parte din ea"*, își repeta în timp ce întindea mâna. Când simți că se apropie căldura, avu mai puțin curaj. Avea gura uscată și inima-i bătea să-i sară din piept. *Totul e unul și unul e tot. Totul e unul și unul e tot... Acum sau niciodată!* Nihal își ținu răsuflarea și lacrimile și băgă mâna în foc.

Nici o durere. Nici măcar căldura pe care o simțise cu puțin înainte.

Când avu curajul să deschidă iar ochii, rămase fermecată: mâna ei era înconjurată de limbi de foc care o învăluiau ca o mănușă.

Apoi Soana bătu o dată din palme, focul dispăru, flacăra se risipi și totul fu ca mai înainte.

Nihal își privi mâna stupefiată: era rozalie și proaspătă.

– E un miracol... murmură, ca și când ar fi vorbit cu ea însăși.

– Nu, Nihal. E un foc magic. Dacă m-ai fi mințit, acum mâna ta ar fi fost cenușă.

Soana îi puse un braț pe după umeri.

– Ai fost chiar curajoasă, eleva mea.

Și Nihal simți că învinsese.

Începu vremea instruirii.

Pentru Nihal fu o perioadă obositoare, dar fascinantă. Învăță să aprecieze magia puțin câte puțin. Fiecare nouă vrajă o făcea să se simtă din ce în ce mai mult parte din viața care pulsează în fiecare lucru și pe care o simțise în luminiș.

Firește, meditația o plictisea și miile de exerciții pregătitoare, indispensabile pentru învățarea unei noi vrăji, o enervau. Dar în același timp începea să fie pasionată de eforturile acelea și simțea cum îi coboară în suflet o liniște cu care nu era obișnuită.

Cu toate acestea, nu fu nevoie de mult, ca să fie clar că destinul ei nu era acela. Nihal învăța cu ușurință, dar îi lipsea puterea forței magice a marilor vrăjitori, care era bine conturată la Sennar.

Din noaptea în care îi venise în ajutor în codru, raporturile lor se îmbunătățiseră. O vreme, Nihal continuase să se țină băț și să-i arunce priviri de foc, dar nu reușise să păstreze acel comportament multă vreme. Încet, aproape fără să-și dea seama, sfârșise prin a-l considera cel mai bun prieten al ei.

Petreceau tot timpul împreună, încât Nihal încetă să-și mai frecventeze banda din Salazar: în băiatul acela cu părul roșu găsise prietenul care-i lipsise dintotdeauna.

În afară de instruirea pe care o primeau de la Soana, îi unea faptul că se simțeau diferiți de alții: el era un vrăjitor, și sub domnia Tiranului vrăjitorii se bucurau de o reputație foarte proastă, iar ea o războinică, și era o părere larg răspândită că destinul femeilor era acela de a se închide în casă, să facă copii, și să-l mulțumească pe soț. Se simțeau rebeli, făceau ceea ce voiau și fabulau despre eroicele lor acțiuni viitoare. Fiindcă pentru Nihal devenise o certitudine: avea să se alăture trupelor care luptau împotriva Tiranului.

Soana și Sennar îi vorbeau adesea despre Tiran: despre cum uzurpase tronurile regatelor Lumii Pământene și instituise guverne bazate pe teroare; despre cum peste Pământurile cucerite coborâseră decadența și sărăcia; despre cum ura toate rasele și despre cum voia să le adune sub domnia lui sumbră.

Pe urmă, în ultima perioadă, din ce în ce mai des ajungeau în fierăria lui Livon oameni necunoscuți care, în numele unui anumit acord cu Tiranul și cu regele Darnel, făceau pe șest comenzi de arme fără să plătească. Făurarul părea să se teamă de ei și, când soseau, o ascundea pe Nihal, care era constrânsă să asiste neputincioasă la tărăboiul acelor indivizi care răscoleau cu susul în jos atelierul și-l maltratau pe tatăl ei. În acele împrejurări, furia îi clocotea în trup. Și mâna-i alerga imediat la spadă.

Avea una nouă: după cum promisese, din cea veche pusese să fie forjată o mică spadă de care Phos fusese entuziasmat.

În schimb, îi dăduse tatălui ei Lacrima.

– Moșule, nu-mi faci o spadă cu asta încastrată pe ea?

Livon nu se lăsase rugat de două ori. Avusese ocazia, în zilele de absență ale fiicei sale, să se gândească la ea. Era evident că Nihal începea să crească, și nu era corect să-i frângă aripile doar pentru că voia s-o țină lângă el. Până în clipa aceea își urmase instinctul, dar își amintea cu claritate nerăbdarea de libertate care îl anima când era tânăr și care adesea îl făcea să se opună tatălui lui. Înțelesese că era corect să o lase liberă și să se limiteze să-i observe zborul de departe, gata să o susțină în caz de nevoie și să o ferească de căderi distrugătoare.

Voia să-i demonstreze lui Nihal că era decis s-o lase să crească: i se păru că a-i forja o spadă era o modalitate bună.

Livon își dădu timp. Voia să creeze o spadă extraordinară, care n-ar fi abandonat-o niciodată pe Nihal și care în orice clipă i-ar fi amintit de tatăl ei.

Se întâmplă ca un furnizor de-al lui, un pitic dezgheţat și cu un bun simţ al negoţului, să-i vândă la un preţ bun un bloc mare de cristal negru, materialul cel mai rezistent din toată Lumea Pământeană. Se găsea numai pe Pământul Stâncilor, și era același cu cel din care fusese construită Stânca. Livon nu-l mai prelucrase, dar cunoștea tehnica. Iar gândul unei spade negre îl entuziasma. Mai rămânea numai să-i vină o idee.

Armurierul se gândi atunci la Nihal, la felul ei de a fi, la ceea ce îi plăcea, și hotărî că avea să realizeze ceva cu efigia unui dragon: i se părea de departe animalul cel mai potrivit să reprezinte temperamentul fiicei lui. Și pe urmă, Nihal îi iubea pe cavaleri, și cei mai puternici din Lumea Pământeană erau chiar Cavalerii Dragonului.

Spada se înfiripă în mintea lui cu toate amănuntele: la sfârșit nu-i rămase decât s-o extragă din cristal. Lucră multă vreme, mai ales noaptea, astfel încât pentru Nihal să fie o surpriză. Aplecat deasupra blocului negru, petrecea ore întregi transpirând cu dalta în mână. Începu să profite de toate momentele în care Nihal lipsea, într-atât încât își neglijă munca obișnuită și clienţii lui începură să se vaite.

– Se pierde vremea, nu? se amuză Nihal.

Pe urmă însă devenea serioasă.

– Moșule, ai nevoie de o mână de ajutor?

Livon dădea negativ din cap și răspundea că o anumită lucrare foarte importantă îi cerea toată concentrarea. Nu putea să-i spună că era tocmai pentru ea, și că nu se putea dedica unei alte lucrări.

Toţi armurierii, toţi meșteșugarii, toţi artiștii așteaptă un moment ca acela pe care îl trăia el în timp ce vedea cum se naște arma aceea.

Spada de cristal avea să fie capodopera lui.

Pe urmă, într-o dimineaţă, Livon o chemă pe Nihal. Avea chipul tras al celui care a lucrat toată noaptea şi şorţul jegos.

– Te simţi bine? îl întrebă ea îngrijorată.

– Nu m-am simţit niciodată mai bine. Este unul dintre momentele cele mai frumoase din viaţa mea, răspunse Livon şi îi întinse o teacă de piele.

Când îi văzu conţinutul, lui Nihal i se tăie respiraţia. În lumina limpede a dimineţii scânteia o spadă lungă neagră, strălucitoare ca şi cum ar fi fost de sticlă, material căruia părea să-i împărtăşească transparenţa. Lama plată era ascuţită ca un brici şi se îngusta uşor către gardă. În jurul acesteia din urmă, cu secţiune dreptunghiulară, se încolăcea sinuos un dragon. Pe negrul armei se încastra capul lui alb: Lacrima. Fălcile animalului erau căscate, şi la fel şi aripile mari care se desfăceau către laturile lamei, lucrate astfel încât li se puteau zări reliefările venelor şi atât de subţiri încât erau transparente.

Era o armă minunată. Nihal nici nu avea curajul să o ia în mână. Livon realizase multe lucrări frumoase, dar aceea era o adevărată operă de artă.

– Îmi ceruseşi o spadă. Iat-o. Aceasta nu este o jucărie: este spada ta. Am lucrat-o gândindu-mă la tine. Este o armă care poate ataca şi apăra: o armă adevărată pentru un războinic adevărat.

Livon zâmbi şi Nihal îl privi cu ochi înlăcrimaţi.

– Măcar ia-o în mână, hai!

Când în sfârşit o ridică, Nihal se miră de felul în care se adapta palmei ei şi de cât era de uşor de manevrat şi uşoară la rândul ei.

Livon râse.

– Vezi că doar nu-i de sticlă! Acela-i cristal negru, cel mai dur material cunoscut. Ia priveşte.

Luă spada din mâinile lui Nihal şi o aşeză pe bancul de lucru; apucă apoi un baros şi lovi cu putere aripile dragonului.

Nihal tresări, dar văzu că nici măcar o zgârietură nu o însemnase.

– Cu asta te vei putea duce în căutare de aventuri cât vei vrea.

Nihal sări de gâtul lui Livon îmbrățișându-l cu însuflețire. Apoi se desprinse și luă în mână spada ei nouă, ridicând-o în sus.

– Asta-i spada mea! Și nu mă voi despărți niciodată de ea!

Livon râse iar.

– De, pot să mor liniștit.

Nihal se uită surâzând la lama scânteietoare.

Spada deveni tovarășa ei nedespărțită: nu era zi să nu-i atârne la șold. Adesea o folosea pentru a se antrena singură, pentru că nu avea pe nimeni cu care să facă scrimă. Sennar era prea ocupat cu studiile lui și, atunci când accepta să se bată, hotărât nu era la înălțimea lui Nihal. Uneori, Nihal se duela cu Livon, dar de acum îl bătea cu ușurință. Și pe urmă, aproape întotdeauna dormea în casa Soanei.

Atunci, în pauzele dintre lecții, Nihal se ducea în Pădure și încerca să se antreneze cu ajutorul lui Phos: spiriduşul îi arunca semințe pe care fata încerca să le lovească din zbor, ori bătea cu lovituri frontale ramurile uscate. Nu era cine știe ce antrenament, și nici măcar nu era distractiv, dar avea totuși posibilitatea să se mențină în formă și să-și mărească abilitatea și forța loviturilor. Încerca să se mulțumească cu puținul acela de practică pentru că simțea o nevoie spasmodică să folosească spada.

Ocazia se lăsă îndelung așteptată, dar într-un târziu sosi.

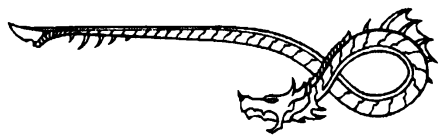

6

CAVALERUL DRAGONULUI

Trecuseră doi ani de când Nihal se dusese la marginea Pădurii ca s-o cunoască pe Soana și să-i ceară s-o accepte ca elevă. Doi ani de învățătură, de maturizare, de legături care se întăriseră. Dintre toate, prima cu Sennar: prieten, confident, complice și în fine vrăjitor în toată regula.

Ceremonia de învestire trebuia să aibă loc în cadrul Consiliului Magilor și avea să fie și mai solemnă, deoarece Sennar decisese să-și continue studiile pentru a deveni consilier.

Consiliul Magilor își muta propriul sediu în fiecare an, în așa fel încât, pe rând, fiecare Pământ să aibă onoarea de a-l găzdui, și era format din cei mai puternici opt vrăjitori – atât pentru capacitățile, cât și pentru cunoștințele lor – din fiecare dintre cele opt Pământuri.

Era tot ceea ce mai rămânea din democrația Lumii Pământene. În trecut, îndrumase viața culturală și științifică, dar de aproape patruzeci de ani, ajutat de consensul regenților Pământurilor Libere, organiza și dirija războiul de rezistență împotriva Tiranului.

Consiliul conducea și comunitatea vrăjitorilor din Lumea Pământeană, și acesteia trebuia să i se adreseze fiecare mag pentru propria învestire. De când își făcuse apariția Tiranul, se întâmpla din ce în ce mai des ca în rândurile armatei să fie cel puțin un mag care descânta armele sau chiar, în situațiile mai disperate, ieșea să lupte cu forța magiei lui.

Pentru Nihal era prima călătorie din viața ei. Nu că ar fi rămas până atunci închisă între zidurile Salazarului: însoțindu-l

pe Livon la furnizorii lui, avusese posibilitatea să viziteze alte turnuri ale Pământului Vântului, dar nu se îndepărtase niciodată la mai mult de jumătate de zi de drum. Şi pe înserat era mereu acasă.

De data aceea era diferit: aveau să doarmă în aer liber, aveau să meargă leghe după leghe şi în sfârşit să ajungă pe un Pământ pe care nu-l mai văzuse şi despre care auzise povestindu-se.

Perspectiva aceasta o entuziasmă mult pe Nihal şi continuă să fie astfel pe parcursul întregii călătorii. În timp ce milele alergau pe sub picioarele ei, sau atunci când se odihneau seara în jurul focului, cu dureri în picioare şi cu mintea golită de oboseală, se gândea că i-ar fi plăcut o viaţă aşa, petrecută de la un drum la altul, de la un Pământ la altul, trăind mii de aventuri cu spada ei.

Sennar avea cu totul altă dispoziţie. Stăpânit de rolul lui nou, nu făcea altceva decât să se gândească la iminenta lui iniţiere. Nu ştia dacă era mai puternică dorinţa de a fi cât mai repede vrăjitor ori teama de ritul de iniţiere: pe de o parte, se temea că nu va fi la înălţime, pe de alta, abia aştepta să primească învestirea.

Mai era apoi Soana, care se comporta chiar ciudat. Ea, în general atât de cumpătată şi de rezervată, era pe neaşteptate deschisă, senină, chiar hazlie. Nihal învăţase să o cunoască şi să o iubească, dar de puţine ori o văzuse atât de dispusă să-şi dea pe faţă propria bucurie. Se părea că o anume aşteptare o lumina cu o rază nouă care făcea să-i strălucească frumuseţea.

Ajunseră să vadă graniţa în cea de a zecea zi de drum.

Pământul Vântului era considerat de Pământurile Libere, chiar dacă cu oarecare rezervă, un teritoriu prieten: frontiera nu era încă supravegheată şi trecerea oamenilor, şi în oarecare măsură şi trecerea mărfurilor, nu era supusă controalelor.

Nihal mergea cu ceilalţi, prinsă ca de obicei de un murmur interior, când atenţia îi fu atrasă de o umbră uriaşă, prea rapidă ca să fie a unui nor. Din reflex îşi ridică privirea spre cer şi ceea ce văzu o ţintui pe loc, cu capul în sus şi cu ochii plini de uimire.

La mică distanță deasupra lor plutea un dragon. Animalul făcea volte lenețe în aerul nemișcat al dimineții și razele soarelui pătrundeau prin aripile lui subțiri. Era chiar ca dragonul de pe spada ei: aceeași alură, aceeași vigoare, aceeași frumusețe. Avea hamurile și șaua aurite și era călărit de un om acoperit cu totul de o armură lucitoare. După ce făcu o voltă mai amplă decât celelalte, dragonul plană cu delicatețe pe iarbă, puțin mai încolo de grup. Nihal îl privea cu ochii larg deschiși, parcă ar fi vrut să-și umple privirea și inima cu spectacolul acela. Nu-și dădu seama că Soana alergase spre cavaler cu un avânt neobișnuit. Omul coborî sprinten de pe dragon, își scoase coiful, luă mâinile Soanei într-ale sale și le sărută lung.

Soana zâmbi.

– Adoratul meu.

Cavalerul îndreptă către vrăjitoare o privire complice.

– Mi se pare o eternitate de când nu ne-am văzut.

Și Soana, care de obicei susținea privirea oricui, ba mai mult îi constrângea pe ceilalți să și-o plece pe a lor, lăsă ochii în jos.

– Un dragon! Ai văzut? Un dragon!

Exclamația lui Sennar o readuse pe Nihal printre muritori. Tânărul mag era entuziasmat și se îndrepta decis către acel animal imens.

După o clipă de ezitare, Nihal se hotărî să-l urmeze. Pe măsură ce se apropia de dragon, îi urmărea detaliile: avea ochi roșii pătrunzători, care o scrutau din ere uitate, și aripile îi acopereau șoldurile maiestuoase, care pulsau de viață. Nemișcat ca o sculptură, avea măreția unei sculpturi. Era verde-deschis, dar un verde plin de nuanțe surprinzătoare: pe laturile capului bătea în roșu, se întuneca pe ridicătura coloanei vertebrale și pe nervurile aripilor și devenea mai deschis la culoare pe pieptul impunător.

Nihal își spuse că nu exista nimic mai frumos și mai tare, nimic mai grandios și mai puternic: cum trebuia să fie să-l poți călări, să-i simți bătăile inimii, să străbați cerul împreună cu el...

Când Sennar începu să-l mângâie pe dragon pe bot, cavalerul tresări imediat.

– Fii atent, băiete!

– Nu-ți face griji, răspunse Sennar fără să se oprească.

Cavalerul privi circumspect gata să sară la cel mai mic semn de pericol, dar își dădu seama, nu fără oarecare uimire, că dragonul lui era liniștit. Ba mai mult, era cu siguranță în largul lui.

Nihal nu rezistă. Se apropie încă puțin și la rândul ei întinse mâna. Glasul Soanei i-o opri în aer.

– Tu nu, Nihal! îi porunci. Un dragon îi este devotat numai cavalerului lui și nu le permite străinilor să se apropie. Sennar o poate face datorită puterilor lui.

Nihal își lăsă mâna în jos, deziluzionată: dorea enorm să atingă acea creatură. Cavalerii Dragonului reprezentau tot ceea ce ar fi vrut să fie ea. Erau războinici, cei mai tari din Lumea Pământeană, și luptau împreună cu Pământurile Libere împotriva Tiranului. Și pe urmă zburau pe cer în contact telepatic cu dragonii lor, contopiți ca o singură ființă.

– Copii, acesta e Fen, generalul Cavalerilor Dragonului, de pe Pământul Soarelui. Fen, lasă-mă să ți-l prezint pe elevul meu Sennar. În schimb, ea e Nihal... Nihal?

Acum, când avea un dragon adevărat în față, Nihal nu reușea să-și dezlipească ochii de pe el. Era complet ametită, atât încât de abia își dădu seama că Soana vorbea.

Un semn cu cotul al lui Sennar o obligă să-și mute atenția de la dragon la cavaler. Și fu o fulgerare.

Fen era un om tânăr, chiar dacă nu chiar un băiat. Înalt, impunător, de o frumusețe pe care Nihal o credea să fie numai a statuilor. Pe sub platoșă se ghicea un fizic suplu și puternic ca al unui atlet. Părul castaniu se aduna în bucle în jurul capului. Fața era un oval perfect, buzele bine desenate și cărnoase, curbate într-un surâs cutezător, și ochii de un verde intens. În ochii aceia era culoarea Pădurii primăvara, verdele tuturor smaraldelor din Lumea Pământeană.

Lui Nihal, cavalerul acela i se păru frumos, puternic și curajos ca un erou. Simți pe neașteptate cum se înroșește și se auzi bâlbâind ceva, dar i se părea că vorbele îi zburaseră cu toatele de pe buze.

Fen le zâmbi celor doi copii.

– Îmi face plăcere să vă cunosc. Soana mi-a vorbit mult despre voi. Şi chiar trebuie să ţi-o spun, Sennar: nu am mai văzut pe nimeni să-l mângâie pe Gaart ca şi cum ar fi un pisoi!

Apoi i se adresă din nou Soanei şi o strânse duios de braţ.

– A fost grea călătoria?

– Deloc. Ne-am distrat. Este o vară frumoasă.

– Nu-mi place să călătoreşti singură în vremuri ca astea.

– Prostii! zise ea făcând un semn cu mâna. Ştii bine că ştiu să mă apăr.

– Oricum, acum voi fi eu să te conduc la palatul regal.

Cavalerul nu mai adăugă altceva: cu toată împotrivirea hazlie a Soanei, Fen o luă în braţe şi o aşeză politicos pe şaua lui Gaart, astfel încât să călărească asemenea unei amazoane.

– Copii, pentru voi am făcut rost de doi cai: un scutier de-al meu vă aşteaptă la graniţă.

Nihal îşi regăsi cuvintele dintr-odată:

– Mă pot urca şi eu pe dragon?

– Îmi pare rău Nihal, dar Gaart nu suportă mai mult de două persoane pe spatele lui.

– Doar că... e aşa frumos... bolborosi Nihal şi imediat după aceea se blestemă că nu-şi muşcase limba.

Fen râse din suflet.

– Ai auzit, Gaart? Este ziua ta norocoasă!

Apoi se uită cu atenţie la şoldul lui Nihal.

– Mai curând spada ta: aia sigur e frumoasă.

– Care... care spadă?

– Asta, zise cavalerul şi, însoţind cuvintele cu gestul, atinse garda spadei.

Imediat ce mâna lui Fen îi atinse şoldul, Nihal îşi simţi urechile în flăcări.

– Soana mi-a spus că vrei să devii războinic: cum te descurci la scrimă?

Nihal îi aruncă o privire pierdută cavalerului.

– Cine, eu?

Sennar ridică ochii la cer şi-i mai dădu un al doilea cot prietenei lui.

– Mă descurc, se hotărî să răspundă fata.

– Foarte bine. Atunci, când vom fi la Laodamea, în palatul regal, vom schimba câteva lovituri. Astfel îmi vei arăta de ce ești în stare.

Deci Fen se urcă pe Gaart, înconjură cu brațele corpul Soanei și țâșni în zbor.

Lui Nihal i se păru că-și regăsește suflul după o lungă apnee.

Sennar îi puse o mână pe umăr.

– Trebuie să ne ducem să ne luăm caii: mai bine să mergem.

– Sigur, sigur... zise Nihal revenindu-și și încercând să-și regăsească liniștea.

În timp ce călăreau în inima Pământului Apei, Nihal nu făcu altceva decât să se gândească la Fen. Până și Gaart fusese eclipsat față de el.

Se întreba ce o apucase: ce dracu, până la urmă în viața ei văzuse mult mai mulți bărbați decât femei. Și Fen nu era altceva decât un războinic, și atât. Și totuși, dacă se gândea iar la ochii aceia...

– Nu-i de tine, zise Sennar cu un surâs șmecher.

– Ce, scuză-mă?

– Ce, crezi că nu mi-am dat seama cum îl priveai pe Fen? Jur, o privire cu adevărat nerușinată, adăugă ironic.

Nihal se înroși.

– Da'... da' ce naiba tot zici? Și cum de-ți permiți? Eu mă uitam la dragon!

– Ei, hai, spune-i adevărul dușmanului tău cordial...

– Eu nu mă uitam la Fen! i-o întoarse Nihal supărată. Doar că el e un Cavaler al Dragonului... și eu vreau să fiu o războinică... și pe urmă dragonul lui e foarte frumos... și platoșa lui... armele...

Justificarea aceea patetică muri într-o bâlbâială.

– Să știi că nu-i o nenorocire dacă-ți place: e înalt, impunător, puternic. Și e cavaler, cum s-ar spune un erou, nu? Firește că nici măcar nu poți fi luată puțin peste picior!

Nihal nu se învrednici să răspundă. Strânse hăţurile calului ei şi încercă să se gândească la altceva. Dar, dacă închidea ochii, continua să-l revadă pe Fen, şi inima ei îşi accelera bătăile.

După câteva minute de tăcere, Nihal nu mai fu bosumflată şi-l întrebă pe Sennar:

– Tatăl tău era scutierul unui cavaler: ce ştii despre Ordin?

– Cavalerul pe care îl servea tatăl meu călărea un Dragon Albastru: este un animal diferit, mai mic, asemănător cu un şarpe mare. Fen aparţine Ordinului Cavalerilor Pământului Soarelui, un ordin străvechi. Dragonii lor sunt crescuţi numai pe Pământul Soarelui, dar altădată nu era aşa: dragonii veneau de pe Pământuri diferite şi cavalerii nu erau supuşi nici unei autorităţi. Erau legaţi numai de dragonul lor şi de Ordin şi trăiau mai curând ca nişte mercenari, punându-şi abilităţile în slujba celui mai bun angajator. Pe timpul Războiului de Două Sute de Ani, aproape fiecare armată număra în rândurile ei un Cavaler al Dragonului.

Nihal asculta cu atenţie.

– Când s-a stabilit pacea, Ordinul a părut să se împrăştie. Unii dintre cavaleri au rămas pe Pământul Soarelui pentru a înfiinţa Academia, pe când alţii au părăsit Lumea Pământeană, urcând curenţii Saarului sau traversând Marele Deşert. Însă de când a început mai apoi războiul cu Tiranul şi toate Pământurile Libere şi-au unit armatele într-una singură mare, Cavalerii Dragonului sunt angajaţi mai mult ca generali şi comandanţi ai acelor trupe. Astăzi sunt în serviciul Consiliului Magilor. Asta e tot ce ştiu. Oricum, îţi pot da un sfat? Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş gândi prea mult la Fen...

Dar acele ultime cuvinte ale lui Sennar fură aruncate în vânt. Nihal era iar pierdută în privirile Cavalerului Dragonului.

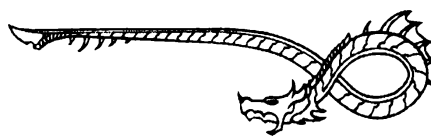

7

PE PĂMÂNTUL APEI

Stupoarea trecu puțin câte puțin. Pe parcursul a multe leghe în interiorul Pământului Apei nu părea să fie nici o modificare reală a peisajului: iar stepe, poate mai verzi decât acelea care înconjurau Salazar, dar tot același, nesfârșit, ocean plat de iarbă.

Pe urmă, din senin, începură să răsară pâraie. Păreau să țâșnească din pământ ca sângele șiroind lent dintr-o rană. Mai întâi nu fură altceva decât niște șipote, late cât brațul și puțin adânci, dar destul de repede începură să se lărgească în cursuri de apă mai abundente, până când se transformară în adevărate râuri.

Apa deveni stăpâna absolută a peisajului: erau râuri peste tot, și izvoare limpezi și încă mici pâraie care brăzdau pământul ca niște lacrimi. Cursurile de apă păreau de cristal: pești multicolori săltau printre trestii și alge lungi se îndoiau la suflarea ușoară a curenților. Culoarea ierbii era de o intensitate orbitoare. Locul acela era regatul verdelui și al apei: un pământ curat, spălat de mii de râuri și împodobit cu mii de copaci.

Nihal privea în jurul ei cu ochii mari. Îi veni iar în minte viziunea pe care o avusese în luminiș: poate acela era pământul în care spiritele naturii își manifestau toată puterea lor, locul în care pădurile se extindeau la infinit.

– Închide gura, Nihal, glumi Sennar, dar și el era pătruns de toată acea splendoare.

Încet, apărură și primele sate: se iveau pe insulițe create de meandrele diferitelor cursuri de apă, și adesea se întindeau cu case lacustre până deasupra fluviilor. Părea că pe pământurile

acelea oamenii găsiseră cea mai bună simbioză pentru a trăi laolaltă cu natura luxuriantă.

Sennar și Nihal se minunau dintr-una într-alta, dar ce era mai frumos de abia acum urma să vină. După jumătate de dimineață de mers, cei doi călători ajunseră în fine în fața palatului cel mai impresionant pe care-l văzuseră vreodată.

Era un fel de castel, mai curând masiv, făcut din pietroaie pătrate, care se desfășura pe de-a-ntregul pe marginea unei cascade uriașe. Apa curgea pe contraforții lui, separându-se în mii de pâraie, care se aruncau cu furie către genune și cădeau cam în vreo șaizeci de brațe, pentru ca apoi să sfârșească într-un lac de un albastru foarte adânc. Intrarea principală se deschidea tocmai în partea de mijloc a cascadei. Acolo, în fața castelului, îi așteptau Fen și Soana.

Vizitatorii fură primiți de niște paji, care le urară bun sosit și îi conduseră în camerele lor, învecinate cu toatele și care dădeau spre abisul cascadei.

Priveliștea de care te bucurai de la fereastră îți tăia răsuflarea: ducându-se la fereastră, Nihal nu înțelese dacă ceea ce vedea erau apele lacului sau mai curând cerul care, din cine știe ce capriciu al zeilor, decisese să se răstoarne și să coboare pe pământ.

Rămase acolo, fermecată, până când Soana bătu la ușa ei: sosise momentul să-i cunoască pe regenții Pământului Apelor.

Soana îi conduse pe Nihal și pe Sennar în inima castelului regal: o sală perfect circulară, acoperită de un tavan semicircular de cristal peste care curgea apa cascadei.

Părea că ești într-o altă lume. Sennar și Nihal, cu nasul în sus, nu conteneau să privească mișcarea apei care deforma și redesena contururile a ceea ce era afară, atât încât, atunci când Galla și Astrea își făcură intrarea, aproape că fură luați pe neașteptate.

Nihal nu mai văzuse o nimfă a apelor. Astrea mergea ca și cum ar fi fost purtată de o briză ușoară și părea să nu atingă pământul: era desculță și corpul ei subțire era acoperit de o rochie impalpabilă. Avea păr transparent, asemănător cu apa

pură, care se răspândea foarte lung în aerul înconjurător după ce descrisese unduiri ample. Era evident că lumea ei nu era cea a oamenilor. Regina Pământului Apelor era o emanație a naturii, o fiică îndrăgită a ei.

Galla o ținea de mână. Regele era doar un om: o anumită delicatețe din trăsături îl făcea să pară foarte tânăr, dar la brațul nimfei părea unul obișnuit, un locuitor necioplit al pământului.

Dintotdeauna, pe Pământul Apei trăiau amândouă popoarele. Vreme îndelungată se suportaseră pe rând, încercând să aibă cât mai puține contacte: oamenii locuiau în sate pitorești în luminișuri ori în case lacustre, nimfele deoparte în codrii lor.

Căsătoria Astreei și a lui Galla fu însă prima căsătorie mixtă din regiune și inaugură o eră nouă.

Galla făcea parte din familia regală. Cu toate că locuiau împreună, cele două popoare nu aveau o organizare comună: Pământul Apelor era guvernat de oameni care se aflau în Consiliul Regilor, pe când nimfele aveau o regină a lor, abia recunoscută de ființele umane. Până când tânărul Galla nu avu prostul gust de a se îndrăgosti de Astrea.

Uniunii i se împotrivira ambele părți. Părinții lui Galla se văitau că nu se mai văzuse un om care să se căsătorească cu una dintre acele creaturi diabolice. Era o plebee oarecare, menită să se fâțâie pe jumătate goală prin păduri.

În ce le privește, nimfele îi interziseră Astreei ulterioare contacte cu omul acela: era o ființă umană, sau mai bine zis o ființă necioplită, incapabilă să trăiască în armonie cu spiritele înaintașilor.

Dar Galla și Astrea nu se lăsară învinși, continuară să se vadă cu toate interdicțiile, nu încetară să viseze o viață împreună și înfrânseră toate regulile nescrise despre convietuirea dintre nimfe și oameni.

Din ziua nunții lor se schimbară multe lucruri.

Regele și regina stabiliră că nu vor mai fi diviziuni și că cele două rase vor trebui să coopereze. În acest scop, puseră să se construiască sate în care oamenii și nimfele să trăiască unii

lângă alții. A fost o experiență reușită: la început, cele două popoare se priviseră cu suspiciune, dar viața în comun îi împinse lent să se accepte.

Astrea i se adresă Soanei:

– Vrăjitoarea mea, sunt bucuroasă că te întorci să ne vizitezi după o absență atât de lungă. Poporul meu și Consiliul au nevoie de înțelepciunea ta: circulă zvonuri teribile și simt în inima mea că puterea Tiranului crește tot mai mult.

La cuvintele acelea, consortul ei îi strânse mâna și o privi cu duioșie.

– Îți mulțumesc, regină, răspunse Soana, dar știi bine că prea puțin contează contribuția mea la deciziile Consiliului. De aceea l-am dus până aici pe cel mai bun elev al meu, Sennar. Am putut vedea și ascuți uriașele lui capacități. Și sunt sigură că îi va fi de mare ajutor lumii noastre oropsite de tiranie.

Galla îl privi pe Sennar cu simpatie.

– Cred că ai dreptate, Soana: poate tânărul acesta este ceea ce Consiliul așteaptă de multă vreme, din ziua în care Reis l-a părăsit. Un îndrumător puternic și sigur care să știe să ne arate drumul către libertate.

Tânărul vrăjitor își drese glasul:

– Tot ceea ce sper, deocamdată, este să-mi pot aduce contribuția în lupta tuturor Pământurilor libere contra Tiranului. Nu știu ce planuri a rezervat destinul pentru mine. Dar sunt măgulit de încrederea pe care mi-o demonstrați voi toți.

În timp ce avea loc discursul acela însă, toată atenția Astreei era îndreptată către Nihal. O fixa cu mare curiozitate, încât fata începu să se simtă stânjenită.

– Dar copila aceasta din urma ta, Soana...

Regina nu avu cum să continue: o privire a Soanei o rugă să se oprească.

Nihal era zăpăcită. Se întrebă ce voia să spună regina și de ce o privea atât de intens. Fu destul de tentată să-i ceară explicații Soanei, dar tovarășia se destrămase deja și fiecare lua loc la masa lungă așezată în centrul salonului.

Nihal îi urmă pe ceilalți, tot gânditoare, până când vederea mesei mari aranjate șterse orice altă reflecție. Rămăsese numai un loc liber, și locul acela era lângă Fen.

Nihal simți o tresărire în stomac. Inima începu să-i bată cu putere și o clipă se temu că acea tresărire ar fi putut fi văzută și de ceilalți meseni. Se apropie de locul ei cu falsă stăpânire de sine, dar numai ce se apucă să miște scaunul că Fen îi și adresă un zâmbet luminos.

„Blestemate urechi", se gândi Nihal, simțindu-și-le în flăcări. „și genunchi blestemați. De ce dracu tremurați?"

Sennar, care era așezat chiar în fața ei, îi făcu cu ochiul pentru a o ironiza cu drăgălășenie. De cealaltă parte a lui Fen era Soana. În tot timpul prânzului vorbi cu Astrea și cu Galla despre război și despre Tiran. Doar uneori se întorcea către cavaler, dar el nu economisea nici o politețe. Îi umplea paharul, îi zâmbea și din când în când îi atingea genunchiul pe sub fața de masă.

Nihal încercă să-și țină firea. Își plecă ochii în farfurie și se apucă să mănânce în cea mai mare grabă. Nu simțea gustul mâncărurilor. Nu participa la conversație. Sesiza numai prezența cavalerului lângă ea. Avea același efect ca și cum ar fi stat lângă un foc. Și îi mai simțea parfumul: nu o aromă specială, ci simplul miros al pielii lui. Da, lângă foc, și cu capul în jos.

Cu toate eforturile ei, Nihal nu reuși să-l evite pe Fen și privirea lui în tot timpul mesei.

– Ei bine, vrei să-mi dezvălui secretul tău?

Nihal înghiți prea repede dumicatul pe care îl mesteca, dădu pe gât apă din plin și se întoarse spre cavaler cu aerul mielului care a întâlnit lupul.

– Care... care secret?

– Mă refer la acela al spadei tale. De unde vine o armă atât de frumoasă?

– De unde vine?

Fen izbucni în râs.

– Ascultă puțin, tu răspunzi întotdeauna întrebărilor cu alte întrebări?

– Da. Adică nu. Nu întotdeauna. Uneori.

– Am înțeles, nu vrei să-mi dezvălui numele armurierului tău de încredere. Dar e corect așa. Fiecare războinic cu misterul lui.

Nihal bolborosi un „Sigur, exact...", până când vocea providențială a Soanei întrerupse conversația aceea patetică.

– Nihal, Sennar are nevoie de un asistent în noaptea asta. Va medita pentru a se pregăti pentru proba de mâine și este nevoie de cineva care să nu fie chiar afon în magie care să-l ajute. M-am gândit la tine. Ce spui?

Nihal abia aștepta ca supliciul acela de prânz să se termine.

– Da, da. sigur. O voi face cu plăcere.

– Asta înseamnă că va trebui să ne grăbim după-amiază să exersăm cu spada, încheie Fen.

Și urechile lui Nihal se înroșiră definitiv pentru ultima oară.

Odată prânzul isprăvit, Astrea și Galla salutară și oaspeții se retraseră. Străbătând coridorul lung care-i conducea spre camerele lor, Sennar începu s-o tachineze pe Nihal.

– Deci?

– Deci ce?

– Ești gata pentru un somn bun reconfortant?

– Sigur. De ce?

– Nu, nimic. Doar că în noaptea asta ne așteaptă o veghe îndelungă, de aceea ne convine să ne odihnim puțin acum. Și nu aș vrea ca tu, cu toate gândurile pe care le ai...

Nihal se necăji.

– Să știi că voi dormi mai bine ca niciodată. N-am chiar nici un gând.

Sennar zâmbi.

– Cu atât mai bine. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești.

Nihal intră în camera ei și închise ușa în nasul prietenului ei.

Dacă în după-amiaza aceea Nihal ar fi bătut la ușa lui Sennar n-ar fi fost nici o noutate. Nu numai o dată se întâmplase ca, în timpul nopților lungi petrecute în casa de la marginea pădurii, Nihal să-și înfrângă mândria și să se ducă să-și caute prietenul.

I se întâmplase adesea să aibă coşmaruri asemănătoare cu cel din prima noapte petrecută în Pădure şi să audă prin somn glasuri pline de disperare.

Se trezea terorizată din visele astea. Primele dăţi plânsese în întuneric, dar într-o noapte îşi luase inima-n dinţi şi rezolvase problema ducându-se la Sennar. De atunci, se sprijinise întotdeauna pe prietenul ei ca să depăşească momentele acelea înspăimântătoare, chiar dacă nu-i dezvăluise niciodată natura coşmarurilor ei.

Însă, în după-amiaza aceea, Nihal nu avu nevoie de Sennar: pur şi simplu nu reuşi să închidă un ochi.

Fen îi dăduse întâlnire câteva ore mai târziu şi ea nu reuşea să se gândească la altceva. Se pregătea să înfrunte un Cavaler al Dragonului, sau mai bine zis pe unul dintre cei mai puternici luptători din lume: sosise în sfârşit momentul să probeze dacă avea într-adevăr stofă de războinic. Dar nu numai asta o tulbura. „şi dacă Sennar avea într-adevăr dreptate şi eu m-oi fi îndrăgostit?", se întreba. Eventualitatea i se părea chiar lipsită de demnitate: războinicii luptă, nu se pierd în lucruri romantice.

Cu toate acestea, continuă să se gândească la Fen şi la felul în care îi zâmbise când se aşezase la masă.

Deşi nu adormise, ora întrecerii în luptă o luă pe nepregătite: scutierul lui Fen, un băiat mai mic ca ea, veni să-i bată la uşă pentru a o conduce în sala armelor din palat.

Cavalerul o aştepta gata de duel. Oprit în mijlocul sălii, acoperit de armura lui aurie care îi lăsa la vedere doar capul, avea o expresie cu totul diferită de cea de cu câteva ore înainte. Îi dispăruse zâmbetul de pe faţă şi în ochii lui se citea o concentrare absolută.

În faţa omului aceluia, Nihal se simţi mică şi dezorientată. Fu pe loc tentată să o ia la goană cât o ţineau picioarele, dar se abţinu, repetându-şi că prima calitate a unui războinic era curajul.

– Nu ai cu ce să-ţi protejezi corpul? o întrebă Fen imediat ce o văzu.

– Nu. De fapt, nu am mai luptat până acum. În mod serios, vreau să zic, răspunse Nihal.

– Nimic rău. Asta înseamnă că te vei baza pe agilitatea ta.

Nihal încuviință sigură pe ea, dar avea un nod în gât care nu se ducea nici în sus, nici în jos, și mintea năpădită de gânduri.

– În gardă, somă Fen.

Și Nihal nu mai știu ce să facă.

Încercă să se calmeze și să recapituleze tot ceea ce învățase despre arta armelor în scurta ei viață, deci se așeză în poziție de atac.

Atacul lui Fen fu amețitor și neașteptat: lupta în forță, încercând pe față să-și obosească și să-și zăpăcească adversarul. Îi fu ușor: Nihal era terorizată, răvășită și prea puțin concentrată. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, nu reușea să-și ia ochii de pe chipul lui Fen. I se părea că lumea s-a sfârșit și a început cu omul acela, care, cu mișcări precise, înainta către ea cu spada în mână.

Nihal prinse să cedeze teren încă de la început. Nu reuși nici măcar să organizeze o închipuire de asalt: după câteva lovituri, spada îi zbură din mână și ea căzu distrusă la pământ.

Fen o privi uimit.

– Măi? Vrei să lupți sau ce? Nu-mi spune că e tot ce știi să faci!

Nihal simți că începe să plângă.

– Soana mi-a spus că ești bună. Nu-ți fie teamă. Arată-mi de ce ești în stare.

Nu te gândi la nimic. Luptă. Luptă și atât! Nihal se ridică, hotărâtă s-o facă serios. Închise ochii. Își goli mintea. *Nihal, cine-ți stă dinainte? Un dușman. Nimic altceva decât un dușman. Este frumos, firește, și poate începi să te îndrăgostești. Dar asta nu are nimic de-a face cu lupta. De altfel, vrei să-i atragi atenția? Ei bine, atunci demonstrează-i cât ești de bună cu spada. Pentru că ești bună, o știi doar. Tu ești bună. Trebuie doar să-i arăți asta.*

Nihal rămase cu ochii închiși până când simți lovitura lui Fen care se năpustea asupra ei. Numai atunci fu gata să înceapă cu adevărat. Se feri în ultima clipă cu o mișcare laterală și începu

să se obișnuiască cu spațiul în care se mișca. Nu para, nu ataca. Se limita să se apere cu precizie de fiecare lovitură a lui Fen.

Iar închise ochii și ascultă ritmul pașilor adversarului. Le ghici cadența, înțelese care erau mișcările lui obișnuite. Apoi începu să atace.

Punctul slab al lui Fen era faptul că era previzibil: avea o tehnică impecabilă, dar tocmai de aceea previzibilă. În scurt timp, Nihal fu în stare să-i anticipeze mișcările. Atunci începu să se miște cu rapiditate. Pară fiecare lovitură. Începu să atace cu lovituri ample frontale de sus, constrângându-l pe Fen să se retragă. Apoi făcu niște fente și se apropie de adversar, forțându-l să ridice spada. Era ceea ce aștepta ea: își îndoi genunchii și se porni să lovească de jos. Dar cavalerul nu prea era atât de nepregătit. Nihal nu observase că de ceva vreme ținea spada cu o singură mână. Fen avea o mână liberă și cu aia, ca un fulger, îi apucă brațul sucindu-i încheietura: era dezarmată.

Rămaseră în poziția aceea câteva clipe, nemișcați, gâfâind. Dintr-odată, Nihal își dădu seama că era la o suflare de buzele lui Fen. Se înroși, se eliberă și dintr-o săritură recâștigă distanța de siguranță.

Fen își șterse sudoarea de pe frunte.

– Ei bine, Soana avea dreptate!

Nihal își reținu un zâmbet de mândrie. Îi plăcea să lupte cu omul acela. Nu era deloc previzibil. Era exact. Avea capacitatea de a rămâne lucid. Și era gata de orice numai să câștige.

– Ești gata să reîncepem? o întrebă Fen.

Nihal își depășise teama.

– Nu cer nimic altceva.

Cei doi luptători își petrecură după-amiaza exersând, luptând fără încetare. Nihal se simțea liberă și fericită: nu se gândea la nimic, corpul ei sălta precis și părea să se miște de la sine. Elanul și vâltoarea luptei o îmbătau, și cu cât lupta, cu atât mai încântată se simțea. Nici măcar nu-și dăduse seama că Sennar venise și

el și îi observa dintr-un colț. La sfârșit, se așezară pe pardoseală, cu spatele sprijinit de perete, transpirați și epuizați.

– De obicei, cu cine te antrenezi?

– Cu nimeni.

– Adică cum „cu nimeni"?

– Păi, știi, Sennar e un dezastru cu spada...

– Atunci ascultă, Nihal. Am o propunere pentru tine. Tu ai un talent natural care nu trebuie risipit. Soana vine des să mă vadă. Aș vrea să vii și tu și să mă lași să te antrenez.

Lui Nihal i se păru că i se oprește inima.

Își imagină petrecând cu Fen mii de după-amieze ca aceea, și poate altele, doar vorbind. Explodând de bucurie, încercă să-și mascheze emoția luând un aer priceput.

– Pentru mine... da, cred că ar putea funcționa.

Fen râse din toată inima. Apoi îi întinse mâna și o ajută să se ridice.

Așa își începu Nihal cariera de războinic.

Abia aștepta să-i povestească totul lui Sennar, dar avu surpriza să se trezească cu el în fața ei imediat ce ieși din sala armelor, mohorât la chip.

– Sennar, nu știi ce de-abia mi-a...

Sennar nu o lăsă să continue.

– Ba știu, de fapt. Și permite-mi să-ți spun că te bagi în bucluc.

– Dar ce naiba tot zici?

– Nihal, nu-ți face iluzii în legătură cu Fen.

– Oh, ce naiba, iar? Atunci, chiar ai o idee fixă.

– Să știi că aici cea care are o idee fixă ești tu.

Fata pufni.

– Și dacă ar fi așa?

– Nihal...

– Te văicărești mereu că par un băiat. Dacă m-am aprins înseamnă că nu am uitat care este datoria unei domnișoare cuminți...

– Nihal, ascultă-mă...

– ... Să găsească pe cineva care s-o ia de nevastă! încheie Nihal cu un zâmbet larg.

– Ascultă, Nihal. Vreau să fiu sincer cu tine. Fen o iubeşte pe Soana. Şi Soana îl iubeşte pe el.

Zâmbetul dispăru încet de pe buzele copilei.

– Îmi pare rău. Nu ştiu cum de nu ţi-ai dat seama. Dar aşa este, crede-mă.

Dintr-odată, Nihal se simţi imens de proastă. Da, cum de nu-şi dăduse seama? Era clar ca lumina zilei. Bucuria Soanei din timpul călătoriei. Întâlnirea lor. Mâna lui Fen pe genunchiul ei în timpul prânzului.

Nihal nu scoase nici un cuvânt. Strânse garda spadei şi se îndreptă spre camera ei, cu capul sus.

Noaptea din ajunul iniţierii lui Sennar fu lungă şi fără somn.

Nihal îşi asistă prietenul cu multă grijă. Încercă să nu se gândească la nimic şi să-i fie aproape, dar în zori nu mai rezistă.

– Sennar, pot să te întreb ceva?

– Zi-mi.

– Ai fost vreodată îndrăgostit?

– De... cred că da.

– Şi cum e?

– Nu e la fel pentru toţi, dar în general te gândeşti continuu la persoana care-ţi place, imediat ce o vezi stomacul ţi se face ghem, inima îţi bate cu putere... chestii de-astea, cam aşa. E posibil ca tu să nu ştii?

– Sennar...

– Nihal, te rog! Lasă-mă să mă concentrez!

– Mi se pare că aveai dreptate.

Ceremonia de iniţiere avu loc cu uşile închise, spre culmea nemulţumirii lui Nihal, care era foarte curioasă să vadă cum se desfăşura. În schimb, fu nevoită să se mulţumească doar să arunce o privire în sala de Consiliu în timp ce Sennar îi trecea pragul: de abia avu timp să vadă o încăpere mare întunecată, şi opt vrăjitori şi vrăjitoare de rase diferite aşezaţi solemn în tot atâtea logii de piatră.

Pe urmă uşa fu închisă, şi Nihal rămase afară să se frământe cu gândurile ei.

Nu ştia ce să facă. Nu avea curajul să se ducă să-l caute pe Fen. Nu cunoştea acel Pământ, deci nici măcar nu ştia unde să se ducă pentru a face o plimbare. Într-un târziu, se întoarse în camera ei unde, inevitabil, se puse pe cântărit greşelile ei de dragoste.

Faptul că ştia că Fen avea o femeie o făcea să sufere, şi vărsă şi câteva lacrimi de îndrăgostită disperată. Însă durerea aceea era şi imens de dulce şi Nihal se perpeli fără să se abţină. Pe neaşteptate, iubea dragostea. Şi iubea senzaţia de a fi îndrăgostită.

Ideea de a-l uita pe Fen pentru că era iubitul Soanei nici nu-i trecu prin minte. În după-amiaza aceea, Nihal îşi închise cu gelozie sentimentele în ea însăşi şi le alimentă cu speranţe şi vise, cu disperări uşoare şi exaltări fugare.

Ceremonia de iniţiere fu un succes. Membrii Consiliului Magilor rămaseră profund impresionaţi de băiatul acela înalt şi slab, şi de puternica lui forţă magică.

Sennar ieşi din sală epuizat, palid şi transpirat, şi din clipa aceea fu vrăjitor. I se dărui o haină neagră pe care nu o mai părăsi niciodată: o tunică având o croială asemănătoare cu cea pe care o purta ca novice, dar împodobită cu ornamente roşii înlănţuite care culminau cu un ochi enorm, larg deschis pe pântece.

– Ei drace! Chiar e neliniştitor, comentă Nihal.

Soana, Sennar şi Nihal plecară chiar în după-amiaza aceea, după ce îşi luaseră rămas bun de la Astrea şi de la Galla.

În faţa intrării în palat, înconjuraţi de freamătul cascadei, Soana şi Fen se îmbrăţişară în fugă.

Sennar şi Nihal se îndepărtaseră de acum cu câţiva paşi când glasul cavalerului acoperi zgomotul aperi.

– Nihal!

Fata se întoarse.

– Pe curând! Şi păstrează-te în formă!

Cum ajunse acasă, Nihal începu să numere zilele.

8

SFÂRȘITUL UNEI POVEȘTI

Odată reîntorși pe Pământul Vântului, lucrurile își reluară cursul obișnuit: Nihal se dedica fără tragere de inimă magiei, Sennar studia zi și noapte.

Cei opt vrăjitori hotărâseră ca băiatul să mai rămână un an cu Soana, pentru a deprinde datoria și îndatoririle unui membru al Consiliului. Odată cu încheierea acelei perioade, Soana urma să întocmească un raport despre capacitățile elevului ei și Sennar avea să poată aspira să devină consilier.

De când fusese numit vrăjitor, băiatul era absorbit în întregime de noul lui rol. Petrecea ore întregi aplecat deasupra cărților și, după ce le citise pe toate cele din biblioteca Soanei, începu să străbată în lung și-n lat Pământul Vântului în căutarea altor volume.

După călătoria pe Pământul Apei, Nihal nu mai suporta viața lipsită de activitate din Salazar și era nerăbdătoare să cunoască țări noi. Astfel, sub pretextul că în acele călătorii scurte prietenul ar fi putut avea nevoie de protecție, îl însoțea întotdeauna.

Nihal admira perseverența lui Sennar. Ar fi vrut să fie și ea așa: hotărâtă, puternică, cu privirea îndreptată mereu către țel. Era adevărat, nu avea înclinații către magie, dar hotărî că trebuia să învețe măcar acele descântece care i-ar fi putut fi folositoare unui războinic. Astfel, se concentră mai ales asupra formulelor de vindecare, folositoare în caz că ar fi fost răniți, și asupra câtorva formule foarte simple de ofensivă, care, în caz de forță majoră, i-ar fi putut salva pielea. Neașteptat, dar Soana o lăsă să

încerce, insistând să învețe foarte bine să se pună în contact cu spiritele naturale.

Fen o antrena pe Nihal o dată pe lună. De obicei, ea era cea care, împreună cu Soana, se ducea la el, dar uneori cavalerul le mai făcea câte o surpriză. Când sosea pe neașteptate, era pentru Nihal o bucurie.

Cu cât trecea timpul, cu atât simțea că-l iubește mai tare. Îi adora fiecare gest, îi cunoștea fiecare expresie. Era convinsă că l-ar fi iubit întotdeauna. Ce importanță avea dacă nu ar fi putut fi niciodată al ei? „Dragostea nu se bazează pe posesiune, își spunea, dragostea nu se oprește în fața nici unui obstacol." Și eu îl iubesc.

Fen părea să nu-și fi dat seama de devotamentul tinerei lui eleve. Era evident că începuse acea formă de antrenament pentru a-i face o plăcere Soanei, dar în scurt timp ajunsese să se distreze: a te lupta cu pitulicea aceea de fată chiar era o plăcere. Și pe urmă era o ocazie în plus pentru a o vedea pe vrăjitoare.

Din acele întâlniri Nihal învăța foarte mult. Maestrul nu-și economisea eforturile și eleva era ca un burete. Asimila sfaturi, învățături, tehnici și reelabora totul cu o nestăvilită fantezie: inventa mișcări, studia lovituri noi, adapta eficacitatea artei armelor la statura ei.

Fen era impresionat de copila aceea și nu pierdea ocazia de a o lăuda: arta ei era un dans mortal. Nu mai văzuse pe nimeni luptând așa.

Firește, Nihal era măgulită, dar în fundul sufletului spera ca într-o zi el să-și dea seama de ea și altfel și să înțeleagă că, deși lupta mai bine decât un bărbat, rămânea totuși o fată. Uneori se simțea ca protagonista nefericită a multor balade, îndrăgostită de bărbatul nepotrivit, dar eroică în perseverența sentimentului ei. De acum știa perfect că Sennar avea dreptate: Soana și Fen erau ca o singură ființă. În prezența cavalerului, ochii vrăjitoarei străluceau de o lumină nouă, și el avea față de ea o grijă pe care Nihal o visa pentru ea. A-i vedea împreună era o suferință și uneori, în totală singurătate, Nihal izbucnea în lacrimi, dar nu ar fi renunțat la dragostea aceea pentru nimic în lume. Dacă era

cineva care să fie în stare să concureze cu Fen pentru parte din visele lui Nihal, acela era Gaart.

Poate cu el avea şi mai puţine speranţe decât cu cavalerul lui. Într-o după-amiază încercase să se apropie de el: de la început, dragonul se arătase deranjat, apoi dăduse semne de nervozitate şi, în cele din urmă, scosese flăcări pe nas.

Nihal înţelesese o dată pentru totdeauna că nu era cazul să insiste, dar nu renunţase la ideea să călărească un dragon, poate chiar al ei întru totul. Din ziua aceea stătuse departe de Gaart, continuând însă să-l admire de la distanţă şi să se imagineze în zboruri interminabile pe crupa lui.

– De ce te duci la ăla? Ce are atât de deosebit? Eu nu-ţi ajung?

Livon nu văzuse cu ochi buni lecţiile cavalerului şi nu-i servea la nimic să-şi amintească faptul că tocmai el îi lăsase mână liberă să-şi urmeze drumul.

Când Nihal stătea câteva zile la Salazar, armurierului i se părea că totul era ca altă dată: Nihal a lui era tot fetiţa care-i dădea uneltele, neagră de praful din atelier. Pe urmă însă, fiica se întorcea la Soana şi el suferea imens. Fetiţa pe care o crescuse îi lipsea şi ar fi vrut ca femeia care era pe cale să devină Nihal să fi rămas cu el pentru totdeauna.

La un an de la învestirea lui Sennar, pe Pământul Vântului viaţa continua să se desfăşoare liniştită. Negustorii făceau comerţ, hangiii turnau de băut şi puştii de toate neamurile se vânturau în sus şi-n jos prin oraşele-turn.

Însă unele semne prevestitoare ar fi trebuit să pună populaţia pe gânduri. Regele Darnel îl linguşea pe Tiran în toate felurile: birurile care trebuiau să-i fie vărsate crescuseră peste măsură, mare parte din recolte sfârşeau direct în grânarele lui şi multe pământuri zăceau necultivate pentru că Tiranul cerea oameni abili care să lupte în războiul lui etern cu Pământurile Libere.

Pe timpul călătoriilor sale cu Sennar, Nihal îşi dădea seama că sărăcia începea să se răspândească încet în rândurile populaţiei. Cu toate acestea, locuitorii Pământului Vântului erau convinşi

că servilismul lui Darnel avea să-i țină în siguranță încă ceva vreme și-și continuau existența pacifică.

Până când, într-o zi, se întâmplă un episod neliniștitor.

În oraș sosi un țăran bătrân cu aer tulburat. Trecea înfășurat în zdrențe pe scările din Salazar urlând printre lacrimi că famminii îi devastaseră satul și multe altele din vecinătate și că oamenii care îi urmau răpiseră toate fetele, omorând pe oricine ar fi îndrăznit să le stea în cale.

Când cineva încercase să-i pună întrebări, bătrânul continuase să repete: „Lada, biata mea Lada..." ca și cum nu ar fi înțeles ceea ce era întrebat.

Cei mai mulți îl luară drept nebun și încetară să-i mai dea atenție, dar Sennar și Nihal se grăbiră să o înștiințeze pe Soana.

În scurt timp, vrăjitoarea se hotărî să plece către granițe, pentru a descoperi dacă era într-adevăr ceva de spaimă.

Pentru prima oară de când destinele lor se încrucișaseră, avea să plece fără ei.

– Este bine ca în oraș să rămână cineva care să fie în stare să lupte, la nevoie. Te rog, Nihal, spuse surâzând, Salazar este puțin în mâinile tale.

Soana îl rugă pe Fen să o însoțească și o lăsă pe Nihal tristă, și bucuroasă în același timp: ideea că vrăjitoarea și cavalerul inimii ei erau împreună în călătorie nu-i plăcea nici un pic, dar faptul că fusese promovată paladină a orașului o umplea de orgoliu.

A doua zi după plecarea Soanei, Nihal și Sennar se întâlniră ca de obicei pe acoperișul din Salazar.

Luaseră obiceiul să se ducă acolo la sfârșitul zilei, pentru a se relaxa și a se bucura de asfințitul care se așternea peste stepă. Stăteau acolo să se uite la discul soarelui care, din galben cum era, se transforma lent în roșu, pictând în acea culoare sângerie și cerul, până când dispărea în vastitatea verde încețoșată a câmpiei. Vorbeau de una de alta, schimbând păreri și pălăvrăgind de toate.

Însă, în seara aceea, Nihal părea neobișnuită. Era serioasă și îl privea pe Sennar pe furiș. Când își dădu seama, magul ridică ochii spre cer.

– Ei bine, Nihal. A plecat. Dar nu cred că e cazul să...

Nihal nu-l lăsă să termine fraza.

– Ți-am mai spus că veneam aici chiar dinainte să ne fi cunoscut?

– De, nu direct. De ce?

– Sennar, este ceva ce nu ți-am mai spus. N-am mai vorbit cu nimeni despre asta.

Sennar deveni curios.

– Adică?

– Iată, eu aud glasuri.

O clipă, Sennar rămase în tăcere, apoi izbucni în râs.

Asta o înfurie pe Nihal.

– Să știi că nu-i nimic de râs! Dacă vrei să mă asculți, bine, dacă nu, e bine oricum și încheiem discuția.

– Nu, nu, iartă-mă! Doar că, auzind că ți se spune „aud voci"... în orice caz, spune-mi, te ascult.

Nihal îi istorisi toată povestea: ciudata melancolie care o cuprindea dintotdeauna când era singură, glasurile îndepărtate care păreau să o cheme, imaginile de moarte care în timpul atâtor nopți îi populaseră visele. Nu știa de ce simțea nevoia să vorbească despre ele tocmai în acel moment, având în vedere că reprezentaseră o enigmă pe durata întregii ei vieți scurte, dar în seara aceea sperase că Sennar ar fi putut să-i dea un răspuns.

La sfârșitul povestirii, vrăjitorul rămase în tăcere câteva clipe, apoi se hotărî să vorbească.

– Sunt dezorientat, Nihal. Chiar nu știu ce să-ți spun. Poate ești o clarvăzătoare, și visele tale sunt previziuni. Însă nu mi se pare că s-ar fi adeverit nimic din ceea ce mi-ai povestit, deci... în fine, nu știu. Poate ai face bine să vorbești cu Soana.

– Da, mă gândisem, doar că...

Nihal lăsă fraza la jumătate și privi un punct îndepărtat în câmpie.

– Ce-i? murmură el.

La marginea stepei se vedea o linie mică întunecată, ca o urmă de creion care marca profilul orizontului. Se întindea

lungă și sinuoasă, și se îngroșa ușor, până când lua proporțiile unei pete: părea cerneală care se întinde pe o foaie, un lințoliu negru ce călărește să acopere pământul.

Nihal și Sennar continuară să scruteze orizontul, dar strălucirea soarelui în asfințit îi orbea. Încet, încet crescu în ei o teamă obscură, o spaimă surdă. Pe urmă înțeleseră.

O armată. O armată uriașă de războinici negri ca smoala.

Cei doi tineri rămaseră năuciți: era imaginea sfârșitului lumii, și totuși avea în ea o fascinație inexplicabilă. Era un spectacol frumos și teribil în același timp: mii de furnici se aruncau cu rapiditate asupra orașului. Întinderea cenușie era punctată de strălucirea a sute de mii de lănci înălțate către soare, și sub multitudinea aceea de ființe care urlau se ridica o siluetă înaripată: un uriaș dragon negru, călărit de un om acoperit în întregime de o armură brună. În liniștea înserării începură să răsune ca un ecou îndepărtat mii de strigăte sălbatice care vorbeau despre moarte.

Nihal simți în ea reverberația unei amintiri. Fu ca și cum ar fi văzut scena aceea nu o dată, ci de mii de ori. Glasurile îi trecură prin minte cu un zgomot de tunet. Își duse mâinile la urechi cu un geamăt de durere.

Vaietul acela păru să-l pătrundă pe Sennar. O luă de umeri și o obligă să-l asculte.

– Este Tiranul, Nihal! Este Tiranul care vine să cucerească Salazarul. Trebuie să înștiințăm populația, trebuie să le spunem tuturor să fugă...

Nihal se uita la el cu ochi goi. Ecoul vocilor mai răsuna încă în capul ei. Urletele armatei erau din ce în ce mai amenințătoare și mai apropiate.

– Nihal, m-ai înțeles? Fugi!

Și Nihal fugi. Se aruncă în chepengul care ducea pe acoperiș și, cu o zvâcnire, se lăsă în jos. Se năpusti pe scări încercând să gonească din inimă teroarea înghețată pe care o simțise puțin mai devreme. Urlă cu toată ființa ei:

– A sosit Tiranul! Armata lui este la porți!

Dar vestea se răspândise pentru că și altcineva văzuse.

Fu panică. Salazarul răsuna de voci înspăimântate, lumea se înghesuia prin uliţe şi pe scări. Peste tot nu se vedeau altceva decât disperaţi care încercau să scape. În câteva secunde, coridoarele se umpluseră de oameni care urlau şi se călcau unii pe alţii spre imposibile căi de fugă. Nihal nu mai văzuse străzile oraşului atât de aglomerate, nici măcar atunci când regele în persoană venise în vizită. Dar haosul acela nu era plin de viaţă. Avea acum gust de moarte. Urletele se suprapuneau, glasuri de femei, de bărbaţi, de copii, un fluviu impetuos care se frângea de pereţi şi care lua tot ce întâlnea în calea lui.

Firește, unii îndemnau la calm. Alţii îi chemau la adunare pe cei care ştiau să lupte, încercau să organizeze o rezistenţă. Dar adevărul era că nu aveau cale de ieşire. Nu era nimic ce ar fi putut încerca, nici apărare, nici altceva. Darel îşi pusese armata în slujba Tiranului cu ani şi ani în urmă şi locuitorii Salazarului, refugiaţi din războaiele de pe alte Pământuri, oameni fugiţi de cruzimile bătăliilor, ce puteau face? Să moară oare onorabil, încercând să se apere? Dar de ce, dacă în cele din urmă tot trebuia să se moară?

De aceea, fiecare căuta o salvare improbabilă în fuga imposibilă: odată câmpia devorată cu o rapiditate nebună, armata era deja sub ziduri şi înconjura oraşul.

De acum teroarea stăpânea turnul: femei care urlau ţinându-şi copiii strâns în braţe, bărbaţi care se aruncau în gol pe ferestre, puţini curajoşi care-şi făceau loc prin mulţimea înnebunită, cu armele în mâini.

Nihal încercă să ajungă la Livon. Trebuiau să fugă împreună. Ea cunoştea toate scurtăturile din Salazar, se jucase prin ele ani de zile, copil fiind. Ar fi găsit o cale de scăpare. Da, s-ar fi salvat. Nu trebuia să-i fie frică. Trebuia să fie rece. Şi concentrată.

Atelierul nu era departe, dar Nihal era în vâltoarea mulţimii. Auzea urletele armatei sub ziduri, şi puţin după aceea loviturile berbecelui care încerca să străpungă poarta centrală din Salazar.

„Nu-i scăpare", își spuse, dar goni gândul acela cu toată puterea sufletului ei și-și continuă drumul, strivită de zeci de corpuri.

O lovitură, o altă lovitură.

Câțiva metri încă. Văd firma. O văd!

O izbitură: intrarea în oraș cedase.

Balamalele mari de fier se îndoiră ca firele de iarbă.

Lemnul milenar al porții se fărâmă în schije uriașe.

Soldații Tiranului invadară Salazarul cu urlete războinice.

Nihal se aruncă în atelier.

– Trebuie să fugim, Moșule! Hai să plecăm, repede!

Livon pregătise o boccea cu haine și-și aduna spadele. Se uită în grabă la Nihal și se îndreptă spre fundul atelierului.

– Așteaptă, trebuie să te acoperi, îți iau o pelerină.

– Dar ce spui? Hai să plecăm, repede!

– Nu trebuie să te vadă, Nihal!

Fata începu să urle:

– Nu-i vreme, nu înțelegi? Trebuie să fugim, să ne ascundem!

– Tu ești cea care nu înțelegi! Dacă te văd, s-a terminat! Te vor ucide!

Afară răsunau zbierete, hohote de râs obraznice și sunete guturale, neomenești. Soldații intraseră în oraș.

Nihal nu știa ce să facă. I se părea că Livon înnebunise. Hotărî că era timpul să sfârșească: se aruncă asupra lui încercând să-l tragă după ea.

– La naiba, hai odată! Hai odată!

Prea târziu. Ușa atelierului se dădu de perete cu o izbitură.

În prag apărură două ființe monstruoase: aveau colți lungi curbați care urcau din maxilar în sus și erau acoperite în totalitate de piei zbârcite, roșietice. Mâinile și picioarele le erau la fel, cu câte patru degete înarmate cu gheare lungi. Primul din cei doi strângea o secure, cel de-al doilea, o spadă neșlefuită și uriașă. Glasurile lor păreau să vină direct din infern.

– Iată, iată ce surpriză! Un bătrân și un jumătate-elf! Ce faci aici încă vie, corcitură?

Nihal nu asculta. Toate simţurile ei erau gata de atac. Duse mâna la spadă. Încercă să se arunce spre fammini, dar Livon o luă de un braţ şi o ridică, aruncând-o departe. Fata căzu lovindu-se la cap. O clipă crezu că leşină. Totul era întunecat. În fundal, un scrâşnet de săbii. Când deschise iar ochii, văzu că Livon încerca să le ţină piept celor două fiinţe. Atunci se ridică şi alergă spre el.

Livon o împinse cu violenţă.

– Fugi, Nihal! Fugi!

Fu o secundă. O bătaie de geană. Unul dintre fammini îl străpunse pe Livon dintr-o parte în alta. Nihal îl văzu pe tatăl ei cum se ghemuieşte la pământ ca un sac gol.

Văzu cum se împrăştie sângele pe podea.

Îl văzu pe acel demon cum îşi extrăgea spada din corpul lui Livon.

Nu simţi nimic. Pur şi simplu privi scena, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu braţele paralizate.

Apoi sosi disperarea, şi imediat după aceea o furie animalică, pe care nu o mai simţise niciodată până atunci. Cu un urlet neomenesc, se aruncă asupra asasinului tatălui ei. Fu de ajuns o lovitură frontală pentru a-i desprinde cu totul capul de trup.

Celălalt fammin rămase o clipă împietrit, dar îşi reveni repede, aruncându-şi securea către Nihal. Fata simţi curentul de aer de la lovitura care sosea. Sări într-o parte şi se adăposti în spatele mesei de lucru, dar famminul înaintă spre ea rânjind şi rotindu-şi arma deasupra capului. Bancul de lemn se sfărâmă în bucăţi cu o explozie de schije.

De acum monstrul era deasupra ei, dar Nihal avu prezenţa de spirit să înşface barosul pe care îl văzuse de atâtea ori folosit de Livon. Se aplecă dintr-odată şi îl îndreptă spre genunchii monstrului. Cedară pe loc. Numai atunci îl lovi cu violenţă, străpungându-l. Lovitura fu suficientă pentru a-l termina.

Apoi Nihal simţi o senzaţie ciudată în şoldul stâng. Un frig metalic şi o căldură umedă în jos, de-a lungul coapsei. Se privi.

Avea o rană adâncă. Sângera din belşug. Se uită la Livon: zăcea la pământ, cu ochii închişi, ca şi cum ar fi dormit.

Să se întindă lângă el. Să închidă ochii. Să se odihnească. Ideea i se înfiripa în mintea năucă, dar din stradă un urlet ascuţit şi sfâşietor o readuse la realitate: trebuia să plece, trebuia să se salveze.

Gândeşte, Nihal. Respiră. Gândeşte. Tot ce-ţi trebuie este o cale de scăpare.

Conducta! Era încă o fetiţă când, jucându-se, o descoperise. Trecea direct prin spatele atelierului şi odinioară era folosită pentru întreţinerea zidurilor: un canal întunecat şi neaerisit construit în spaţiul gol dintre ziduri.

Nihal luă din fierărie un ciocan mare. Ca să-l ridice avu nevoie de un efort extrem, dar când îl izbi de zid, însoţind lovitura cu o izbitură de umăr, peretele cedă uşor: conducta mai exista încă: se strecură cu greu şi începu să coboare treptele.

Era întuneric. Nihal avea privirea înceţoşată şi inima îi bătea la galop. Sângele continua să-i umezească piciorul, fiecare pas o costa un efort enorm. Traversă zidurile, auzea strigătele soldaţilor, urletele sfâşietoare ale femeilor, plânsul copiilor, izbiturile corpurilor care cădeau la pământ, scrâşnetul securilor.

În scurtă vreme, treptele începură să fie şubrede. Durerea din şold crescu până când deveni aproape insuportabilă. Nihal începu să plângă. Lacrimile îi ţâşneau din ochi, fără ca ea să reuşească să le oprească. Scara luă direcţii necunoscute. Pe măsură ce cobora, căldura creştea.

Nihal nu mai înţelegea unde era: uneori scara suia, uneori se transforma într-un fel de străduţă, alteori cobora. Simţea că se sufocă, aproape nu mai era conştientă de ea însăşi. Tentaţia de a se abandona la pământ şi de a se lăsa găsită era puternică. I se părea că, dacă ar fi făcut un alt pas, ar fi murit. Dar continuă să înainteze în întuneric, trăgând după ea piciorul stâng.

Trebuia să înainteze fără să se oprească şi fără să se gândească. Livon murise ca s-o salveze. Şi ea trebuia să trăiască.

Nu știa câtă vreme umblase. Ore? Câteva minute? Când simți o pală de aer proaspăt pe față, mări pasul, instinctiv. Încă minute-n șir de mers sau poate ore. Până când o găsi.

În zid era o spărtură care dădea spre exterior. Către salvare. Către libertate. Nihal se apropie și se aplecă: dedesubtul ei curgea un fluviu de scursori. Fata își adună ultimele forțe. Scrijeli cu mâinile între o cărămidă și alta până când deschise o gaură destul de mare. Apoi luă o gură de aer proaspăt și, simplu, se lăsă să cadă.

Impactul cu apa fu scârbos. Lui Nihal îi era frig și se simțea slăbită. Nu reușea să-și coordoneze mișcările. I se păru că este pe punctul de a se îneca. Atunci se lăsă în voia sorții cu totul și curentul o târî o bucată care i se păru foarte lungă. Din când în când își dădea seama că era foarte aproape de mal, dar nu mai avea putere. Voia numai să plutească cu ochii închiși. Să se odihnească. Să uite.

Pe neașteptate, se simți luată de un braț.

„Iată, s-a terminat, își spuse. În sfârșit s-a terminat."

Cineva o transporta la mal, dar ea nu reușea să-i distingă chipul.

– Nihal!

O voce păru să vină dintr-un loc foarte îndepărtat.

– Sunt Sennar, Nihal.

Fata întredeschise ochii.

–Livon... Livon e mort, bâigui.

Pe urmă fu ca în visul ei.

Alunecă în el și întunericul o învălui.

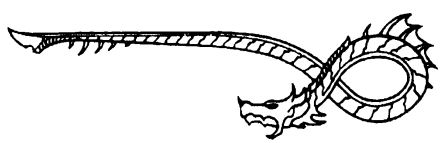

A LUPTA

Când a intrat să facă parte din Consiliul Magilor, era puțin mai mare decât un băiețel. Născut pe Pământul Nopții și dotat cu o putere magică extraordinară, părea un tânăr înțelept, dedicat binelui și justiției. A fost primit în unanimitate. Numai când a fost numit șef al Consiliului pe anul în curs, și-a dezvăluit adevărata față și a început să-i înlăture pe Consilieri de la cele mai importante decizii.

[ ] a fost gonit cu dezonoare, însă tânărul mag proiectase totul la perfecție. El însuși a condus un asalt asupra sălii de Consiliu, cu oamenii și armele furnizate de regii destituiți de Nammen, care erau nerăbdători să intre din nou în posesia pământurilor lor.

Doar câțiva magi au scăpat de la masacru și s-au refugiat pe Pământul Soarelui, însă lui, celui care urma să devină Tiranul, nu i-a păsat: pe parcursul a câtorva ore a devenit stăpânul a jumătate din Lumea Pământeană. Puțin câte puțin i-a expropriat și pe cei care îl susținuseră, până când a reușit să controleze patru Pământuri: Pământul Zilelor, cel al Focului, cel al Stâncilor și al Nopții. Din clipa aceea, războiul dintre Tiran și cele patru Pământuri Libere a devenit permanentă.

Analele Consiliului Magilor, fragment

9

ADEVĂRUL

Nu reușea să-și miște nici un mușchi. Nu înțelegea unde este și nici ce se întâmpla. Auzea neclar un fel de litanie. O senzație de căldură la șold. Apoi văzu numai lumină. Nimic altceva.

Când se trezi Nihal, era dimineață. O lumină slabă filtra de la fereastra alăturată patului ei. Nu reușea să-și amintească aproape nimic. O călătorie lungă pe un traseu întunecat și îngust, fuga de ceva.

Memoria îi reveni lent și parțial. Își aminti că fugise de o armată și că fusese prinsă, dar camera în care se afla nu i se păru o închisoare. Încercă să-și întoarcă privirea. Văzu pe cineva așezat lângă ea. Se strădui să se uite mai bine pentru a distinge chipul, fiindcă avea privirea încețoșată. Într-un târziu, îl recunoscu.

– Nihal, ești trează!

Sennar era palid și obosit. Ar fi vrut să-i pună întrebări, dar nu-i ieșea nici un sunet din gât.

– Șttt. Ești acasă la Soana, n-ai de ce să te temi. Încearcă să te odihnești, vom vorbi când te vei simți mai bine.

Atunci Nihal închise ochii și alunecă într-un somn fără vise care dură toată ziua și toată noaptea.

A doua zi dimineață, când deschise ochii, soarele era sus pe cer. Nihal îi privi lumina și i se păru ciudat de palidă. Apoi înțelese. În aer era un miros acru și cerul era complet acoperit de nori de fum dens: după jaf, armata incendiase Salazarul.

Se simţea încă foarte obosită, dar îşi amintea totul.

Livon e mort. Fu primul ei gând. Revăzu cu precizie toată scena. Corpul care cădea pe pardoseală, monstrul acela care trăgea spada. Închise ochii în timp ce-i exploda pieptul: *Livon e mort.*

Sennar mai era lângă ea.

– Cum îţi e?

– Nu ştiu, răspunse Nihal, şi se minună de cât de slabă îi era vocea.

– Rana era foarte gravă. Este un miracol că eşti încă vie.

Nihal se întoarse spre prietenul ei.

– Cum de ai reuşit să te salvezi?

– Prin vrajă, Nihal. Dar a fost greu.

Sennar îi povesti lui Nihal cum spusese o vrajă ca să devină invizibil şi cum înaintase printre uliţele oraşului. Salazarul părea un muşuroi de termite înnebunite, soldaţii Tiranului erau peste tot: n-ar fi putut face nimic. Fiind sigur că Nihal se dusese la Livon, încercase s-o ajungă din urmă, dar vraja cerea prea multă energie. Se ascunsese într-o tavernă. Acolo era un soldat. Mort. Îl dezbrăcase, îi luase armura şi se îmbrăcase cu ea.

– Am ajuns prea târziu la fierărie. I-am văzut pe Livon, pe cei doi fammini... apoi am văzut crăpătura din zid şi am înţeles tot. Am alergat pe malul fluviului. Când te-am pescuit, nu mi se părea posibil să mai respiri.

Sennar îi zâmbi prietenei sale.

– Este un noroc că eşti atât de mică, ştii? Te-am înfăşurat în pelerina mea, te-am luat în spate ca pe un sac şi m-am îndreptat spre casa Soanei. N-am întâlnit pe nimeni de-a lungul drumului. Armata venea de la răsărit, nici măcar nu atinsese zona Pădurii.

Sennar îşi frecă ochii înroşiţi de oboseală.

– De când am sosit, am folosit toate descântecele de vindecare pe care le cunosc. Astfel am petrecut noaptea, sperând ca armata să-şi facă tabără în Salazar şi să nu vină până aici. Apoi s-a întors Soana: ea şi Fen erau la graniţele Pământului Vântului când au văzut armata care înainta. S-au grăbit să se întoarcă, Fen pentru

a-şi aduna trupele să vină să ne apere pământul, Soana ca să anunţe populaţia. Nu au reuşit să ajungă la timp, dar asta o ştii şi tu...

– Câtă vreme am fost inconştientă?

– Trei zile, Nihal. Trei zile fără să dai vreun semn de viaţă.

Sennar făcu o pauză şi se uită serios la prietena lui.

– Chiar mi-a fost teamă că vei muri.

Soana sosi după-amiază. Părea să nu mai aibă nimic din vrăjitoarea frumoasă pe care şi-o amintea Nihal. Ochii umflaţi trădau că plânsese, faţa şi părul îi erau murdare de funingine, hainele îi erau răvăşite. Chipul ei era tras din cauza efortului de a ţine o barieră magică în jurul casei. În felul acesta, armata Tiranului nu o putea vedea: chiar dacă ar fi trecut prin apropiere, ar fi sesizat numai desişul copacilor şi o forţă necunoscută i-ar fi împins să se îndepărteze.

Soana se aşeză pe marginea patului şi încercă să zâmbească.

– Cum te simţi?

– Cine sunt jumătate-elfii? întrebă Nihal cu răceală.

– Dacă te odihneşti, poate te vei înzdrăveni curând şi...

Nihal ridică vocea.

– De ce m-au numit ăia doi jumătate-elf?

Soana respiră adânc. O lacrimă îi brăzdă obrazul murdar de cenuşă.

– Ei bine. Ai dreptul să ştii, îi spuse şi începu să povestească: Acum şaisprezece ani nu făceam încă parte din Consiliu, eram numai asistenta unuia dintre membrii cei mai înţelepţi: vrăjitoarea Reis, a poporului piticilor. Eram în misiune diplomatică pe Pământul Mării şi am hotărât să vizităm ceea ce mai rămăsese din comunitatea acelor jumătate-elfi. Ceea ce am găsit a fost oribil...

Era sânge peste tot.

În aer, mirosul lui metalic şi o linişte grea, absolută.

Nici un fir de vânt, nici un glas, nici freamătul frunzelor copacilor ori ciripitul îndepărtat al vreunei păsări. Doar nemişcarea morţii.

Soana își dusese o mână la gură.

– A ajuns până aici...

Mâinile mici ale lui Reis se strângeau în jurul pliurilor rochiei ei lungi. În ochii ei licărea ura.

– Nu se va sfârși niciodată.

Cele două vrăjitoare începuseră să meargă printre cadavrele risipite pe jos, printre casele acelui sat pustiit de lovituri de spadă. Mergeau năucite, ca într-un vis, străduindu-se să vadă lucruri pe care ochii lor voiau să le ocolească: oriunde s-ar fi uitat, nu erau decât chipuri schimonosite de durere, ochi larg deschiși în întuneric, corpuri părăsite căzute greu în țărână.

Pe urmă un sunet, atât de slab încât părea fruct al imaginației.

Soana se întorsese brusc, aproape adulmecând aerul. Câteva clipe auzise numai o liniște asurzitoare. Pe urmă, iar acel vaiet slab. Începuse să caute printre cadavre, răsucindu-le, căutând.

– Ce-i? întrebase rece Reis.

– Un glas! Trebuie să mai fie cineva viu!

Pe măsură ce se apropia de sursa acelui geamăt, sunetul devenea din ce în ce mai limpede. Nu era un vaiet de durere. Nu era plânsul supus și disperat al supraviețuitorilor. Era puternic și plin de viață. Scâncetul unui copil.

Sub cadavrul unei femei, Soana văzuse ivindu-se o pătură care se mișca ușor. Răsucise cu delicatețe corpul fără viață. Era o tânără, puțin mai mare decât o fetiță, lovită în spate de o secure.

În brațele ei era o fetiță foarte mică, o nou-născută. Urla cu glas vehement, cum fac copiii când le este foame sau vor să fie schimbați. Soana o ridicase și dăduse la o parte pătura murdară de sânge care o acoperea. Cămășuța cu care era îmbrăcată era imaculată: fetița era nevătămată.

Reis se apropiase.

– E rănită?

Era mereu atât de directă, atât de rece. Numai când vorbea despre Tiran, ochii ei se aprindeau de lumina aceea întunecată, teribilă.

Soana se uita cu neîncredere la fetiță: cum de putea viața să izvorască așa, pură și imperturbabilă, din moarte?

– Pare să se simtă bine...

Reis o prinsese de braț pe Soana obligând-o să se aplece la nivelul ei și o observase îndelung pe fetiță. Expresia piticei se schimbase pe neașteptate.

– Vezi ceva? întrebase voioasă Soana.

– O fetiță vie și nevătămată printre cadavre este un semn. Trebuie să-mi consult cărțile, numai după aceea voi ști să-ți spun.

Soana se ridicase și începuse s-o legene pe micuță, murmurându-i cuvinte duioase pentru a o liniști.

Reis privise în jurul ei.

– Nu mai avem altceva de făcut aici. Nu-i cazul să mai rămânem: famminii ar putea veni peste noi dintr-un moment în altul. Acoper-o pe fetiță astfel încât să nu se vadă. Să ne întoarcem la Consiliu.

Soana se supusese și cele două vrăjitoare părăsiseră satul.

Soana făcu o pauză și se uită la Nihal, care ascultase fără să spună un cuvânt.

– Fetița aceea era singura supraviețuitoare a unui popor întreg: ultimul jumătate-elf din Lumea Pământeană. Am hotărât să o ducem pe Pământul Vântului. Acolo nimeni nu ar fi luat în seamă trăsăturile ei...

Inima lui Nihal bătu din ce în ce mai repede.

– Avea ochi mari violet, urechi ascuțite și păr albastru. Fetița aceea erai tu, Nihal.

În cameră se lăsă o tăcere care păru nesfârșită.

Soana aștepta cu răbdare întrebarea care mai devreme sau mai târziu ar fi sosit. Glasul fetei fu ca o suflare.

– Atunci... Livon...

– Livon era un om excepțional. Când te-am dus la el, te-a primit fără ezitare și mi-a jurat să te apere cu prețul vieții. La început te-am crescut împreună, dar pe urmă s-au complicat lucrurile. Reis a părăsit Consiliul. În Salazar lumea a început să șușotească, să mă arate cu degetul ca vrăjitoare. Eu am fost constrânsă să mă

retrag în casa aceasta. Şi Livon te-a crescut singur. Te-a iubit ca pe o fiică, Nihal. Ştii.

Soana întinse mâna să mângâie obrazul copilei, dar ea se retrase cu o mişcare furioasă.

– De ce nu mi-aţi spus niciodată nimic? De ce mi-aţi ascuns totul?

– Pentru că voiam să trăieşti liberă şi fără grijă cât mai mult timp posibil. Timp de şaisprezece ani mi-am făcut iluzii că tu ai fi putut trăi o viaţă normală. Reis văzuse ceva în tine, ceva fundamental pentru viitorul întregii Lumi Pământene, ceva ce nu a vrut să-mi dezvăluie niciodată. Am sperat că se înşela, că tu nu erai predestinată la nimic. Dar Reis nu greşea nicicând... Nu aş fi vrut ca tu să descoperi asta în felul acesta. Îmi pare rău, Nihal.

Dar Nihal nu mai asculta.

Se gândea la Livon, care, fără să fie tatăl ei, îi dedicase viaţa ei într-atât încât se sacrificase pentru ea.

Se gândea la nenumăratele dăţi în care îşi imaginase despre mama ei.

Se gândea la poporul ei care nu mai exista.

Se gândea la exterminarea unui întreg neam.

Iată ce erau acele glasuri, acele vise. Erau urletul răzbunării care cerea sânge. Şi îl cereau de la ea: ultima, supravieţuitoarea unui popor, a întregului oraş Salazar şi poate a ei însăşi, pentru că ar fi preferat de mii de ori să moară împreună cu Livon decât să se afle acolo, în patul acela, nimicită de durere.

Soana îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă de păr.

Pe urmă se ridică şi se îndepărtă fără să zică nimic.

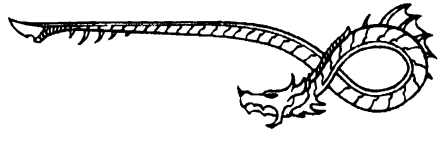

10

ÎN FUGĂ

Nihal petrecu următoarele patru zile într-o tăcere absolută. Rămase în patul ei, cu durerea din şold drept tovarăş, privind afară pe fereastră fără să scoată o vorbă.

Avea nevoie să se gândească. I se părea că fusese aruncată pe neaşteptate în existenţa altcuiva. Până în clipa aceea, viaţa ei fusese să se trezească, să audă barosul lui Livon bătând oţelul, să vadă spatele lui curbat la muncă. Să meargă să o cunoască pe Soana pentru a învăţa magia şi să vorbească despre viitor cu Sennar. Să ia spada, să se joace de-a războinicul şi să privească încrezător spre ziua de mâine. Totul se schimbase într-o clipă. Ucisese: spada nu mai era un joc. Nu avea să-l mai vadă niciodată pe Livon, decât în amintirile ei ca pe un corp mort căzut la pământ. Şi era vina ei.

Cine îi distrăsese atenţia în vâltoarea luptei? Ea. Cine se purtase ca o fetiţă şi luase şi moartea ca pe un joc? Ea. Şi oare nu era ea un pericol, ultima rămasă dintr-o rasă pe care Tiranul o şterse de pe faţa pământului? Nu era ea cea pe care voiau s-o omoare famminii când intraseră în fierărie?

Nihal se simţea purtătoare de ghinion.

Întotdeauna considerase ciudăţeniile înfăţişării ei ca pe nişte glume ale naturii. În schimb, aveau o semnificaţie teribilă. Visele îi arătaseră ceea ce se întâmplase cu brutalitate, ca şi cum ar fi fost acolo, spectatoare a exterminării unui popor. Povestirea Soanei o confirmase. Masacrul acela uitat o privea îndeaproape.

În fiecare dintre nopţile celor patru zile, glasurile poporului ei măcelărit o tulburară invocând răzbunare. În ultima noapte

visă chipurile neamurilor ei: fiecare chip se apropia de ea cu disperarea lui, cu povestea lui, și în privirile acelea mute Nihal văzu imposibilitatea de a repara cele întâmplate. Printre acestea trecu și cea a lui Livon. Avea o tristețe profundă în ochi și îi murmura:

– Tu ești cea care m-ai făcut să mor, este vina ta, Nihal...

Se trezi lac de sudoare, urlând. Sennar fu imediat lângă ea.

– Un alt coșmar?

Nihal încuviință, gâfâind.

– Sunt singură, Sennar. Locul meu nu este aici printre cei vii, ci cu stirpea mea.

Se uită pe fereastră.

– De ce sunt vie? De ce a murit Livon pentru mine?

Până în clipa aceea Sennar preferase să nu-i spună nimic. Era convins că Nihal trebuia să găsească singură o cale de ieșire. Își mai amintea încă discursurile goale pe care i le făcuseră soldații pentru a încerca să-l consoleze. Mai bine tăcerea. Însă, văzând-o în lacrimi, nu mai putu tace.

– Nu știu, Nihal. Și nici nu știu de ce Tiranul i-a ucis pe toți jumătate-elfii. Dar acum ești aici. Și trebuie să mergi înainte. Pentru tine și pentru Livon, pentru că el te iubea și voia ca tu să fii fericită și puternică.

Nihal scutură din cap.

– Este atât de greu... mă gândesc continuu la el, la ceea ce a făcut pentru mine, și mai ales la ceea ce eu nu am făcut pentru el. Și în fiece clipă îmi spun că este vina mea. Era iscusit cu spada, putea să-i bată pe fammini, putea reuși. Dar eu l-am distras, și l-am ucis. Sunt o proastă... eu...

Nihal începu să plângă. Din ziua bătăliei, nu mai vărsase nici o lacrimă. Sennar o strânse la pieptul lui, așa cum făcuse în pădure în seara aceea, care părea acum la depărtare de secole.

În ziua următoare, Nihal văzu ivindu-se în cadrul de lemn al ferestrei un chip micuț și înspăimântat. Era Phos. Sennar îl lăsă

să intre, şi el se aşează pe aşternutul lui Nihal. Trecu ceva vreme până când spiriduşul se hotărî să vorbească.

După câteva zile de bântuială pe Pământurile Vântului, armata Tiranului pătrunsese în Pădure pentru a face aprovizionare cu lemne, îi descoperise pe spiriduşi şi dezlănţuise vânătoarea contra lor. Fusese groaznic. Mulţi fuseseră prinşi, mulţi alţii ucişi.

Phos adunase spiriduşi cât putuse de mulţi şi îi dusese către singurul refugiu sigur: Tatăl Pădurii. Imediat ce famminii se îndreptaseră către marele copac, Tatăl Pădurii îi apărase pe spiriduşi. Cu ramurile lui înşfăcase patru, cinci dintre monştrii aceia oribili şi îi strangulase. Ceilalţi o luaseră la goană. Phos şi tovarăşii lui rămăseseră ascunşi zile în şir, până când nu mai auziseră zbieretele famminilor şi ale soldaţilor. Când ieşiseră din ascunzătoare, Pădurea era aproape distrusă. Din numeroasa lor comunitate nu rămăsese nici jumătate.

– Apoi l-am întâlnit pe Sennar. Mi-a povestit totul. Atunci am hotărât să vin la tine. M-am gândit că, poate, dacă am fi plâns împreună, ne-am fi simţit mai bine.

Spiriduşul începu să suspine. Nihal îl luă în mâini şi îl apropie de obrazul ei.

– Curaj. Veţi migra şi veţi găsi un pământ nou unde să trăiţi.

– Nu înţelegi. Nu ne putem mişca. Dacă ne văd, ne vor captura, va fi sfârşitul.

Sennar, care ascultase totul, interveni:

– Ascultă, Phos. Noi va trebui să plecăm curând: Soana e sfârşită, nu le mai poate ţine piept multă vreme, şi eu sunt la fel de epuizat. Ne vom duce pe Pământul Apei, unde Nihal va fi în siguranţă. Veţi veni cu noi, vă vom ascunde. Acolo sunt mulţi spiriduşi: vă veţi înjgheba un trai.

Phos se ridică în zbor de pe pat şi îl luă de gât pe Sennar cu braţele lui mici.

– Mulţumesc, mulţumesc... ce pot face pentru a mă revanşa faţă de voi?

– Ne trebuie cai. Şi ambrozie pentru călătorie, răspunse Nihal. Altfel mă tem că veţi fi siliţi să mă lăsaţi în drum.

Fata începea să-şi recapete prezenţa de spirit.

Începură să pregătească plecarea. S-a hotărât ca Sennar să îmbrace armura pe care o furase în ziua invaziei, în aşa fel încât să nu dea naştere la suspiciuni, şi grupul să urmeze o potecă ascunsă arătată de Phos. Rămânea numai să se stabilească data.

Nihal nu se ridicase încă: înainte de a înfrunta drumul, trebuia măcar să se pună pe picioare. La început a fost greu. Ameţea şi i se părea că picioarele nu o susţineau, dar se străduia fără să se vaite niciodată. Sennar avea dreptate: trebuia să plece. Dacă ar fi murit acolo, nimic nu ar mai fi avut sens. Supravieţuitorii au mai multă responsabilitate decât ceilalţi.

Plecară noaptea sub un corn de lună subţire.

Întunericul era aproape total. Sennar purta armura, Nihal era înfăşurată într-o pelerină neagră, Soana îşi pusese o capă de iută.

La un moment dat, întunericul se lumină de licăriri slabe: erau spiriduşii. Nihal se miră de cât de puţini erau: câteva zeci, toţi amărâţi, cu ochii încercănaţi şi priviri de fugari.

– L-am găsit numai pe acesta, pe ceilalţi i-au luat famminii, zise Phos arătând spre o mârţoagă slabă şi înspăimântată.

Sennar se întoarse cu greutate să se uite. Chiar era caraghios cu armura aceea şi Nihal se întreba cum reuşea să-i suporte greutatea.

– E foarte bine şi aşa. Mulţumesc, Phos.

Spiriduşii se ascunseră în doi saci cumpăniţi pe oblânc, după care Nihal urcă în şa. Rana, deşi aproape închisă, încă o mai durea. *La dracu! Nici măcar nu am plecat şi mă simt rău.* Luă o gură de ambrozie.

Caravana se puse în mişcare.

O luară pe marginea Pădurii: ascuns sub mantaua lui Nihal, Phos ţinea loc de călăuză. Noaptea era adâncă, liniştea absolută. Nici măcar arborii nu foşneau. Tăceau în semn de doliu, şi Nihal simţi că durerea cuprindea natura.

Merseră toată noaptea. Sennar era în capul şirului, Soana şi Nihal îl urmau obosite. Din când în când, din saci se auzeau

murmure şi răsărea câte un căpşor colorat. Nu se respira în saci: pe rând, spiriduşii se iveau ca să respire.

Soana mergea cu trudă, pentru că în zilele acelea nu făcuse altceva decât să recite descântece, iar pentru Nihal pasul calului era un supliciu.

La primele licăriri ale zorilor se afundară în desiş: hotărâseră că era mai sigur să călătorească noaptea şi să se odihnească ziua. Făcură ture de gardă, pentru a evita să fie surprinşi în somn. Se treziră la apus şi îşi reluară drumul.

Doar în noaptea următoare ajunseră să vadă Saarul. Marele fluviu era o întindere imensă de apă căreia nu i se vedea celălalt mal. Curentul ducea apa la vale cu un zgomot de tunet. Puţini curajoşi îndrăzniseră să-l traverseze şi aproape nici unul nu ieşise nevătămat: părea o fiinţă întunecată şi malignă gata să devoreze în undele ei pe oricine ar fi încercat să-l înfrunte.

Malurile erau total lipsite de vegetaţie: nici o altă formă de viaţă nu îndrăznea să se aventureze acolo unde Domnul Apelor îşi avea regatul. Era acelaşi fluviu din care luau fiinţă canalele splendide ale Pământului Apei, dar în locul acela îşi arăta faţa cea mai încruntată.

Phos fu categoric:

– Aici suntem descoperiţi, trebuie să mergem mai repede. Dacă suntem rapizi, putem depăşi zona aridă a Pământului Vântului într-o noapte.

Grupul porni într-un ritm susţinut.

După o bună bucată de mers, apăru un licăr: fusese incendiat un turn. Printre flăcări se întrezărea silueta lui neagră. Era un turn ca Salazar şi, ca acesta, era victima nebuniei Tiranului.

Grăbiră pasul cu moartea în suflet. Un oraş în flăcări însemna duşmani pe aproape, dar zona aridă părea să nu se mai sfârşească: primele lumini ale răsăritului colorau slab câmpia.

Erau epuizaţi. Trebuiau să găsească un adăpost, dar părea să nu fie nimic cale de mile şi mile. Apoi, când soarele se ridicase deasupra orizontului, descoperiră o casă de ţară.

Sennar o luă înainte să o cerceteze. Când se întoarse, era negru la față.

– Nu-i cazul să ne oprim. Să mergem.

Nihal struni calul pe neașteptate.

– Nu, Nihal, întoarce-te!

Dar fata galopa către casă, neluând în seamă strigătele lui Sennar.

Priveliștea era dezolantă: unelte abandonate, o grădină neîngrijită, un staul gol. Nihal coborî de pe cal cu greutate și se apropie de ușă. Era întredeschisă și, când o împinse, scârțâi din balamale.

Înăuntru era întuneric. Mirosea a moarte. Un om atârna de tavan, pe când o fetiță și o femeie zăceau la pământ în propriul sânge.

Nihal rămase împietrită: i se păru că penumbra se popula cu chipurile din visele ei și începu iar să audă urlete și tânguieli. Era povestea care se repeta, erau grozăviile care urmau una după alta. Strigă, căzu în genunchi.

– Pleacă de acolo, nu te uita.

Soana o ajunsese din urmă.

– Ba trebuie privit! Trebuie să-ți întipărești în minte ceea ce Tiranul face lumii noastre! urlă Nihal cu mânie.

Vrăjitoarea o luă de un braț și o târî afară.

Îngropară cadavrele având grijă ca urmele gropilor să nu fie vizibile, apoi se opriră să doarmă în grânarul casei. Nimănui nu-i fu ușor să adoarmă: imaginile de moarte îi bântuiau.

Cu toate protestele lui Sennar, Nihal se hotărî să facă și ea de gardă. Își luă spada și se așeză pe prag. Privind dezolarea acelor câmpuri în care familia aceea irosise zile întregi de trudă, simți că se sufocă.

Ziua trecu liniștită.

Către asfințit, Nihal reuși să adoarmă, îmbrățișându-și spada, și, pentru prima oară de când descoperise că este pe jumătate elf, nu avu coșmaruri. În schimb, visă că sosea Fen pentru a o lua de

acolo. Apoi, în fața cascadei domeniului Astreei și Galla, o sărută lung.

Totul s-a terminat, Nihal, acum sunt eu aici, îi spunea.

Când se trezi, se întrebă cum de putuse să aibă un vis atât de frumos într-un moment atât de dramatic Nu se mai gândise la cavaler, dar își dădu seama că dragostea aceea nu dispăruse. Cine știe pe unde era, pentru cine lupta, dacă se simțea bine...

Reîncepu călătoria. Ajunseseră la o pată de vegetație și adăpostul arborilor dădea siguranță grupului. Unii dintre spiriduși ieșiră să-și dezmorțească aripile ghemotocite.

Phos se bucură să vadă că păduricea aceea nu avea semne ale trecerii famminilor.

– Se poate spera oarecum! Nu este totul distrus!

Sennar își scoase coiful și respiră din rărunchi aerul proaspăt.

– Nihal, aici nu te poate vedea nimeni. Scoate-ți pelerina.

Fata scutură din cap.

– Nu. Nu vreau să riscați din cauza mea.

Palidă, slabă, îmbrăcată în negru, Nihal părea o figură diabolică. O clipă, lui Sennar îi fu oarecum teamă. Nu mai era fetița pe care o cunoscuse la Salazar. Era schimbată, dar încă nu putea spune în ce fel.

Trecu fără probleme și noaptea aceea. Se opriră să se odihnească puțin înaintea zorilor. După experiența zilei anterioare, faptul că puteau dormi pe iarbă fu minunat.

Nihal hotărî să facă prima de strajă. Profită pentru a merge puțin: voia să se înzdrăvenească cât mai curând cu putință. Privi peisajul din jurul ei, minunea de colțul acela de paradis în mijlocul dezolării războiului. Își amin[illegible]ele probei din Pădure: i se păru că aparțin unei alte vieți.

Un scrâșnet o distrase din gândurile sale. Se întoarse brusc: Soana. Din ziua revelației, nu îi mai vorbise.

– Te simți mai bine?

Vrăjitoarea era iar cea dintotdeauna, frumoasă și puternică.

– Da, mi-e mai bine.

– Nu reușești să mă ierți, nu-i așa?

Soana mergea drept la țintă.

Nihal răspunse rece și sincer.

– Nu.

Nu voia s-o rănească, dar trebuia să se elibereze de nodul acela de resentimente care-i strângea gâtul.

– E drept așa. Știu cum te simți, știu că moartea lui Livon este ceva ce nu se va putea repara niciodată, dar aș vrea ca tu să știi că în durerea aceasta îți sunt tovarășă. Livon era fratele meu, Nihal.

– Tu nu erai acolo când a murit.

– Văd în ochii tăi tot ceea ce s-a întâmplat.

Fata tăcu o clipă lungă, luptându-se cu lacrimile.

– Aș vrea să nu fiu furioasă pe tine, Soana, dar nu reușesc. Sunt mânioasă pe toată lumea. Sunt mânioasă pe mine. Mă urăsc pentru că sunt ceea ce sunt.

Soana plecă privirile.

– Știu, Nihal. Și eu mă urăsc: nu am fost în stare să salvez Pământul Vântului, l-am lăsat să moară pe fratele meu, nu am știut să te scutesc de durerea aceasta... știi, am luat o hotărâre. Când ne vom afla pe Pământurile Libere voi pleca din Consiliu. Sennar îmi va lua locul. Nimeni nu-mi va simți lipsa.

Nihal se trezi.

– Da' de ce? Tu ești prețioasă pentru Consiliu!

– Îndatorirea mea era să veghez asupra Pământului Vântului, să descopăr anticipat mișcările Tiranului și să informez Consiliul. Am dat greș, Nihal, pur și simplu. Am supraevaluat capacitățile mele de vrăjitoare. Sau poate am subevaluat puterea obscură a magiei Tiranului, nu-i nici o diferență: a fost o greșeală de neiertat.

– Și ce vei face?

– O voi căuta pe Reis. Trebuie să știu, Nihal. Pentru Lumea Pământeană, dar mai ales pentru tine.

Nihal o privi în ochi pe vrăjitoare.

– Tu ai fost întotdeauna o călăuză pentru mine. Dar acum e ca și cum mi s-ar fi sfărâmat ceva pe dinăuntru. Poate nu voi mai reuși să fiu cu tine cum am fost înainte, dar află că mi-ești încă dragă.

Soana o mângâie pe cap.

– Ai devenit o femeie, Nihal.

În noaptea celei de a paisprezecea zi de marș erau încă departe de graniță, dar călătoria lor era pe terminate. În depărtare se întrevedeau luminile unei tabere inamice: mai mult de douăzeci de corturi de câmp erau risipite dezordonat pe o mică pajiște. La mijloc, un cort ceva mai mare decât celelalte: probabil, acela al comandantului garnizoanei.

– Se pare că drumul nostru se sfârșește aici, zise Sennar scoțându-și coiful.

Nici unul dintre ei nu avea nici cea mai mică idee despre cum să depășească linia frontului.

Numai Soana nu se lăsă descurajată.

– Dacă este o tabără inamică, este și o armată aliată nouă. Nu ne rămâne decât să comunicăm cu ea.

Vrăjitoarea se așeză pe pământ.

– Sennar, pietrele cercului magic.

Sennar fu obligat să-și scoată armura.

– O fi ea folositoare, dar chestia asta este ucigătoare.

După ce se eliberă de armură, se apucă să caute în traista lui și scoase șase pietre încrustate cu rune. Soana le așeză la vârfurile unei stele imaginare, ca aceea cu care o supusese pe Nihal la proba focului. După o clipă, în centrul ei strălucí o flacără albastră. Vrăjitoarea recită o litanie și din ea se ridică un fum dens albastru, care se împrăștie repede în aer.

– Când suntem departe unul de altul, eu și Fen comunicăm astfel. Nu știu unde se află, dar e posibil să fie ocupat pe frontul acesta. I-am spus unde ne aflăm. După ce vom fi trecut de tabără, va ști de unde să vină să ne ia.

Senar făcu ochii mari.

– Când vom fi trecut de tabără? Cum ? Va fi fiind plină de santinele!

– Santinelele pot fi victimele somnului, Sennar, și tu știi bine cum. Ne vom mișca imediat ce vom avea vești de la Fen. Te vei strecura în tabără cu scuza de a aduce un mesaj, după care îi vei adormi. Spiriduşii vor putea depăși zona în zbor, eu și Nihal vom trece pe jos.

Sennar nu iubea rolul de erou, dar trebui să se convingă că era singura modalitate pentru a putea pleca de acolo.

După două zile de așteptare, toți începură să se îndoiască de faptul că mesajul ar fi ajuns la Fen. Numai Soana nu șovăia.

– Va răspunde.

În dimineața celei de a treia zi sosi un porumbel. Avea legată de gheară o foaie: pe ea fuseseră trasate cu o mână sigură puține ordine și câteva rune necunoscute. Nihal nu reuși să nu se gândească la faptul că Fen voise să-i trimită vrăjitoarei un mesaj confidențial. „Visele sunt chiar mincinoase", își spuse.

– Vom acționa în noaptea aceasta. E bine să pleci la drum, Sennar.

Toată viața, vrăjitorul își făcuse vise despre momentul în care va avea de îndeplinit fapte de eroism pentru a elibera Lumea Pământeană de jugul Tiranului, dar acum se simțea mult mai temător decât credea. După ceva ezitări, își făcu curaj, urcă pe cal și se grăbi să plece.

– Sennar!

Nihal era în picioare, nu departe de el. Pentru prima oară, după zile întregi, zâmbea.

– Noroc. Întoarce-te cu bine.

Sennar îi făcu cu ochiul.

– Va fi o plimbare – și se îndepărtă.

Așteptarea nu fu deloc liniștită. Ideea că prietenul ei ar fi putut să moară o scotea din minți pe Nihal. Nu putea suporta

gândul unei alte persoane dragi care se ducea. Rămase toată ziua să cugete, încordată și preocupată.

Phos încerca s-o distragă.

– Hai! Gândește-te că peste puțin vom pleca! Abia aștept să fiu pe Pământul Apei! Fluvii, păduri fără sfârșit, alți spiriduși, pace...

Nihal nici nu îl asculta. Continua să-și roadă unghiile și să se joace nervoasă cu spada.

Din tabără nu se auzea nici un sunet, și asta era semn bun. Dacă Sennar ar fi fost descoperit, cu siguranță s-ar fi făcut zăpăceală.

Apoi se lăsă noaptea.

Stabiliseră cu Fen să se întâlnească în zori dincolo de tabără, pe marginea Fluviului Mare. Spiridușii zburară, eliberându-se în înalturi astfel încât luminițele pe care le emiteau să fie puțin vizibile. Și Soana cu Nihal plecară la drum.

Când trecură de intrarea taberei, Nihal trezi cu puterea ei magică un mic fulger: era semnalul stabilit cu Sennar. Așteptă răspunsul cu sufletul la gură. I se păru că trecuse o eternitate până când vrăjitorul, întreg și nevătămat, se ivi dintr-un cort. Ar fi vrut să fugă spre el și să-l îmbrățișeze, dar se limită să bâiguie:

– Dorm cu toții?

– Cred că da. Mi-a trebuit o grămadă de timp: locul acesta este enorm. În schimb, am luat câteva lucrușoare...

Sennar scoase de sub haină două spade lungi, una pentru el și una pentru Soana.

Cu toate că dușmanii dormeau cu toții, se târâră prin iarbă încercând să facă cât mai puțin zgomot. Nihal îi revăzu pe fammini: zăceau în jurul resturilor unui foc de tabără, adormiți profund. Printre ei erau și mulți oameni și câțiva pitici. Dormeau cu toții fericiți, cu mâinile încleștate încă pe pocalele pline cu cidru, cu gurile căscate să sforăie zgomotos. Înainte de a adormi, petrecuseră: blestemații aceia sărbătoriseră moartea nevinovaților locuitori ai Pământului Vântului.

Nihal simți dorința puternică de a da foc locului aceluia și de a-i omorî pe toți în flăcări, dar o opri un gând: *Nu acum. Nu-i grabă. Totul la timpul său.*

Tabăra părea exterminată. Merseră încet până când reușiră să vadă ultimul avanpost. Mai aveau acel obstacol: apoi Fen, și salvarea. Nihal avu timp să se gândească și era emoționată la ideea de a-l revedea pe cavaler după atâta timp.

– Vrăjitor malefic! Trădătorule!

Un urlet sfâșie liniștea nopții.

Din întuneric, răsăriră doi fammini. Erau departe, dar câștigau repede teren.

– Nu-i adormiseși pe toți? strigă Nihal.

Într-o fracțiune de secundă, fata își făcu socotelile: nu avea sens să se ascundă, trebuia să-i dezorienteze. Scoase spada din teacă și se aruncă alergând contra celor doi dușmani.

Și famminii se aruncară asupra ei, dar Nihal nu se lăsă intimidată: continuă să înainteze și numai în ultima clipă, când primul se pregătea să lovească, se aplecă brusc și îl străpunse de jos.

Cel de al doilea nu se lăsă prins nepregătit. După câteva lovituri de apărare, Nihal începu să se retragă. Puținele forțe pe care le recuperase o părăseau. *Nu mai pot.* Durerea din șold era sfâșietore, iar spada i se părea foarte grea. *Nu reușesc.*

Un fulger verzuliu îi trecu pe deasupra capului și îl transformă în cenușă pe fammin. Nihal se întoarse.

Sennar o privea ironic.

– Ar fi bine să găsești o modalitate de a te revanșa: este a doua oară când îți salvez viața!

– Trăncăneli, vrăjitor amărât! Nu aș vrea să fie alte surprize, răspunse Nihal zâmbind.

Soana și cei doi copii ieșiră alergând din tabăra dușmană.

Alergară fără să se oprească până când ajunseră pe malurile Saarului, unde spiridușii îi așteptau de o bucată de vreme. Nihal aproape nici nu reușea să respire din cauza durerii din șold.

– Arată-mi.

Sennar îi ridică haina. Pansamentul era pătat de sânge.

Cu toate împotrivirile lui Nihal, prietenul o obligă să se întindă la pământ și începu să recite formule de neînțeles. Ea se relaxă, respirația îi deveni mai regulată și în scurt timp fu invadată de o plăcută stare de bine.

– Mulțumesc, Sennar. Pentru tot.

Privi cerul printre pleoapele întredeschise: se colora în roz. În lumina răsăritului, văzu trei puncte verzi care se măreau din ce în ce. Dragoni.

Fen și ai lui îi găsiseră.

Erau salvați.

Mai târziu, cavalerul îi șopti ceva lui Nihal. Era vorba despre Gaart, dar ea era prea obosită ca să înțeleagă. Primul ei zbor pe un dragon îl făcu dormind.

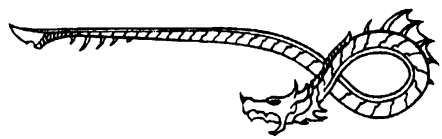

II

HOȚĂRÂREA LUI NIHAL

Nihal și ceilalți fură duși într-un sat de pe Pământul Apei destul de apropiat de graniță. Soana fusese cea care insistase pentru acel loc modest: deja nu se mai simțea membră a Consiliului și nu voia să fie oaspetele Astreei și al lui Galla în Laodamea. Numele satului era Loos și era unul dintre puținele în care conviețuiau nimfe și oameni. Era un loc destul de plăcut, proiectat pentru a favoriza conviețuirea a două neamuri atât de diferite.

Oamenii aveau nevoie de case, în timp ce nimfelor le erau necesari copaci în care să găsească adăpost noaptea. Anumite zone ale satului, deci, erau aglomerate de mici locuințe lacustre, iar altele abundau de copaci.

La început, Nihal fu zăpăcită de haosul înverzit din Loos.

Ea și Soana erau găzduite în casa unui pescar. Omul era foarte grijuliu cu fetița: când o văzu că sosește, obosită și rănită cum era, o constrânse să stea în pat două zile întregi fără să-i dea voie să ridice un deget. Dar noaptea visele o vizitau cu punctualitate și dimineața durerea se arăta iar. Astfel, făcu tot ce putu pentru a se reface în grabă și imediat ce se ținu pe picioare începu să bântuie pe afară, plimbându-se pe pământul acela minunat.

Apoi era Fen.

Tabăra lui nu era departe de sat și adesea se întâmpla ca el să vină la Loos pentru a o vizita pe Soana. Nihal aștepta cu nerăbdare acele ocazii. Prea puțin conta că nu venea pentru ea, ci pentru femeia pe care o iubea. Iluziile erau tot ce îi mai rămăsese și o ajutau să țină amintirile departe.

Cavalerul o trata cu duioşie, îi vorbea, dar mai ales se oferea să lupte cu ea. În duel, mintea lui Nihal se golea. Era mai bine decât orice fantezie. Lua în mână spada neagră, în care i se părea că mai pulsează viaţa lui Livon, şi corpul ei începea să se mişte singur, târând în uitare şi mintea.

Sennar studia ca un dement. Se opusese cu îndârjire hotărârii Soanei. Firește, ar fi fost mulţumit să poată intra imediat în Consiliu, dar nu în felul acela: era ataşat de maestra lui şi pentru nimic în lume nu ar fi vrut ca ea să renunţe la rolul ei. Vrăjitoarea însă fusese de neclintit şi Sennar trebui să se împace cu gândul. Atunci hotărî că, dacă era destinat ca el să devină consilier, măcar să o fi făcut cu toată capacitatea lui.

Îşi petrecea zilele cufundat în cărţile bibliotecii regale şi se întorcea la Loos numai seara, obosit şi înfometat. Adesea, era atât de epuizat încât nici nu se ducea la Nihal. Obişnuitele lor momente de taină la vremea asfinţitului se răriseră din ce în ce, însă băiatul nu uitase de ea.

Într-o după-amiază, Nihal se dusese să se antreneze în păduricea obişnuită, unde se instalaseră provizoriu Phos şi ai lui. Spiriduşilor nu le mergea tocmai bine.

– Nimfele ne tratează ca pe nişte servitori: tu le vezi frumoase şi graţioase, dar te asigur că sunt insuportabile! Şi adu-mi asta, şi fă-mi asta... nu am venit aici pentru a face pe pajii! se văicărea Phos.

Ce mai, se înţelegea că, în curând, aveau să migreze pe vreun pământ nou.

Însă, în ziua aceea în pădure nu era nimeni. Doar Nihal, care, concentrată, dădea lovituri puternice în gol. Sennar sosi tăcut ca de obicei, dar fata învăţase să-i perceapă prezenţa.

– Azi, nici un studiu?

– Nici un studiu.

Vrăjitorul îi întinse p[illegible] pergamentul pe care îl avea sub braţ.

– Ţi-am găsit asta. O căutam de ceva timp...

Era o pagină șifonată și puțin arsă. Era un desen mare: un oraș cu construcții foarte înalte peste care trona un turn alb. Între o clădire și alta răsărea părul albastru al multor jumătate-elfi, ocupați cu cele mai comune activități cotidiene. Dedesubtul desenului, o scriere cu caractere elaborate spunea: „Orașul Seferdi, Pământul Zilelor".

– Frumos, nu-i așa? Este singura mărturie despre poporul tău pe care am găsit-o în bibliotecă. M-am gândit că ți-ar face plăcere să o ai...

Nihal nu răspunse. Se uita și iar se uita la foaia aceea consumată de ani. Ochii i se umplură de lacrimi.

Când Sennar își dădu seama, simți că moare.

– Chiar sunt un tâmpit! Iartă-mă, nu credeam că te va face să suferi...

Însă Nihal strânse la piept pergamentul și îi zâmbi printre lacrimi.

Vorbiră de una, de alta, în după-amiaza aceea: despre hotărârea Soanei, despre învestirea iminentă a lui Sennar ca membru al Consiliului, despre pământul acela înverzit. Pălăvrăgiră ca și cum totul ar fi fost ca mai înainte, când Nihal mai era o copiliță cu ideea fixă de a deveni războinic și Sennar un elev vrăjitor promițător.

Însă Senar își cunoștea bine prietena.

– Atunci?

– Atunci ce?

– Nihal, o poți face cu toți, dar nu cu mine: ce gândești?

– Nimic.

– Ascultă: te-ai străduit să te vindeci în grabă, nu ai pierdut nici o ocazie de duel cu Fen și-ți petreci după-amiezile tăind aerul cu spada. Se poate ști ce-ți trece prin cap?

Încă o dată Nihal se miră de cât de bine o înțelegea Sennar.

– Vreau să lupt.

Sennar scutură din cap.

– Știam...

– Nu, așteaptă. Nu vreau să mă arunc pur și simplu în vâltoare și să mor: dacă trebuie să mor, trebuie să se întâmple după ce l-am răzbunat pe Livon și poporul meu.

– Și cum te gândești să o faci, te rog frumos?

– M-am hotărât să devin Cavaler al Dragonului.

– Glumești, nu-i așa?

– Sunt foarte serioasă.

– Nihal, Ordinul Cavalerilor Dragonului al Pământului Soarelui este armata cea mai puternică a Lumii Pământene.

– Știu. De aceea am decis să fac parte din ea.

– Vreau să zic că nu vor primi niciodată o femeie într-un ordin atât de important.

Nihal știa că Sennar avea dreptate: nu ar fi fost ușor, ordinul Cavalerilor Dragonului era străvechi și prestigios.

Chiar și pentru un bărbat plin de voință și capabil era greu să aibă acces, darămite o copilă ca ea. Apoi după ce ar fi reușit să intre la Academie, terminarea antrenamentului ar fi fost dificilă: Cavalerii Dragonului erau câteva sute pe tot Pământul Soarelui, și în fiecare an nu mai mult de patru sau cinci aspiranți își încoronau visul. Dar luase hotărârea și nu se va lăsa până când nu va călca pe câmpul de bătălie pe crupa dragonului ei.

– Eu nu sunt o femeie, Sennar. Și nu mai sunt o fetiță. Sunt un războinic. Trebuie să dau un sens supraviețuirii mele, iar sensul acela este în bătălie. Nu este un capriciu, este o cerință: trebuie să lupt pentru cine e mort și pentru cine va muri.

Sennar o privi pe prietena lui. Fata care-i stătea dinainte era într-adevăr un războinic și lumina care-i strălucea în ochi era focul care arde în cel care știe ce are de făcut. Vrăjitorul suspină, apoi îi luă mâna și i-o strânse.

În decizia ei, Nihal nu mai era singură.

După zece zile de la sosirea în Loos, Nihal se refăcuse complet. Petrecuseră zile liniștite, dar pentru Sennar, Soana și Nihal sosise momentul să părăsească Pământul acela. Ținta lor era Pământul Soarelui, unde își avea sediul Consiliul Vrăjitorilor în acel an.

Fiecare dintre călători se îndrepta către un viitor nesigur.

Soana mergea să renunțe la funcția ei pentru a face o călătorie fără țintă – și probabil fără rezultat – în căutarea lui Reis. Sennar se angaja să devină consilier și se întreba dacă, la cei optsprezece ani ai lui de curând împliniți, era într-adevăr la înălțimea îndatoririi. Și Nihal se gândea numai la război: la acela pe care l-ar fi dat pe câmpul de bătălie, și la acela pe care îl dădea deja în ea însăși contra disperării.

Plecară în zorii unei dimineți.

Profitând de câteva zile de permisie, Fen se oferise să-i însoțească. Soana se îmbarca în cine știe ce călătorie și el voia să profite de timpul rămas pentru a-i fi alături.

Nihal fu fericită. Voia să-i comunice personal hotărârea ei.

Erau departe de Pământul Apei când fata deschise discuția. Se opriseră în apropierea unei păduri pentru a se odihni și a mânca, și atmosfera era relaxată.

Nihal își făcu curaj.

– Eu... știți, am ceva să vă spun. M-am gândit mult și... ce mai, m-am hotărât să devin Cavaler al Dragonului. Atunci când vom ajunge, mi-ar plăcea ca Fen să mă însoțească la Academie.

Cuvintele ei avură efectul unui fulger pe cer senin.

După câteva secunde de răceală, fu Fen, cavalerul, maestrul și mentorul ei, cel care vorbi primul.

– Dar îți dai seama despre ce vorbești? Atât timp cât este vorba să te antrenezi nu-i nici o problemă, dar aici vorbim despre război. Război adevărat.

Nihal simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Își imaginase că Fen, cavalerul, ar fi primit cu bucurie decizia ei, că ar fi sprijinit-o și admirat-o.

– Eu nu m-am antrenat niciodată pentru a mă juca...

O privire a Soanei, și Fen schimbă tonul. Chipul lui se îndulci într-unul din zâmbetele lui, dar Nihal zări o notă de condescendență care o irită.

– Nu voiam să spun asta.

Ochii lui Nihal începură să se umple de lacrimi.

– Nu-ți cer să mă ajuți. Nu-ți cer nici măcar aprobarea.

– Nihal, ascultă, încearcă să chibzuiești...

Dar ea sări în picioare.

– Mă voi duce singură. Eu nu am nevoie de nimeni.

Apoi luă spada și intră în desiș. Nu voia să se arate plângând. În timp ce fugea, sperând cu toată ființa ei că nimeni nu încerca să o urmeze, se întreba de ce o tratase Fen așa, de ce tocmai el. Era o adevărată trădare, o încercare de a-i sfărâma visele.

Se așeză la rădăcina unui copac și își băgă capul între genunchi. Își imagină că Fen ar fi ajuns-o din urmă și i-ar fi spus că vorbise așa pentru că era îngrijorat, pentru că o iubea, pentru că voia să stea cu ea. *Dar pe cine vreau să înșel?* Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. *Fen o iubește pe Soana, și eu sunt numai o copilă.*

Când sosi Fen, Nihal își vărsase toate lacrimile.

– Nu voiam să te fac să plângi.

Ea continuă să fixeze iarba.

– Eu sunt maestrul tău și știu bine că ai aptitudini deosebite. Problema este că antrenamentul este foarte dur. Și tu ești o fată. Asta-i tot.

– Știu că sunt o fată. Nu-i nevoie să continuați cu toții să mi-o amintiți, zise Nihal fără să ridice capul.

– Vreau să zic că te vei lovi de mii de greutăți.

– Știu și asta.

Fen suspină.

– Chiar ești sigură că asta vrei?

Nihal încuviință cu hotărâre.

– Ei bine. Te voi prezenta lui Raven, Generalul Suprem. Îl voi ruga să te admită. Ești mulțumită?

Cavalerul se aplecă să tragă cu ochiul la chipul ei băgat între genunchi.

– Hai, nu-mi place să văd femeile plângând.

Nihal își ridică fața înroșită și îl privi: zâmbetul lui nu mai avea nota aceea de compătimire.

– Mulțumesc, șopti.

El îi întinse mâna pentru a o ajuta să se ridice și Nihal nu rezistă: imediat ce fu în picioare, îl îmbrățișă strângându-se la pieptul lui.

Restul călătoriei fu scurt: aveau cai buni și în cinci zile ajunseră pe Pământul Soarelui. Numele evoca în mintea lui Nihal ideea unui pământ minunat și bogat în splendori, dar se trezi în fața unei regiuni haotice și populate intens.

Teritoriul era împânzit cu orașe foarte aglomerate, în care se înghesuiau casele una peste alta într-un labirint de nedeslușit. Cu toate astea, regiunea era bogată în păduri viguroase, astfel încât Nihal se gândi că ar fi fost locul ideal pentru Phos și ai lui.

Era un pământ opulent și-și arăta toată bogăția: locuitorii etalau haine somptuoase și casele erau împodobite cu ornamente complicate.

Fiecare oraș, mare sau mic, era organizat în jurul unei clădiri impunătoare dreptunghiulară, sediu al guvernului orășenesc. Acolo se întâlneau delegații și guvernatorul. În fața clădirii se întindea o piață vastă, care găzduia în fiecare zi un târg ce gemea de mărfuri. Era singurul spațiu deschis pe care îl cunoșteau orașele Pământului Soarelui: în rest, era o încrengătură de ulițe care se depănau fără o ordine aparentă, intercalate de străzi șerpuitoare puțin mai largi și de piațete care se deschideau dintr-odată prin labirintul caselor. Peste tot stucaturi aurite, statui, fântâni care debordau de apă și un du-te-vino frenetic de lume.

Toată acea descătușare de abundență o deranja pe Nihal, care găsea ostentația aceea nepotrivită în vreme de război. Sărăcia își făcea apariția numai pe cele mai întunecate străduțe, unde, în barăci mizere, trăiau refugiații de pe Pământurile supuse Tiranului. Văzându-le, Nihal nu putea să nu se gândească la poporul ei: probabil că și jumătate-elfii fuseseră constrânși să trăiască așa înainte de a fi complet distruși, cerșind de la niște oameni care le jefuiau bogățiile fără să ia în seamă tragedia din jur.

Traversară mii de orașe, sau mai bine zis lui Nihal i se păru că nu se mai sfârșeau, până când ajunseră la Makrat, capitala,

unde își aveau sediul atât Consiliul Magilor, cât și Academia Ordinului Cavalerilor Dragonului.

Impresia pe care i-o făcuse lui Nihal acel Pământ nu putu decât să se întărească: case princiare construite dezordonat, lume care pleca și venea, fugari care îi asaltau pe trecători la orice pas. Totul dădea o impresie de haos și de sufocare.

Fen îi arătă o construcție ciudat de sobră pentru standardele arhitecturale ale Pământului Soarelui: sediul Academiei. Nihal și-o întipări bine în minte. Chiar în ziua următoare, decise, avea să se prezinte la Raven.

În noaptea aceea dormiră într-un han. Erau puține camere și, pentru o clipă, Nihal speră să poată petrece noaptea cu Fen.

Firește, împărți o cameră cu Sennar. Era un singur pat și astfel vrăjitorul fu obligat să-și petreacă noaptea pe podea.

Nici unul din cei doi nu reușea să adoarmă.

Magul fu cel care rupse tăcerea.

– Dormi?

– Nu.

– Mă întrebam dacă de mâine totul se va schimba. Dacă eu și cu tine vom sfârși prin a lua drumuri diferite.

Nihal zâmbi.

– Eu nu am nici o intenție să-mi pierd dușmanul preferat. Mai curând tu, consiliere: nu vei fi prea ocupat pentru a veni să mă vizitezi?

– Între un descântec și altul... voi căuta să-mi fac timp...

Nihal aruncă în el cu o pernă.

Nihal și Fen se îndreptară spre palatul Academiei devreme, parcurgând străzile Markatului încă deșarte.

Cavalerul nu avea dispoziția obișnuită. Părea încordat și fata își dădu seama că, dacă ar fi fost după el, ar fi lăsat baltă toată povestea aceea absurdă. Din când în când se uita la ea pe sub sprâncene, dar ea continua să meargă cu hotărâre, concentrată asupra a ceea ce se pregătea să facă.

Nihal purta o pelerină lungă neagră din care se ivea numai spada. O glugă îi acoperea chipul în întregime. Nu mai puțin mohorâtă era îmbrăcămintea pe care o ascundea pelerina: vestă și pantaloni de piele, riguros de negre și acestea. Se simțea un suflet răzbunător. Își promisese ei înseși că, până când nu va înceta grozăvia Tiranului, nu va înceta nici ea să poarte îmbrăcămintea aceea de doliu.

Palatul Academiei era o construcție pătrată care se întindea într-o piață largă. Intrarea era formată dintr-o poartă uriașă dublă. De strajă, doi tineri înarmați cu halebarde.

– Suntem aici pentru a lua legătura cu Generalul Suprem al Ordinului, marele Raven, zise Fen.

Nihal se gândi că acțiunea începea cu adevărat: cât ar fi trebuit să pună la bătaie pentru a obține ceea ce voia?

Una din cele două străji se duse să raporteze. Se întoarse în scurt timp.

– Generalul Suprem vă poate primi. Puteți aștepta în salonul de audiență.

Salonul o impresionă pe Nihal: obișnuită cu spațiile mici din Salazar, în sala aceea imensă se simțea micuță cât o insectă. Era împărțită de două rânduri de coloane în trei nave: dacă ar fi încercat să îmbrățișeze una, probabil că nu ar fi reușit să cuprindă nici măcar jumătate. Tot ambientul urmărea ca persoana care aștepta să fie primită în audiență să se simtă un nimic.

Trebuiră să aștepte aproape o oră. Nihal începea să se enerveze.

– Ce fel de om e Generalul Suprem?

– Coleric, înfumurat, prea puțin înclinat către înțelegere, i-o tăie scurt Fen.

– Un început bun... încercă Nihal să glumească. Dar nu avu cum să mai întrebe altceva, pentru că fantomaticul Raven își făcu în sfârșit apariția.

Purta o armură de aur bătută cu briliante. „Cum se poate lupta îmbrăcat astfel?“ se întrebă Nihal. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, ținea în brațe un cățeluș flocos pe care îl alinta și-l mângâia tot timpul.

Generalul Suprem se duse să se aşeze într-un jilţ din fundul salonului.

– Bunul meu Fen, începu cu glas afectat, este pentru mine un motiv de mândrie faptul că un erou, cum eşti tu, să vină să mă vadă. Am aflat că pe frontul Pământului Vântului lucrurile se îmbunătăţesc. Îmi face plăcere. Vestea înfrângerii lui mă îngrijorase foarte tare. Este un noroc că Ordinul nostru poate conta pe un cavaler ca tine.

Fen făcu o plecăciune scurtă. Era mai bine să se intre imediat în subiect.

– Vă mulţumesc, Generale. Mă supraevaluaţi. Mi-am permis să vă deranjez pentru că n tânăr elev de-al meu mi-a cerut să facă parte din Ordin. Eu îi găsesc foarte promiţător. Iată de ce m-am grăbit să...

Raven era evident foarte mulţumit de toată politeţea aceea.

– Şi ai făcut bine, dragul meu Fen. Ştii bine că nimeni nu poate spera să intre în Academie fără autorizaţia mea. Dar dacă tânărul este atât de dotat precum spui... îmi imaginez că aspirantul este băiatul mascat care îţi stă alături.

Venise momentul să se dezvăluie. Nihal respiră adânc. Apoi îşi descoperi capul. Şi-şi desfăcu pelerina.

Expresii contrastante traversară în câteva clipe chipul Generalului Suprem: uimirea de a se trezi în faţa lui cu o copiliţă numai piele şi os, cu părul albastru şi cu urechile ascuţite, bănuiala că ceea ce vedea ar putea fi iluzie şi, în sfârşit, o mânie nestăpânită. Îşi strânse convulsiv mâinile pe căţeluşul care scheună îngrijorat, apoi i se adresă lui Fen.

– Este o glumă sau ce? scrâşni el.

Cavalerul se străduia să pară respectuos, dar ferm.

– Generale Suprem, nu este o glumă. Fata aceasta este unul dintre cei mai abili spadasini pe care eu i-am întâlnit vreodată.

Raven se ridică în picioare, sălbăticit.

– Nu m-aş fi aşteptat niciodată din partea ta la o asemenea prostie, Fen! Să-mi înfăţişezi aici o fetiţă recomandându-mi-o ca pe un războinic! Ai uitat onoarea Ordinului?

Fen simți tentația de a se scuza, de a o lua pe Nihal de un braț și de a o duce de acolo. Toată situația i se părea o nebunie, dar în același timp ținea la fata aceea și era convins de valoarea ei.

Fu Nihal cea care-l scoase din încurcătură.

– Cu mine trebuie să vorbiți.

– Și ție cine ți-a dat permisiunea să deschizi gura?

– Eu sunt aspirantul, despre mine se vorbește. Deci, mie trebuie să vă adresați.

Raven era congestionat la față. Se întoarse spre cavaler.

– Spune-i ceva acestei intrigante! Nu-i tolerez proasta creștere!

– Trebuie să-l credeți pe Fen când spune că sunt un spadasin abil. Puneți-mă la încercare.

– Fetițo, aici îi antrenăm pe războinicii care apără Pământurile Libere. Irosește-ți timpul în altă parte.

Nihal nu se lăsă intimidată. Ceea ce urmărea să obțină era prea important pentru ca un general arogant s-o oprească. Îl privi în ochi și răspunse cu voce sigură.

– Nu sunt o fetiță. Sunt un războinic și cer să fiu pusă la încercare. Obișnuiți să le interziceți aspiranților să-și demonstreze abilitatea?

Raven se ridică și dădu să plece.

Nihal ridică vocea.

– Sunt un jumătate-elf, ultimul. Sunt aici pentru a lupta și a-mi răzbuna poporul. Nu puteți să-mi refuzați o probă!

Raven se întoarse și o săgetă cu privirea.

– Nu mă interesează cine ești și de unde vii. Nu există femei printre cavalerii Ordinului Dragonului. Discuția este încheiată.

Generalul Suprem se îndepărta, când răsunară în sală ultimele cuvinte ale lui Nihal.

– Nu voi pleca până când nu mă veți pune la încercare. Vă jur!

12

ZECE RĂZBOINICI

Nihal fu de neclintit. Nu valorară nimic încercările lui Fen de a o convinge, de a o face să chibzuiască, de a o lua cu el.

– Am luat o hotărâre, spuse ea simplu.

Apoi se așeză cu picioarele încrucișate pe pardoseala sălii, cu spada în fața ei scoasă din teacă, în așteptare.

La început o lăsară în legea ei: evident, Raven nu o lua în serios. Însă, după zece ore, sosiră două străji. Încercară să o ia de acolo pe sus, dar Nihal nu se lăsă mișcată nici cu un milimetru: o luptă scurtă și le învinse pe amândouă.

Din când în când, cineva încerca să o îndepărteze, dar sfârșitul era mereu același: o lovitură de spadă și gata, gărzile erau dezarmate.

La cel de al patrulea atac, Nihal își pierdu răbdarea. Cu un salt, sări pe piciorul unei statui impunătoare, care înfățișa un războinic, și se cățără sprintenă până pe capul ei cel mare: acolo sus nimeni nu o putea deranja.

Puțin înainte de miezul nopții apăru Raven.

– Tot acolo, fetițo? Vom vedea ce vei face când îți va fi foame.

– Dumneavoastră veți vedea de ce sunt în stare când am luat o hotărâre!

De fapt, hrana chiar era o problemă: stomacul începuse să-i ghiorăie de câtva timp. Nihal se sprijini cu spatele de un perete, își strânse picioarele la piept și moțăi.

O trezi un zgomot ciudat. Ritmic, insistent.

Se apucă să cerceteze obscuritatea salonului, precaută. Apoi îl văzu: un șoim mic, apărut din neant, zbura printre coloanele navelor.

Nihal se frecă la ochi, dar micul șoim rămase acolo. Ba mai mult, se îndreptă hotărât spre ea și, când îi fu aproape, lăsă să-i cadă în poală o boccea, dispărând imediat după aceea, așa cum apăruse.

Fata deschise pachetul: pâine, brânză, fructe, o ploscă mică cu apă. Și un pergament.

Bună războinico!

Când mi-au spus despre discursul tău îndreptat către Generalul Suprem nu mai conteneam cu râsul. Îmi imaginam fața lui. Oricum, să știi că eu sunt de partea ta: insistă și cucerește!

Adoratul tău nătărău de Fen a rămas foarte impresionat de gestul tău: ți-o spun pentru că știu că ești așa de îndrăgostită încât vei fi bucuroasă. Soana nu a spus nimic, dar se înțelegea că treaba asta nu prea îi plăcea. Ce vrei, doar eu te înțeleg...

Deoarece vor încerca să te prindă înfometându-te, iată ceva de-ale gurii pentru a suporta asediul.

Poftă bună și noapte bună de la vrăjitorul tău.

Urma, ca semnătură, mica schiță caraghioasă a unui vrăjitor. Nihal nu putu decât să zâmbească și să-i fie recunoscătoare prietenului ei. Și ar fi fost și mai mult dacă ar fi știut că în clipa aceea Sennar avea altceva la care să se gândească.

Chiar în ziua în care Nihal se dusese la Academie, Soana se prezentase la Consiliu. Majoritatea membrilor încercaseră să o facă să se răzgândească. Soana nu se așteptase ca hotărârea ei să fie stăvilită, dar fusese de neclintit: repetase că nu se mai simțea în stare să stea pe locul ei și că a o căuta pe Reis era foarte important. Apoi, îl propusese ca succesor pe elevul ei. Adunarea magilor rămăsese stupefiată și Dagon, Membrul Bătrân, hotărâse să vorbească cu ea între patru ochi.

– Sennar este prea tânăr, Soana. Forța lui magică este considerabilă, nu neg asta, dar trebuie să se maturizeze. Va avea tot timpul să devină un vrăjitor extraordinar și să servească în cel mai bun fel Consiliul. Știi bine cum poate fi fatală graba de a primi un nou membru.

Dar Soana insistase:

– El poate să aibă timp, dar Lumea Pământeană este cea care nu mai are. Este necesar să scoatem la bătaie toate forțele de care dispunem, iar Sennar este o carte câștigătoare. Cealaltă este tânăra jumătate-elf: de aceea îți cer să îl accepți pe Sennar printre voi și să mă lași să mă duc la Reis. Numai ea poate dezlega enigma legată de viața lui Nihal.

Dagon se gândise îndelung la cuvintele vrăjitoarei.

– Așa să fie. Voi pune să fie examinat elevul tău de către toți membrii Consiliului, inclusiv de mine, dar numai dacă vor fi cu toții de acord asupra iscusinței lui va fi acceptat. În ceea ce te privește, chiar dacă cu părere de rău, nu pot decât să mă plec voinței tale: consideră-te absolvită de îndatoriri.

Sennar începuse colocviile chiar în după-amiaza aceea. Fusese examinat numai de doi Consilieri, dar seara tot era epuizat. Îi puseseră întrebări despre proveniența lui, despre așteptările și motivațiile lui. Cunoștințele acumulate în ore întregi de studiu singuratic fuseseră analizate în cele mai mici amănunte. Trebuise să-și dovedească abilitatea de vrăjitor cu descântece de toate felurile, la sfârșitul cărora se trezise vlăguit.

În acele condiții, Sennar se gândise la prietena lui și, cu ultimele forțe, înainte de a se prăbuși adormit, scrisese scrisoarea și îndreptase descântecul asupra micului șoim.

Cele trei zile următoare fuseseră grele atât pentru vrăjitor, cât și pentru Nihal.

Sennar fusese interogat fără încetare, în timp ce Nihal rămăsese ghemuită pe capul statuii, având grijă, din când în când, să se apere de săgețile pe care le lansau străjile. Era slăbită, dar

continua să reziste: era hotărâtă să obţină ceea ce voia. Nu o interesa preţul care era de plătit.

La Makrat, zvonul se împrăştiase repede: o fetiţă cu părul albastru şi o pereche de urechi disproporţionate se proptise în vârful unei statui din Academie în ciuda lui Raven şi nimeni nu reuşea să o dea jos de acolo. Tot atât de repede, o mulţime de curioşi începuseră să se adune în piaţa Academiei cerând să poată vedea cu ochii lor ciudăţenia aceea.

În ziua a patra păru să se mişte ceva. Către amiază, Raven personal, cu mare pompă şi tot cu obişnuitul căţeluş în braţe, apăru în salon făcându-şi loc prin mulţime.

– Având în vedere perseverenţa ta, m-am hotărât să îţi fac pe plac: mâine dimineaţă, în piaţa armelor din faţa Academiei, îţi vei susţine proba. Acum coboară. E un ordin.

Nihal nici nu se clinti.

– Care sunt condiţiile?

– Va trebui să învingi zece dintre cei mai valoroşi elevi ai noştri. Pe toţi zece, nici unul mai puţin.

Un murmur trecu printre cei de faţă: era ceva imposibil.

Reacţia acelui jumătate-elf fu neaşteptată: coborî cu sprinteneală de pe statuie, se aşeză chiar în faţa lui Raven şi îl privi drept în ochi.

– Accept. Dar vreau ca dumneavoastră să juraţi în faţa tuturor că, dacă îi voi bate, voi putea deveni elevă a Academiei.

Raven zâmbi ironic.

– Ai cuvântul meu.

Nihal îşi petrecu după-amiaza în singurătate, închisă în camera ei de la han. Întinsă pe pat, cu spada alături, privea tavanul. Nu avea chef să se plimbe prin Makrat. Ar fi stat cu plăcere puţin cu Sennar, dar vrăjitorul era ocupat cu colocviile.

Se gândi îndelung la ziua următoare. Se gândi la Fen: avea să asiste la probă şi în sfârşit ar fi încetat s-o mai considere o fetiţă.

Apoi scoase pergamentul. Îl privi cu atâta intensitate încât i se păru că este în interiorul scenei înfăţişate în el. Din toată inima ar fi vrut să întâlnească pe undeva un alt jumătate-elf pentru a îm-

părtăși cu el greutatea moștenirii pe care i-o lăsase poporul ei. Ar fi vrut să știe cum trăiau semenii ei, dacă iubeau și sufereau ca ea.

Niciodată nu se simțise singură ca în acel moment. Era groaznic să știe că din poporul ei nu mai rămăseseră decât pergamentul acela ghemotocit și cu ea, o fetiță pierdută pe un pământ străin.

Visele o instigau la răzbunare, la război, dar mai ales la ură. Și Nihal ura: îl ura pe Tiranul care-i exterminase neamul, îi ura pe fammini care-i nimiciseră familia, și se ura pe sine pentru că supraviețuise.

Sennar și Soana se înapoiară seara. Nihal află de la ei că Fen plecase: permisia luase sfârșit și trebuise să se întoarcă pe câmpurile de bătălie. Se simți abătută.

Sennar avea un aer istovit, dar se consola gândindu-se că a doua zi, după examenul cu Dagon, tortura aceea avea să ia sfârșit.

– O fi fost greu să lupți, pe legea mea. Dar și viața de vrăjitor e o trudă, zise ca să glumească, însă văzu că prietena lui nu era dispusă.

Sennar intuia ceea ce se întâmpla în inima lui Nihal și se temea pentru ea, dar simțea că nu o putea ajuta nimeni: a se înălța din abis era o sarcină pe care nu o putea delega nimănui. Când se salutară, o îmbrățișă.

– Baftă pentru mâine.

– Mulțumesc. Și mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. De câte ori încă mai vrei să mă salvezi? Nihal surâse. Și oricum, baftă și ție.

Îi era infinit recunoscătoare: pentru că o înțelegea, pentru că o ajuta, pentru că exista. Era prietenul ei, și mai era și unul din puținele lucruri care-i mai rămăseseră.

În noaptea aceea Nihal dormi fără probleme. Se trezi devreme, odihnită și sigură pe ea. Luă pelerina și spada și se duse la Academie singură.

Se minună că multă lume încerca să intre. Străjile o lăsară numai pe ea să treacă, dar o oră mai târziu mulțimea care se înghesuia

la poarta de intrare era atât de mare încât Raven dădu ordin să fie lăsată să intre.

Generalul Suprem îi alesese personal pe cei zece elevi care urmau să se lupte. Își terminaseră instrucția și ar fi devenit curând cavaleri în toată regula: nu se îndoia că aveau să o facă fărâme pe creatura aceea mică și îngâmfată.

Nihal intră în arena pregătită pentru întrecere. Era o suprafață uriașă, circulară, cu pământ bătătorit. În fund, era un rastel pe care erau așezate arme de tipuri diferite, în timp ce, de jur împrejur, începeau să se adune spectatorii: în primul rând erau cavalerii cu armurile lor strălucitoare, înconjurați de o grămadă de băiețandrii, toți îmbrăcați cu tunici maro lungi până în pământ. Urma mulțimea oamenilor din popor, împinsă de curiozitate și de admirație pentru fata aceea ciudată. Apoi îi văzu intrând pe adversari. Erau înalți și voinici, mai mari decât băieții cu tunică: Raven îi alesese pe toți în așa fel încât să-i fie superiori ei din punct de vedere fizic.

Generalul Suprem se lăsă așteptat. Când se prezentă pe estrada mică aranjată cu ocazia aceea, răspunse aclamațiilor mulțimii cu un zâmbet condescendent. Gusta anticipat propriul triumf. I se adresă lui Nihal, care se așezase în centrul câmpului.

– După cum am promis, fetițo, am hotărât să-ți acord posibilitatea de a demonstra ceea ce știi să faci, ca să nu se poată spune că am negat cuiva oportunitatea de a intra în Academie. Sper ca tu să-ți dai seama de concesia pe care ți-o fac.

Ea se limită să-i zâmbească ironic și să facă o plecăciune.

– Acestea sunt regulile: fiecare va lupta cu armele pe care le are. Înfruntările vor avea loc una după alta, fără pauză. Va trebui să-i învingi pe toți cei zece adversari ai tăi. Întâlnirea o câștigă cel care reușește să-l doboare, să-l rănească ori să-l dezarmeze pe adversar. Nu-ți este permis să-ți ucizi adversarii.

Era evident că Raven urmărea să o înspăimânte. A lupta fără răgaz contra zece războinici iscusiți, înarmată doar cu spada și lipsită de armură, părea o acțiune imposibilă.

Nihal își scoase pelerina și răspunse cu glas hotărât.

– Eu, Nihal din turnul Salazar, ultimul jumătate-elf de pe lumea aceasta, vă accept condiţiile, Generale Suprem.

În public se lăsă tăcerea.

Primul adversar era un fel de gigant: înalt şi puternic, înainta cu o privire hotărâtă. Era înarmat cu spadă, şi mare parte a corpului îi era apărată de o armură uşoară.

Raven ridică braţul, îl coborî şi lupta începu.

Gigantul o atacă imediat pe Nihal cu o lovitură frontală de sus cu intenţia de a-i rupe spada, dar dădu în gol. Nihal îl evită sărind într-o parte şi-şi dezlănţui imediat atacul. Adversarul nu se lăsă luat prin surprindere şi, fără să se oprească, încercă să o lovească dintr-o parte. Nihal se mulţumi să se aplece. Băiatul se opri o clipă ca să-şi adune puterile pentru următoarea lovitură din faţă şi Nihal, rapidă, îl lovi cu spada într-o parte. Armura care-i acoperea pieptul alunecă încet la pământ. Lovitura tăiase legăturile de piele. Gigantului îi zbură spada din mână. Rămase zăpăcit o secundă, privind uimit urma subţire roşie care îi însemna pieptul.

Nihal aruncă la pământ spada adversarului.

– Acesta este primul!

Un murmur de aprobare şerpui prin mulţime: lupta durase mai puţin de un minut.

Raven îşi mască propria buimăceală. Nu îşi imagina că fetiţa aceea ar fi putut fi atât de abilă, ci vru să creadă că victoria era rodul norocului.

Şi cel de al doilea adversar era înarmat cu spadă şi platoşă. Văzând sfârşitul mizer al predecesorului său, se gândi să nu pună accent pe forţă, ci mai degrabă pe tehnică şi pe viteză. Începu să se lupte ca şi cum ar fi citit mişcările dintr-un manual. La început păru o alegere învingătoare. Nihal era atât de ocupată să răspundă lovitură după lovitură, încât aparent nu avea spaţiu să atace. În realitate, studia tactica adversarului. După câteva minute îi putea anticipa mişcările. Îl lăsă să o atace o vreme, atât cât să-i dea impresia că e mai bun. Când rivalul simţi victoria aproape şi se lansă cu o ultimă lovitură frontală de sus, jumătate-elful se

mulțumi să sară. Cu un singur gest, opri spada dușmană cu piciorul la pământ, punând-o pe a sa la gâtul băiatului. Cu o mișcare a piciorului făcu să zboare arma adversarului, o prinse din zbor cu mâna liberă și o înfipse în pământ ca pe cel de al doilea trofeu.

Din mulțime se ridicară aplauze timide.

Raven începu să se enerveze. Nu era prea mult de spus: Nihal era bună și învinsese deja doi războinici abili atunci când previziunile erau că nu ar fi bătut nici unul. Lucrurile nu se desfășurară altfel în cea de a treia întâlnire, nici în următoarele trei. Nihal își învinse adversarii fără dificultate. Șase spade erau aliniate în arenă, înfipte în pământ. Entuziasmul publicului crescuse din ce în ce mai mult: strigăte de încurajare, aplauze, urlete de aprobare. Dar ea nu simțea nimic: se gândea numai să lupte, cu trupul mișcându-se cu precizie, ocolind atacuri și lovituri frontale.

Își dădu seama că nu ținuse cont de oboseală, abia când se confruntă cu cel de al șaptelea adversar. Era aproape un adult și tehnica lui părea fără cusur. Firește, nu era rapid, dar de-acum nici Nihal nu mai era în stare să țină un ritm alert. Întrecerea avu loc cu parări și atacuri succesive într-un echilibru aparent. La un moment dat, Nihal făcu un pas prost. Un picior calcă și greșit riscă să se dezechilibreze. Atunci văzu un fulger licărind și un pumnal îndreptându-se rapid către vintrele ei. De abia avu timp să se dea la o parte. Pumnalul îi sfâșie pe lung pieptarul de piele. Adversarul nu se dădu bătut și începu iar să o atace atât cu pumnalul cât și cu spada. Nihal înțelese că nu era în stare să-i țină piept. Ajunse în zona în care înfipsese spadele în pământ. Nu se mai luptase cu două spade în același timp, dar nu numai o dată se antrenase cu stânga.

Nu se descurcă deloc rău. Publicul se uita în tăcere la fata aceea care părea să danseze, hipnotizat de mișcarea vertiginoasă a spadelor. Nici Sennar, care sosise în arena disputei, nu o mai văzuse pe prietena lui bătându-se așa. I se păru puternică și

frumoasă ca niciodată. Apărare și atac, apărare și atac, cu corpul încordat în efort. Era fermecat.

Adversarul lui Nihal își pusese prea multă încredere în pumnal, și acum, când fusese anihilat, nu mai știa ce să facă. Începu să se retragă, apoi pumnalul îi alunecă din mână. Nihal aruncă a doua spadă și începu să-l atace până îl dezarmă cu totul.

Când Nihal adună cele două spade și le înfipse în pământ, din public se ridică un vuiet. Pe neașteptate, răsună vocea lui Raven.

– Declar proba încheiată. Fetițo, ai fost rănită. Poți pleca.

Urmară fluierături și strigăte de dezaprobare.

Nihal nu-și pierdu cumpătul. Cu spada în mână, se îndreptă către jilțul lui Raven și îi arătă ruptura de pe pieptar.

– După cum vedeți, Generale Suprem, nu am nimic.

Raven era furibund. Creatura aceea ciudată îi ridiculiza elevii: părea că nu existau trucuri, dibăcii și lovituri secrete pe care să nu le fi cunoscut.

Cel de al optulea adversar era înarmat cu o secure.

Nihal îl privi sfidător în ochi.

– Ultimul care m-a înfruntat cu securea era un fammin. I-am tăiat capul dintr-odată.

Băiatul nu se lăsă intimidat.

– Vasăzică, va trebui să fiu rapid pentru a te elimina.

Începu lupta. Războinicul lovea pentru a ucide. Era dotat cu o forță viguroasă, dar nu era lipsit nici de sprinteneală și de tehnică. Nihal știa că nu putea para prea multe lovituri de secure, așa că se limita să le eschiveze. Dar adversarul ei nu o slăbea: își rotea arma în toate direcțiile și o constrângea să se deplaseze permanent. Jumătate-elful își dădea seama că nu ar fi putut susține întrecerea aceea încă multă vreme. Lama îi șuiera la mică distanță de corp și, la prima picătură de sânge care ar fi căzut pe pământ, speranța ei de a intra în Academie ar fi fost pierdută pentru totdeauna. Atunci îi veni o idee.

Nihal începu să cântărească atent mișcările rivalului. La momentul potrivit, luă spada în mână cu câtă forță avea și dădu o

lovitură peste mânerul securii. Reculul fu puternic asupra încheieturilor, dar strânse din dinți și apucă mai tare mânerul spadei. Apoi se lăsă brusc la pământ.

Lama securii se roti ca înnebunită, căzând la câțiva metri mai încolo. Încheietura mâinii stângi o durea, dar publicul continua să o ridice în slăvi scandând ritmic numele ei.

Următorul flăcău înalt și puternic, înfășurat într-o armură zdravănă și dotat cu scut, se aruncă asupra ei, fără să-i dea nici măcar timp să se pregătească. Atacurile asupra ei se succedau năprasnice, fără o clipă de răgaz.

Publicul amuțise. Nihal se retrăgea mereu, incapabilă să contraatace. De-acum era pe punctul de a atinge cu spatele rastelul cu arme. Se hotărî la un gest disperat: se apropie de rastel și rămase un moment nemișcată. Convins de victorie, dușmanul ei își puse toată forța în ultima lovitură. Nihal se lăsă în jos cu viteza fulgerului, îndreptându-și spada spre vintrele adversarului, care nu erau cu totul acoperite de platoșă.

Trucul nu funcționă în totalitate: spada băiatului se înțepeni în rastel, iar cea a lui Nihal sfârși prin a se înfige în scutul care fusese prompt lăsat în jos. Se găseau într-o poziție de șah. Când adversarul ei se forță să scoată arma, Nihal îi dădu un șut violent. Băiatul căzu greu la pământ, în timp ce scutul îi scăpă din mână, eliberându-se din încleștarea de cristal negru a lui Nihal. Și penultima spadă fu înfiptă în pământ, în aplauzele entuziaste ale celor prezenți.

Nihal se simțea epuizată: nu mai avea resurse fizice și începeau să o părăsească și cele mintale. Nu și-ar fi imaginat niciodată că lupta ar putea-o doborî într-atât. Apoi realiză vuietul mulțimii: cuprinsă în vâltoarea luptei, nu ținuse seamă de ce o înconjura. Acum, însă, înțelese că tot ce până în momentul acela i se păruse o vociferare confuză era o încurajare ritmată. Toți cei prezenți îi scandau numele.

Ea era puternică, de neînvins, nimic nu-i putea îngrădi voința: asta-i urla mulțimea, și ea crezu. Ridică spada în sus și publicul se dezlănțui cu un strigăt de entuziasm.

În timp ce Nihal ajungea din nou în centrul arenei, îl văzu pe Sennar cu coada ochiului. Prietenul ei era acolo, nu avea să o părăsească niciodată, totul avea să meargă bine. Îi zâmbi și pentru o clipă i se păru că vrăjitorul îi răspunde.

Ultimul adversar înaintă cu o căutătură hotărâtă și Nihal simți un fior de teamă. Cu siguranță nu era cel mai impresionant dintre dușmanii pe care îi înfruntase, dar privirea acelui băiat era neliniștitoare. Ochii lui erau atât de deschiși la culoare încât irisul părea inexistent, iar nuanța lui alburie se pierdea în albul corneei.

Cu toată durerea pe care o simțea la încheietură, Nihal apucă și mai strâns spada. Rivalul se opri în fața ei. Părea să nu aibă arme. Apoi, mișcă un braț cu rapiditate și un bici lung și negru se întinse pe pământ ca un șarpe. Nihal nu mai văzuse o asemenea armă. Se pregăti pentru înfruntare, dar, când biciul șfichiui mai, mai să-i atingă fața, pentru ca apoi să cadă inert la pământ, se albi.

– Te pot face bucăți când vreau, fetițo.

Biciul șfichiui iar la foarte mică distanță. Nihal nu reușea să-l vadă când sosea. dansa în jurul corpului său, distrându-se să o atingă fără a o lovi nici măcar o dată.

– Amintește-ți numele meu: Thoren, de pe Pământul Focului. Pentru că eu voi fi cel care te voi face fărâme.

Cercul desenat de bici i se strângea în jur, din ce în ce mai tare și mai cu precizie.

Atunci Nihal închise ochii.

O clipă fu întuneric absolut, dar curând nimicul se populă cu plesniturile biciului și auzul ei, nemaifiind îngrădit de văz, putu să-i vină în ajutor. Acum auzea loviturile. Înțelegea de unde proveneau. Începu să se apere de ele cu precizie mecanică.

Băiatul țintea la picioare, încercând să o facă să-și piardă echilibrul, dar ea para și sărea, eschiva și plutea evitând fiecare

lovitură. Distanța era însă prea mare. Nihal era blocată în defensivă, nu avea speranță să atace.

Apoi, biciul șfichiui mai aproape de corpul dușmanului lui. Lui Nihal i se păru un miracol. Se apropie din ce în ce mai mult, până când îi simți mirosul. Miros de luptă, miros de război.

Îi fu de ajuns o lovitură pentru a tăia scurt biciul adversarului ei. Dar zâmbetul de triumf îi muri pe buze: în jurul spadei sale era înfășurat un lanț de fier. Băiatul aruncă la pământ ciotul de bici. Apoi îi adresă un rânjet înghețat.

– Îți lipsește experiența, fetițo. Și de aceea vei muri.

Nihal se simți pierdută, dar nu vru să-i dea rivalului ei satisfacția victoriei.

– Vorbești prea mult: în bătălie numai cine a învins își poate permite să piardă timpul cu discuții.

– Eu am câștigat.

Thoren scoase o spadă dintr-o teacă atârnată la șold.

– Vin eu să te iau sau vii singură să mori?

Nihal începu să tragă de spadă, dar încleștarea lanțului era dură.

– Am înțeles. Peștișorul care a înghițit momeala nu vrea să colaboreze...

Thoren era mai puternic decât prevăzuse. Nihal își înțepeni picioarele pentru a nu fi târâtă. Încheietura o durea îngrozitor, n-ar fi putut face nimic.

Din înaltul jilțului său, Raven se bucura de fiecare clipă din acea dramatică târâre cu funia care o ducea pe Nihal la moarte.

– Cruț-o! S-a luptat cu loialitate! Să fie admisă în Academie! urla publicul.

Dar Thoren îi voia sângele.

– Să terminăm cu jocul acesta prostesc.

Nihal se văzu pe ea însăși întinsă la pământ, moartă. Ochii i se umplură de lacrimi și o năpădi o mânie de necontrolat. Nu avea sens să moară acolo. Toată viața ei până în ziua aceea nu ar fi avut sens, și, odată cu ea, viața unui întreg popor.

Băiatul smuci cutremurător lanțul.

Atunci Nihal reacționă: folosi forța acelei smucituri și se aruncă înainte cu puterea disperării. Thoren nu avu timp să înțeleagă: jumătate-elful se prăvăli peste el și spada neagră îi trecu prin braț dintr-o parte în alta.

Amândoi căzură greu la pământ și o pată de sânge se lărgi sub corpurile lor. Apoi, încet, Nihal încercă să se ridice. Trebuia să se pună pe picioare sau nu ar fi câștigat.

Nesigură pe picioarele ei, ajunse în centrul arenei, își ridică chipul năclăit de praf către Raven și îl privi cu mândrie.

Fata aceea era cu adevărat neobișnuită. Preaînaltul Raven, Generalul Suprem, fu obligat să capituleze.

– Ai acces în Academie, fetițo.

Publicul explodă în strigăte de bucurie.

– Așteaptă însă, să-ți cânți victoria. Adevărata încercare acum începe.

Lumea o înconjură pe Nihal. Sute de mâini începură să o atingă, să o mângâie, să o lovească amical pe umăr. Dar fata nu se mai ținea pe picioare. Se ghemui la pământ ca un sac gol.

Când Sennar ajunse la ea croindu-și drum prin mulțimea de oameni, Nihal se lipi strâns de el și un zâmbet îi lumină chipul obosit.

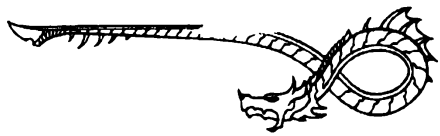

13

ACADEMIA CAVALERILOR

Sennar o purtă pe Nihal în braţe până la han. O veghe tot timpul: amintirea zilelor în care riscase să moară era încă vie şi el era foarte îngrijorat.

Dar Nihal dormea fericită, visând când că era Cavaler al Dragonului, când pe Fen al ei.

Se trezi în dimineaţa următoare, când un soare puternic îi dădu bună dimineaţa direct pe pernă. Se întinse, se ridică în capul oaselor şi după lungă vreme se simţi aproape liniştită.

– Sigur că e obositor să fii prieten cu tine: tu îţi rişti viaţa o zi da şi una tot aşa!

Nihal îi zâmbi prietenului. Apoi un fior în abdomen o readuse la realitate.

– Am reuşit?

– Da.

– Sunt la Academie?

– Ţi-am spus că da!

– Am fost rănită?

– Nici măcar. Ai o încheietură pe jumătate ruptă şi a fost cât pe ce să te alegi cu stomacul sfârtecat. Fleacuri. Şi acum, culcat, războinice. Trebuie să-mi continui formula.

Nihal îl lăsă pe Sennar să-i ridice cămaşa şi să-i pună mâinile pe abdomen şi pe încheietură.

Nu era prima dată când vrăjitorul îi făcea descântece de vindecare, dar contactul cu pielea ei avea ceva nou.

– Sennar! Ce faci, te înroşeşti?

Vrăjitorul schimbă subiectul.

– Am aflat că Generalul nostru Suprem a jucat murdar. Ultimul tău adversar nu era un elev, ci un mercenar plătit de Raven. Oricum, așa, ca să știi, aproape i-ai despicat un braț.

Nihal rămase impasibilă. Dintr-odată, nu dorea altceva decât să înceapă instrucția: fiecare minut i se părea risipit.

– Când mă voi putea duce la Academie?

– Când vei vrea. Chiar dacă nu cred că Raven este nerăbdător să te vadă.

Nihal pufni.

– E problema lui.

Sennar termină cu tratamentul, apoi se uită serios la ea.

– Ascultă, trebuie să-ți spun ceva...

– Ce-i?

– De, eu... sunt membru al Consiliului. Asta-i.

La auzul veștii, Nihal aproape sări din pat. Era entuziasmată.

– Mare Sennar! Fantastic! Suntem o pereche de învingători! Încă nu suntem adulți și ne-am realizat deja visele!

– Așteaptă, așteaptă. Nu-i chiar așa fantastic...

Sennar povesti că, după nesfârșitele probe la care fusese supus, după colocvii, descântece și o ședință secretă interminabilă între Dagon și Soana, Sfetnicul cel Bătrân se hotărâse în sfârșit să-i vorbească.

Îl invitase în biroul lui, o cameră mare circulară cu totul din piatră, care dădea pe afară de cărți de tot felul, și îl pusese să se așeze pe un jilț de marmură în centrul încăperii.

Pe neașteptate, Sennar se simțise un băiețaș. Se gândise că probabil acela era scopul lui Dagon: să-l facă să se simtă mic și umil. Greșea.

– După ce am cântărit cu atenție capacitățile și intențiile tale, am luat cu toții o hotărâre.

Magului îi tremurau mâinile.

– Te considerăm demn de a intra în Consiliu, Sennar. Îi vei lua locul Soanei.

Sennar deschisese gura pentru a mulțumi și a spune că pentru el era o onoare, că va servi cât mai bine cu putință interesele Lumii

Pământene și orice alt fel de tâmpenie formală care îi putea veni în minte într-un moment ca acela, dar Dagon îl redusese la tăcere cu un gest.

– Atenție, însă. Un consilier nu e numai un simplu vrăjitor, și nici măcar nu e numai un vrăjitor puternic. Acesta este un înțelept, un politician, un guvernant: de hotărârile lui depinde viitorul multor oameni. Acum tu ești un vrăjitor promițător lipsit de experiență. Înainte de tine, numai Tiranul a avut acces la Consiliu la o vârstă atât de fragedă, deci vei înțelege de ce eu am tărăgănat atât înainte de a-ți da această posibilitate. Timp de un an vei urma învățăturile unui membru al Consiliului: te va învăța îndatoririle unui consilier și-ți va evalua acțiunile. Pentru primele șase luni, eu îți voi fi maestru: ne vom duce pe frontul Pământului Vântului, în așa fel încât tu să înveți ce trebuie să facă un consilier pe timp de război. Celelalte șase luni le vei petrece liniștit, aici pe Pământul Soarelui, fiindcă un consilier trebuie să învețe să acționeze și în perioade de pace. Pământul acesta este sub jurisdicția lui Flogisto: el va fi cel care te va călăuzi. În sfârșit, în fiecare lună, vei participa la reuniuni. Asta-i tot. Fii binevenit în Consiliul Magilor.

– Atunci... pleci... murmură Nihal.

Sennar lăsă ochii în jos. Ar fi vrut să-i spună că despărțirea aceea îl durea și pe el, că tot ce-și dorea era să stea cu ea, mereu, și s-o elibereze de fantasmele care o chinuiau, dar nici unul din cuvintele acelea nu-i ieși de pe buze.

– Este datoria mea.

– Și Soana?

– Voia să aștepte să te trezești pentru a-și lua rămas bun. Cred că va pleca în această după-amiază.

Nihal se ridică brusc și luă în mână spada.

– Ei, unde crezi...

– Mă duc să mă antrenez.

O clipă mai târziu era afară. Nici măcar ea nu știa unde să se ducă, iar balamucul din oraș o făcu să se simtă și mai izolată.

Alergă până când se află pe un loc cu o amplă vedere panoramică spre o pădure. Dincolo de linia orizontului se profila clar silueta teribilă a Fortăreței Tiranului.

Se așeză pe parapet, cu prăpastia la picioarele ei. Își spuse de mii de ori că era o proastă pentru felul în care se simțea, pentru senzația de singurătate care începea să o cuprindă: Sennar departe în vâltoarea bătăliilor, Soana pierdută în spatele imaginii lui Reis și ea pe pământul acela gălăgios și vulgar, singură cu spada ei.

Privi Fortăreața: acel edificiu negru era un monstru care-i devora încet viața.

Nu trebuie să-ți fie frică. Ce importanță are dacă ești singură? Acum ești un războinic. Trebuie doar să te gândești să lupți și să-l distrugi pe Tiran.

O vreme, rămase să privească de sus orizontul.

Hotărî că avea să intre în Academie chiar în ziua aceea.

Când se întoarse la han, Soana era gata de plecare. O aștepta și lui Nihal i se păru frumoasă și maiestuoasă ca întotdeauna.

Vrăjitoarea o strânse la piept.

– Fac această călătorie și pentru tine. Știu că ești puternică și că vei merge înainte pe calea ta, orice s-ar întâmpla.

Chiar dacă nu era ea cea care urma să plece, Nihal se simți ca o fată care își lasă casa pentru a pleca. Înțelegea că acela era un adio mai mult decât un rămas bun.

– Mulțumesc, Soana, a fost tot ce putu să spună.

Apoi Soana îl îmbrățișă pe elevul ei.

– Sper că-ți vei îndeplini datoria mai bine decât mine, Sennar.

– Și eu sper că ne vom revedea curând. Și că până atunci voi fi devenit demn de așteptările tale.

Vrăjitoarea își îndreptă spre copii un ultim zâmbet, apoi plecă fără să privească în urmă. O parte din viața lui Nihal și a lui Sennar se îndepărtă odată cu ea pe drumul acela.

Când Soana fu un punct la orizont, Nihal i se adresă prietenului ei.

– Însoțește-mă la Academie, Sennar.

– Deja? Aşteaptă măcar să plec, aşa vom sta împreună astă seară...

Însă Nihal hotărâse.

– Nu. Iartă-mă. Nu suport să văd că pleci şi tu. Şi în plus, nu are rost să rămân.

Traversară Makratul, mai haotic ca niciodată. Cu toate că mergeau unul lângă altul, se simţeau la depărtare de mii de mile. Nu schimbară nici un cuvânt până când ajunseră la poartă. Nihal avea cu ea numai o traistă, un rând de haine şi pergamentul poporului ei. La şold îi strălucea spada neagră.

– Nihal, nu este un adio. Pământul Vântului nu este chiar aşa departe. Voi veni la tine în fiecare lună, îţi jur.

Nihal nu răspunse.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. O vreme cei doi prieteni rămaseră cu privirea pironită în pământ, apoi Sennar începu să vorbească grăbit.

– Trebuie să fii tare, nu trebuie să te laşi. Ştiu prin ce treci, dar trebuie să ai curaj. Eu voi fi departe, dar sunt mereu cu tine. Mereu.

– Şi eu voi fi mereu cu tine. Vocea i se frânse. Nu mă uita.

– Nu o voi face.

Nihal îi dădu lui Sennar un sărut fugar pe obraz şi se pregăti să intre.

Străjerul o recunoscu imediat.

– Nu te aşteptam atât de curând. Intră.

Apoi poarta se dădu de perete şi Nihal fu înghiţită de întuneric.

Merse până la sala de audienţe. Nu se aştepta să fie primită personal de Generalul Suprem. Santinela care era cu ea îi dădu una pe spate şi o obligă să îngenuncheze. Nihal făcu o strâmbătură.

– Obişnuieşte-te, fetiţo. De acum încolo va trebui să mi te supui întotdeauna, îi spuse străjerul.

Raven îşi părăsi jilţul şi începu să se plimbe prin salon, cu obişnuitul căţeluş în braţe.

– Pe scurt, ai reușit. Îmi imaginez cât de mândră ești, cât de mare și de importantă te simți... ei bine, triumful tău va fi de scurtă durată. Aici, viața ta nu va fi deloc simplă. Eu nu uit pe cel care m-a pus în încurcătură și tu ai făcut asta. Din păcate, trebuie să admit că ești un războinic ieșit din comun. Dar asta nu-ți va ușura traiul. Va trebui să demonstrezi cine ești și care-ți este valoarea în fiecare moment al șederii tale aici. Și dacă vei cădea la pământ, află că eu voi fi întotdeauna gata să calc peste tine.

Raven tăcu o clipă.

– Lahar te va conduce prin școală și îți va spune ceea ce trebuie să știi, încheie grăbit.

Apoi îi întoarse spatele lui Nihal și plecă.

Ea se ridică în picioare. „Să nu crezi că m-ai speriat", se gândi.

În spatele ei își făcuse apariția de nu se știe unde un tip costeliv.

– Urmează-mă, fetițo.

Trecură printr-un coridor lung, a cărui boltă extrem de înaltă se termina cu un arc ogival vertiginos. Părea nesfârșit și întunecat precum moartea. Ieșiră într-un salon enorm, gol.

Lahar o trata pe Nihal cu îngâmfare.

Ostilitatea din glasul lui era evidentă.

– Aceasta este arena începătorilor: cine sosește în Academie trebuie mai întâi să învețe să folosească spada, apoi poate trece la practicarea cunoașterii altor arme. Sunt multe saloane ca acesta, fiecare dedicat diverselor tehnici de luptă: un Cavaler al Dragonului trebuie să știe să folosească orice armă. Astăzi nu este nimeni aici, pentru că elevii au o zi de odihnă pe săptămână. Dar asta nu te privește: tu nu ai dreptul.

Printr-un alt labirint de coridoare ajunseră într-o arenă descoperită.

– Aici, elevii mai vârstnici se deprind cu dragonii lor. Poate locul acesta nu-l vei vedea niciodată. Lahar râse sarcastic.

Nihal nu reuși să se abțină.

– Cum vine asta, rogu-te?

– Nu mi te adresa pe tonul acesta! După primul antrenament elevii trebuie să-şi dovedească cunoştinţele dând prima lor bătălie ca infanterişti. Şi te asigur că famminii nu fac nici o diferenţă între fetiţe şi bărbaţi.

– Îi cunosc pe fammini. Am uc...

– Linişte! Obişnuieşte-te să vorbeşti numai când eşti întrebată!

Apoi vizitară refectoriul, unde erau aşezate în ordine perfectă zeci de pupitre, după care trecură printr-un şir lung de încăperi mari, fiecare cam cu câte douăzeci de paturi. Dormitorul era spartan: fiecare pat avea lângă el o măsuţă nefinisată unde elevul îşi putea aşeza propriile efecte personale. Acela era tot mobilierul.

Lahar o însoţi pe Nihal până la o cămăruţă întunecată şi în care mirosea a mucegai. Pe pământ era ceva fân adunat în formă de culcuş. Un grilaj lăsa să filtreze o fâşie de lumină.

– Având în vedere că eşti femeie, tu vei dormi aici.

Nihal privi totul cu un amestec de dezgust şi descurajare.

– Nu-i aer...

– Te aşteptai la un palat? La Academie se vine pentru a învăţa să te lupţi, nu în vilegiatură. Acum ascultă bine, pentru că nu am intenţia să repet. În fiecare dimineaţă trezirea e la răsăritul soarelui şi se fac exerciţii cu armele. După prânzul care are loc la ora douăsprezece fix, se studiază teoria şi strategia. Cina se ia la asfinţit. Odată cina terminată, te retragi. După apus, nu este permis să circuli prin Academie. Îţi este permisă o zi de odihnă pe lună. Până când nu vei fi terminat prima etapă de instrucţie trebuie să îmbraci haina elevilor. Apoi vei fi încredinţată unui Cavaler al Dragonului. Regulile pe care va trebui să le urmezi atunci vor fi cele dictate de maestrul tău. Asta-i tot. Până mâine dimineaţă nu ai obligaţii, dar te sfătuiesc să stai cuminte aici. Şedere plăcută.

Lahar dădu să plece.

– A, uitam. Elevilor nu le este permis să poarte arme. Dă-mi spada.

Fata strânse garda.

– Sunt sigură că pentru mine vei face o abatere de la regulă.

– Pentru o femeiuşcă cu sânge amestecat? Oare de ce?

O clipă mai târziu, Nihal ținea vârful de cristal negru la gâtul lui Lahar.

– Poate nu te-au informat: mi-am câștigat intrarea în Academie învingând zece dintre cei mai buni elevi... și dreptul meu la viață mi l-am câștigat ucigând doi fammini pe Pământul Vântului.

Omul începu să transpire. Știa bine toată povestea. O privi cu ură, scuipă pe pământ și plecă trântind ușa.

Nihal băgă spada în teacă. Îi lipsea aerul. Încercă să se uite afară, dar prin grilaj nu se vedea decât o fâșie haotică din Makrat.

Se aruncă pe grămada de paie și se uită în tavan.

Încercă să-și imagineze aventurile ei viitoare de războinic, dar încercarea fu jalnică.

Atunci se gândi la Livon și atinse culmea disperării.

Se trezi brusc, deșteptată de o gălăgie neașteptată. Nu-și dăduse seama că adormise. Zgomotele veneau din încăperi.

Nihal se pregătea să se ridice când văzu întredeschizându-se încet ușa cămăruței.

Era foarte întuneric pentru că, între timp, se lăsase înserarea. Când ușa fu deschisă, Nihal distinse o siluetă bondoacă înaintând șchiopătând.

– Cine e? întrebă alarmată.

Silueta se opri.

– Nimic rău, nimic rău. Aici întuneric. Poate vrei lumină. Eu intră, aduce lumină. Lahar mi-a spus. Nu te speria, nu te speria.

Ființa aceea avea o voce stridentă și plângăcioasă. Înaintă și începu să-i mângâie un braț.

Nihal sări în picioare.

– Ce vrei de la mine?

– Nimic rău, aduce lumină la tine, așa vezi. Te cheamă și la cină.

În sfârșit, Nihal îl văzu.

Nu avea nimic uman: era scund și gras, cu capul complet chel, cu un picior de lemn. Nimic nu era simetric în corpul lui. Dădea impresia unei păpuși de cârpă veche, ruptă. Pe chip i se perindau maliției zitate și servilism. Avea o torță în mână.

– Nimic rău, nimic rău...

– Am înțeles, termină! Cine ești?

– Buruiană, servesc aici. Nimic rău, nu te speria... și întindea din nou mâna.

Nihal se retrase oripilată: contactul cu ființa aceea o dezgusta.

– Mulțumesc pentru lumină. Nu-mi mai trebuie nimic. Pleacă.

Buruiană făcu o față contrariată și se retrase mergând înapoi ca un rac, fără a înceta să o privească.

Nihal agăță torța de perete. Lumina o calmă. Apariția aceea o neliniștise: i se părea că încă mai are lipiți de ea ochișorii acelei ființe diforme. Se hotărî să se ducă în refectoriu ca să se elibereze de senzația aceea neplăcută.

Sala de mese era plină cu băieți gălăgioși așezați la mese.

Vederea lor o înveseli un pic pe Nihal și o făcu să se gândească la faptul că, în fond, nu era cu adevărat singură. Se îndreptă spre mese, în căutarea unui loc gol.

La vederea ei, sala înmărmuri.

Nihal încetini pasul. Nu înțelegea.

Mulți ochi erau țintuiți asupra ei: ochi uimiți, înspăimântați, amenințători, neîncrezători. Nu i se mai întâmplase să fie cercetată în felul acela.

Se apropie de un loc gol. Băiatul care stătea alături puse imediat mâna pe scaun.

– E ocupat.

Nihal căută în altă parte, dar oriunde se ducea, răspunsul era același: „ocupat".

Apoi, în liniștea refectoriului, tună o voce:

– De ce ești îmbrăcată astfel, jumătate-elf?

Nihal se uită în jurul ei. Pe un podium, separați de băieți, erau așezați profesorii.

– Cum ar trebui să fiu îmbrăcată?

– Ești un elev, sau măcar așa se spune, zise cu un zâmbet acid omul care vorbea, deci trebuie să porți uniforma elevilor.

În sala aceea imensă, înconjurată de ostilitate, Nihal simțea că-și pierduse toată forța.

– Nimeni nu mi-a dat-o... se scuză.

– Atunci nu trebuia să cobori. Lahar nu ți-a explicat regulile?

– Ba da, însă eu...

– Îți vei îndrepta greșeala cu o tură de gardă până-n zori. În ceea ce privește hainele, ți le va aduce mai târziu Buruiană.

Unii dintre băieți râseră.

– Acum așază-te și mănâncă.

Și băieții își reluară masa.

Nihal se îndreptă către ultimul loc care i se păru disponibil. Nici nu apucă să întrebe.

– Fără monștri și femeiuști, îi zise categoric un băiețoi.

Nihal se îndepărtă. Ce însemna ieșirea aceea? Lumea Pământeană era plină de rase: nimfe, spiriduși, pitici, oameni. Ce voia să însemne că nu era loc pentru monștri?

Crescută pe un pământ metis, pe Nihal nu o deranjase niciodată faptul că era diferită. Dar acolo, printre elitele oamenilor, părea o glumă a naturii.

Se așeză într-un loc izolat, departe de toți, și mâncă în tăcere, cu inima plină de amărăciune.

După cină se întoarse în grabă în cămăruța ei mizeră, încercând să nu atragă prea mult atenția. În prag o aștepta Buruiană, cu o boccea diformă în mână, și cu zâmbetul lui imbecil pe chip. Nihal luă hainele fără să-l privească, dar acela se pregătea să treacă pragul.

– Poți pleca, sări Nihal.

Servitorul făcu iar o față mortificată și se îndepărtă.

Nihal se închise înăuntru. O înnebunea să știe că afară o aștepta ființa acee- Propti cu furie spada de-a latul încuietorii ușii, în așa fel încât nimeni să nu poată intra, indiferent că ar fi fost Buruiană sau vreun altul dintre elevii aceia aroganți care o umiliseră.

Fu singură. Lumina torței tremura palidă și tăia mai clar contururile cămăruței aceleia, care părea acum chiar o celulă.

Luă hainele: cuprindeau o pereche de pantaloni și o cazacă lungă de pânză. Le aruncă într-un colț și se întinse pe paie cu hainele ei. Dincolo de ușă auzea glasurile celorlalți elevi întrerupte de râsete. Ea era exclusă.

Pentru prima oară conștientiză profund că nu era om. Era o străină aici, nimeni altcineva nu mai era ca ea. Era Ultima, un lucru vechi care aparținea unei epoci trecute.

Ce făcea acolo? Jumătate-elfii erau morți cu toții, locul ei nu era printre cei vii. Nu erau gânduri noi, dar acum erau legate de o senzație pe care o simțise în seara aceea pe pielea ei: era diferită.

Plânse îndelung, încercând să-și sufoce suspinele ștergându-și cu mânie lacrimile, pe care și le smulgea de pe față cu dosul palmei. Moțăi plângând.

Înainte de răsărit, cineva încercă să forțeze ușa. Nihal se trezi brusc, înspăimântată.

– Cine-i acolo?

De afară pătrundea vocea neclară a lui Buruiană: vorbea de strajă, de gărzi. Nihal își aminti de pedeapsă și își dădu seama că sentimentul de umilire nu trecuse.

Se îmbrăcă în mare grabă. Cazaca era largă și o înfășura, făcând-o să pară și mai mică. Luă spada și pelerina și ieși.

Văzând-o, Buruiană se lumină și îi puse o mână pe braț.

– Poarta mare, acolo așteaptă...

– Nu mă atinge! rânji fata.

La poarta mare de intrare în Academie, Nihal găsi un străjer adormit care o aștepta.

– Ți-a mers bine, au mai rămas doar două ore până în zori, îi spuse și căscă.

Era aproape politicos, dar imediat ce o recunoscu în lumina torței nu pregetă s-o privească cu ură.

Nihal primi în consemn lancea de la predecesorul ei. Frigul era înțepător. Hainele acelea absurde pe care i le dăduseră nu încălzeau nici măcar puțin; dacă nu ar fi avut pelerina ei, ar fi

murit congelată. Avu un frison. Ochii i se închideau. Nimic de zis: un început excelent.

Restul zilei nu fu mai bun.

Mâncă singură ca în seara trecută, apoi se duse în sala în care se desfășura antrenamentul. Mulți băieți începuseră și observă că erau organizați în grupuri. Privea în jur, căutând să afle care ar fi putut fi al ei, când un om îi făcu semn să se apropie.

– Tu trebuie să fii noua elevă. Sunt Parsel, maestrul tău. Vino.

Nihal îl urmă până într-un loc unde erau adunați câțiva băieți, toți cam de aceeași vârstă cu ea.

– Asta este cea mai tânără echipă a noastră. Aici se învață primele elemente ale luptei cu spada și tehnicile fundamentale.

Nihal rămase uimită.

– Cum primele elemente? Eu am fost acceptată în Academie pentru că i-am învins pe zece dintre cei mai buni spadasini din locul acesta!

– Așa să fie? De, mie mi s-a ordonat să te învăț, de aceea vei sta aici cu noi.

Nihal nu voia să se dea bătută.

– Bine, atunci să luptăm! Astfel vei ști care-mi este nivelul și vei ști unde să mă trimiți.

Tocmai își scotea spada din teacă, dar Parsel o opri. Începea să se enerveze.

– Ascultă fetițo, pentru mine este și așa destul de exotic ca o femeie să învețe să mânuiască spada, deci te sfătuiesc să te supui și să faci ce-ți spun.

Nihal se supuse.

Trebui să asculte toată dimineața lucruri pe care le știa și să se exerseze ca o începătoare, dezarmând cu regularitate pe băiatul căruia îi venea rândul să se antreneze cu ea.

Se gândi la cum își imaginase viața la Academie.

Își compară v' ele cu realitatea aceea.

O cuprinse tristețea.

14

RECRUȚA NIHAL

Ziua aceea nu fu decât prima dintr-o serie lungă de zile triste, marcate de cenușiul iernii care se lăsa pe Pământul Soarelui și de singurătate.

Obișnuința nu schimbă atitudinea celorlalți elevi față de Nihal. Era o femeie, avea un aspect bizar și încet, încet începură cu toții să se și teamă de ea.

Cu cât trecea timpul, cu atât Nihal își demonstra capacitățile, și povestea felului în care își câștigase accesul în Academie se răspândi și printre aceia care nu o mai auziseră.

Începu să circule zvonul că ar fi fost un fel de vrăjitoare, descendentă a unei rase răufăcătoare dedicate masacrelor și războiului. Cineva insinuă și că ar fi fost un spion trimis personal de Tiran pentru a distruge Academia din temelii. Rezultatul acelor cleveteli fu că toți se țineau departe de Nihal: când traversa coridoarele, băieții se dădeau la o parte pe laturi și-i însoțeau trecerea cu murmure ostile și priviri dezaprobatoare.

Teama față de ea fu întărită de un episod.

Adesea se întâmpla ca, pe timpul nopții, băieții să ajungă până la ușa ei, fugind imediat ce o auzeau că se mișcă.

Într-o seară, cufundată în obișnuitul somn agitat, Nihal nu își dădu seama că cineva reușise să intre. În timp ce dormea, chipurile imploratoare care-i populau coșmarul se apropiară atât de tare de ea încât i se păru că se sufocă.

Apoi se simți atinsă.

Aplecat deasupra ei era Buruiană, cu un zâmbet oribil pe chip, cu gând s-o mângâie bâiguind o litanie de neînțeles.

Nihal țipă, puse mâna pe spadă și i-o puse la gât.

Servitorul izbucni în lacrimi implorând iertare, dar Nihal era furibundă. Îl înșfăcă și îl trase afară, unde se adunase o mică mulțime de băieți somnoroși. La vederea acelei furii cu spada în mână, se dădură cu toții înapoi.

– Uitați-vă bine, bastarzilor! Asta este ceea ce i se întâmplă aceluia care încearcă să-mi facă rău!

Apoi trecu lama peste gâtul lui Buruiană, care zbiera ca un porc. Îi făcu numai o zgârietură, dar din seara aceea acel du-te-vino dinaintea camerei ei încetă pentru totdeauna.

Oricum, nopțile lui Nihal nu erau liniștite.

Singurătatea și aroganța de care era înconjurată o făcură să se cufunde din ce în ce mai mult în coșmarurile ei. Nu trecea noapte în care să nu o persecute chipurile jumătate-elfilor. Se trezea terorizată și înfățișarea camerei aceleia, în loc s-o liniștească, o agita. Se simțea închisă într-un sicriu. Atunci se așeza, cu brațele în jurul genunchilor, și privea felia de cer care se întrevedea prin grilaj, străduindu-se să alunge teama.

Dar în noaptea următoare totul începea de la capăt.

Gândul de a-l răzbuna pe tatăl și poporul ei deveni din ce în ce mai obsedant. Durerea o întări. La început suferise din cauza urii tovarășilor ei, dar sfârși prin a se obișnui și, cu trecerea timpului, o iubi. Teama celorlalți elevi îi plăcea.

Sennar nu se duse să o vadă în prima lună, nici în a doua, nici în a treia.

Nihal simțea o nevoie disperată să-i vorbească, să audă încă o dată că i se spune că totul mergea bine, că noaptea ar fi trecut. Dar primi numai un mesaj laconic, care-i sosi cu micul șoim pe care învățase acum să-l recunoască: „Sunt mort de oboseală, nu am o clipă de răgaz, dar sunt bine. Nu te-am uitat."

Nihal deveni o ființă întunecată și taciturnă.

Se aruncă cu trup și suflet în studiu.

Modul ei de a se bate deveni din ce în ce mai mânios și mai violent.

Și ea din ce în ce mai abilă, mai rapidă, mai neînfricată.

Parsel, maestrul de spadă, înțelesese capacitatea lui Nihal și suferea văzând-o sacrificată în mijlocul acelor băiețandri care nici nu știau să mânuiască o armă.

Într-o zi, o luă deoparte.

– Am văzut cum te miști, cum lupți. Ești bună, Nihal.

Ea îl privi bănuitoare: nu știa dacă să aibă încredere. Spusele acelea puteau însemna totul sau nimic.

– Ai avut până acum experiențe de război?

Nihal îi povesti despre lecțiile lui Livon și ale lui Fen, despre uciderea celor trei fammini, doi în Salazar și unul la granița Pământului Vântului.

– Mi-am imaginat. Așadar, nu povesteai baliverne, în prima zi!

Maestrul îi surâse și Nihal, care avea mereu o atitudine mândră și demnă, lăsă ochii în jos.

Parsel era convins că ar fi fost mai profitabil să se antreneze în folosirea armelor pe care nu le cunoștea deloc.

– I-am propus lui Raven să te lase să începi cu celelalte tehnici de luptă, dar pentru moment cererea mea nu a dat roade.

Nihal suspină. În câteva clipe văzuse deschizându-se de un deget ușa temniței ei și imediat după aceea închizându-se.

– Omul acela mă urăște...

– Nu trebuie să vorbești astfel despre Generalul Suprem. Tu nu l-ai cunoscut când se lupta. Era un războinic extraordinar. Acum s-a moleșit la conducere, dar, crede-mă, în adâncul sufletului este încă o valoare. Știe să recunoască un războinic. Numai ce îi vei demonstra cât valorezi în luptă, și-și va schimba părerea. Pentru că războiul este cu totul altceva decât ceea ce se face înăuntru aici.

Atunci când Parsel îi propuse să o antreneze în folosirea lăncii în afara orelor de lecții, Nihal se simți ca eliberată dintr-o lungă penitență. Luptau aproape în fiecare seară, și în sfârșit ea își putea folosi la maximum abilitatea. Iar folosirea lăncii o entu-

ziasmă: învăţă să lupte corp la corp şi să atace de pe cal. Toate noutăţile acelea o făceau să se simtă iar vie.

La rândul lui, Parsel se ataşase de destinul acelei fete: o aprecia pentru neţărmurita ei dedicare şi pentru tenacitate, şi era din ce în ce mai uimit de talentul ei.

Însă intuia în ea o tristeţe profundă, neobişnuită la o persoană atât de tânără. Tocmai el, care nu mai avusese drag de cineva şi nici familie pentru că se dedicase mereu războiului, simţea pentru fetiţa aceea un sentiment de protecţie aproape patern.

Cei doi ajunseră la o intimitate ciudată.

Singura formă de comunicare ce îi lega era lupta.

Vorbeau cu armele: Nihal era închisă, retrasă, şi singura modalitate în care permitea sentimentelor ei să iasă la iveală era competiţia.

Maestrul învăţase să citească în mişcările elevei stările ei de spirit şi îi răspundea, încercând să încline bariera de resentimente pe care o ridicase Nihal în jurul ei.

Niciodată nu au fost chiar prieteni. Doar o dată Nihal îi făcu o mărturisire: într-o seară, îi povesti despre Buruiană, despre teama pe care o simţea faţă de el, despre episodul întâmplat în camera ei.

Parsel o ascultă, apoi dădu din cap.

– Nu ar trebui să-l urăşti, ştii? Are pe umeri o poveste teribilă.

Nihal deveni atentă.

– Este un pitic, nu ştim de pe ce Pământ provine. L-am găsit acum câţiva ani zăcând în închisoare: pe atunci reuşiserăm să cucerim un avanpost important al Tiranului pe Pământul Zilelor. Era rănit peste tot, şi avea pe piele semnele torturii. În aceeaşi temniţă zăceau alţi semeni ai lui, bărbaţi şi femei, toţi la ultima suflare. I-am luat de acolo cu speranţa de a-i putea salva, dar nu a mai fost nimic de făcut. El a fost singurul supravieţuitor. Dăruirea cu care îi îngrijea pe tovarăşii lui de celulă şi durerea pe care i-a provocat-o moartea lor ne-au dus cu gândul că vor fi fost rudele lui. Câtăva vreme, Buruiană a fost un mister: ce făcea acolo jos şi de ce fusese torturat într-un mod atât de atroce? Nu cunoşteam încă abisurile de oroare în care Tiranul târa popoa-

rele pe care le supune. Pe urmă, când ne-am aflat în faţa multor cazuri asemănătoare, am înţeles. Famminii nu sunt, cum să zic eu, o rasă naturală. Sunt creaturi ale Tiranului: i-a plăsmuit cu vrăjile lui, şi acum vrea să perfecţioneze alte fiinţe care să-l servească cu ochii închişi. De aceea face experimente pe prizonieri. Buruiană este proba vie: trupul lui martirizat este rodul tentativelor Tiranului de a-i transforma pe pitici în războinici perfecţi. Nu ştim câţi sunt cei implicaţi, nici câţi au murit până acum. Ar putea fi popoare întregi.

Nihal se cutremură.

– E posibil ca Buruiană să te simpatizeze sau ca tu să-i aminteşti de cineva. În celulă era şi o tânără. Cine ştie, o fi fost fiica lui... Nu vrea să-ţi facă rău, încearcă să-l tratezi cu îngăduinţă. A trebuit să îndure multe de la viaţă.

Nihal nu reuşi să-i fie mai puţină teamă de Buruiană, dar îl privi cu alţi ochi. Se străduí să-şi reprime repulsia şi încercă să-l trateze cu politeţe, mulţumindu-i pentru serviciile lui şi răspunzându-i la zâmbetele respingătoare, în care reuşea să întrevadă lumina slabă a recunoştinţei. Într-un fel, erau asemănători: doi diferiţi urâţi, temuţi şi profund singuri.

La cinci luni după sosirea în Academie, Nihal fu convocată de Raven. Se duse în salonul audienţelor pregătită la obişnuita aşteptare enervantă, dar Generalul Suprem era acolo în jilţul lui.

– Mi-au spus că eşti bună şi că progresezi repede, fetiţo.

Nihal nu-şi credea urechilor.

– Maestrul tău mi-a cerut în repetate rânduri să te las să începi faza avansată a instruirii. Ei bine, cred că a sosit momentul: vei putea învăţa cum se folosesc alte arme. Poţi pleca.

Apoi Raven părăsi sala, trăgând în urma lui trena lungă a mantiei şi lăsând-o pe Nihal neîncrezătoare. Şi fericită.

În noul grup se simţi imediat la largul ei.

Tovarăşii erau aroganţi ca şi cei dinainte, dar în sfârşit nu mai era obligată să lupte la jumătatea capacităţilor ei. Şi pe urmă, de

când se antrenase cu Parsel în folosirea lăncii, era curioasă de celelalte arme. Orele de antrenament zburau și Nihal era stimulată de toate acele noutăți.

Învăță modalitățile în care poate fi util un pumnal într-o confruntare corp la corp, înțelese în profunzime potențialul lăncii și, cu toate că era măruntă, se întrecu și cu buzduganul și cu securea.

Cu primul nu prea se descurcă. Unealta era foarte grea: reușea cu greu să-l ridice, darămite să dea lovituri. Securea, în schimb, îi plăcea mult; într-un anume fel îi amintea de spadă: era o armă puternică și simplă, bună să-și descarce furia.

Îi puseră în mână și biciul, cu care Thoren cel rău famat aproape o ucisese, și realiză cât de greu era de mânuit.

În sfârșit, căpătă îndemânare cu arcul.

Apropierea nu fu dintre cele mai bune: în bătălie, Nihal iubea furia, lupta corp la corp, sudoarea și oboseala. Arcul cerea însă concentrare și sânge rece, două calități care nu îi aparțineau.

– Tocmai de aceea trebuie să înveți să-l folosești, îi spunea maestrul când fata își pierdea răbdarea.

Însă, după dificultățile inițiale, Nihal căpătă încredere în arma aceea neobișnuită. Forța nu era fundamentală pentru a-l folosi și, odată depășită frustrarea țintelor neatinse, începu să-i dea mari satisfacții. Descoperi că avea o țintă foarte bună, o calitate pe care o împărțeau puțini alții în grupul ei, și deveni abilă și cu folosirea lui în mișcare.

Oricum, arma ei preferată rămânea spada. Nu era nimic în care să fi excelat ca la scrimă, și doar când lua în mână lama neagră se simțea într-adevăr în elementul ei.

Nihal învăța cu ușurință. Nu trebui mult ca să-i depășească pe majoritatea tovarășilor ei: bravura ei îi aduse multă admirație și neîncrederea al cărui obiect era începu să fie punctată de respect.

Elevii erau cu toții mai mari decât ea, care în Academie împlinise șaptesprezece ani, cu excepția unui băiețel măruntel, cu un cap plin de bucle blonde, cu ochi cenușii și obraji pufoși.

Nihal abia dacă-l observase, pentru că încetase de mult să încerce să-şi facă prieteni. Până într-o zi, în refectoriu, când el se duse să o caute.

Nihal mânca de una singură, ca de obicei, când auzi un glăscior subţirel:

– Iartă-mă, e liber?

Lucrul acesta era atât de neobişnuit încât, înainte de a răspunde, Nihal se întoarse către necunoscutul interlocutor pentru a fi sigură că auzise bine. *Şi ăsta cine naiba mai e? L-am mai văzut... Dar unde?*

– Ei, dacă nu-i nimeni, mă aşez.

Nihal continuă să-l privească neîncrezătoare, cu lingura în aer.

Blonduţul se aşeză, luă o lingură de supă, luă o alta, fărâmiţă puţin pâinea, apoi îşi drese vocea şi începu să vorbească nestăvilit ca un torent revărsat.

– Tu eşti Nihal, jumătate-elful, nu-i aşa? De când eşti aici te observ. Adică, de fapt, de când te-au pus în echipă cu noi. Ei, dacă chiar vrem să fim sinceri, te văzusem deja în arenă cu acei zece tipi. Oh, ai fost extraordinară! Te-ai luptat într-un fel... nimeni nu se luptă ca tine! Îţi jur, eu eram... ca hipnotizat, ce mai. Şi pe urmă, ce spadă! Dar din ce e făcută? Pare imposibil de rupt! O, ce zăpăcit, nici nu m-am prezentat: eu sunt Laius, de pe Pământul Nopţii.

Băieţelul întinse mâna şi Nihal i-o strânse fără măcar să aibă timp să deschidă gura.

Laius continuă să vorbească tot timpul mesei, asaltând-o cu complimente, povestindu-i din viaţa lui şi punând din când în când vreo întrebare la care Nihal reuşea să răspundă abia cu un da ori un nu. Entuziasmul lui era acela al unui copil şi Nihal fu antrenată.

Îi spuse că avea cincisprezece ani şi că era în Academie de un an şi jumătate. Apoi îi povesti despre pământul lui natal. El practic nu-l văzuse niciodată, ţinând cont că familia lui îl părăsise când el avea câţiva ani, dar îi cunoştea povestea ciudată.

În timpul Războiului de Două Sute de Ani, un vrăjitor avusese o idee care la început păruse genială: cu un descântec invocase noaptea eternă pe pământul lui, astfel încât să pună în dificultate armatele dușmane, dând totodată locuitorilor regiunii capacitatea de a vedea pe întuneric. Însă, pe urmă, vrăjitorul murise prematur, și la sfârșitul războiului nimeni nu fusese în stare să rupă descântecul.

– Pentru că nu era un descântec normal, înțelegi? Era un sigiliu! Știi ce e un sigiliu? De, e o vrăjitorie care nu poate fi destrămată, ceva etern. Nu, iartă-mă, nu chiar etern. Adică, etern dacă vrăjitorul moare. Pentru că numai vrăjitorul care o invocase o putea desface. Iată, acum se înțelege.

Băiețelul încheie acel fluviu de cuvinte cu un suspin satisfăcut. Atunci Nihal începu să râdă. La început timid, apoi din ce în ce mai tare. Râsul ei îl contamină și pe Laius și în scurt timp aveau amândoi lacrimi în ochi.

Prietenia lor începu așa.

Laius nu o părăsea nici o clipă. Nihal nu știa dacă să fie mulțumită de atâta venerație și nu făcea nimic ca s-o încurajeze, dar nu putea să nege că-i făcea plăcere. Era primul elev căruia nu-i era frică de ea, nu o ura și nici nu o disprețuia. Legătura lor nu avea nimic de a face cu prietenia profundă care o lega de Sennar. Însă, cu toată ingenuitatea lui și cu exagerata lui admirație, Laius îi încălzea inima.

Din ce în ce mai des, seara, venea în cămăruța ei pentru a pălăvrăgi. Astfel, Nihal află că Laius intrase în Academie din dorința tatălui lui, un mare general, care spera să-l facă un războinic valoros.

El însă avea cu totul alte aspirații.

– Să călătoresc, înțelegi? Să străbat în lung și în lat Lumea Pământeană, să descopăr teritorii neexplorate, pământuri noi. Iată ce mi-ar plăcea. Dacă ar fi după mine... îți jur, aș lăsa armele și mâine!

Nihal nu înțelegea cum puteai să fii constrâns să faci ceva contra voinței tale.

– Dacă nu-ţi place să lupţi, opreşte-te. Viaţa războinicului nu este o viaţă frumoasă, Laius. Nu are sens să o faci fără să fii convins.

El dădea din umeri.

– Ce altceva pot face? Tatăl meu nu ar reuşi să accepte niciodată un fiu călător. Ba chiar „vagabond", cum ar spune el. A vrut dintotdeauna să fiu un războinic. Deci, voi fi războinic.

Era o realitate nouă pentru Nihal: întotdeauna luase singură deciziile, alesese singură drumul de urmat, şi era convinsă că era la fel pentru toţi. Acum descoperea, în schimb, că erau oameni al căror drum fusese trasat de alţii, care nu puteau alege ce să facă din propria viaţă.

Când protesta, Laius răspundea simplu:

– Toţi avem un destin. Pentru unii, coincide cu ceea ce au visat dintotdeauna, pentru alţii, nu. Aşa e. Ce vrei să faci?

După discuţiile acelea, când Laius se întorcea să doarmă în camera cea mare, Nihal sfârşea adesea prin a se întreba care era destinul ei.

Firesc, şi tânărul ei prieten voia să ştie ceva despre ea. Prima oară când îi puse câteva întrebări despre trecutul ei, Nihal îl împinse afară din cameră şi se închise într-o tăcere care dură câteva zile.

Trecu timp până când Nihal să-i povestească lui Laius despre originile ei şi despre Livon. Făcu acest lucru cu nespusă greutate: durerea pentru moartea tatălui şi pentru exterminarea poporului ei erau încă vii şi ea se simţea vinovată ca în prima zi.

Nihal îi vorbi şi de Sennar, de cât de legată era de acel tânăr vrăjitor, de cât îi lipsea. Şi, într-un moment de confidenţă, îi mărturisi şi că era îndrăgostită de multă vreme de un om extraordinar, care însă nu o lua în seamă nici pe departe.

Laius primi vestea cu uimire.

– Ferice de tine... pe mine nu mă interesează dragostea. Femeile se smiorcăie, au capricii... Nu găsesc nimic interesant, ce mai.

– Eu sunt o femeie, în cazul în care nu ţi-ai dat seama.

– Da, însă eşti un războinic. Este altceva.

La ieşirea aceea, Nihal nu ştiu dacă să se simtă măgulită în sufletul ei de războinic sau jignită în feminitatea ei.

Trecuseră şapte luni de la intrarea lui Nihal în Academie, când Sennar încercă să se ducă să-şi viziteze prietena.

Nihal era complet în necunoştinţă de eforturile pe care le făcea Sennar pentru a reuşi să o vadă. Generalul Suprem se încăpăţâna să-i refuze permisiunea, şi Sennar, după o serie de aşteptări infinite şi audienţe neroditoare, se hotărâse să ceară ajutor maestrului lui.

Dagon preferase întotdeauna să ţină la distanţă puterea politică şi cea militară, dar îl îndrăgea pe Sennar şi ştia cât era de important pentru el s-o revadă pe Nihal. Membrul Bătrân al Consiliului Magilor se prezentă într-o dimineaţă la Raven, însoţit de elevul lui.

– Mi-au spus că, de când a intrat în Academie, nu a ieşit niciodată: nu crezi că e cazul să o laşi să vadă lumina?

Generalul Suprem rămase pe poziţia lui, jignit din cauza acelei intruziuni în jurisdicţia lui.

– Raven, fata aceea este foarte importantă: este singura supravieţuitoare a poporului jumătate-elfilor, şi Reis vede ceva măreţ în destinul ei. Este ca o armă. Şi tu ai grijă de armele tale. Sau nu?

Audienţa fu lungă, dar Dagon era răbdător.

După câteva ore de negocieri, Raven se înduplecă şi deschise porţile Academiei, blestemând-o pentru a nu ştiu câta oară pe fetiţa aceea care câştigase întotdeauna.

Când Senar o văzu venind spre el, aproape nu o recunoscu: slăbită, înfăşurată în uniforma elevilor, Nihal înainta hotărâtă în piaţa Academiei, cu pasul ei cadenţat, milităros.

„Nu poate fi ea", îşi spuse. Voia cu tot dinadinsul ca prietena lui să fi fost aceea de altădată, să-şi fi depăşit în sfârşit durerea. Când fu destul de aproape de ea îi zâmbi emoţionat şi dădu s-o îmbrăţişeze. Nihal se retrase, sustrăgându-se îmbrăţişării.

– Ce vrei?

Sennar rămase dezorientat.

– Cum, ce vreau? Am venit să te văd...

– Spuseseşi că aveai să vii în fiecare lună. Îmi promiseseşi.

– Ştiu, dar a fost mai greu decât prevăzusem, nu am...

– Şi pentru mine a fost greu, şi asta-i tot. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Nihal se întoarse să plece, dar Sennar o apucă de un braţ şi o sili să se oprească. Ea se eliberă din strânsoare, apoi izbucni într-un plâns mânios.

– Ai o vagă idee despre ce au fost pentru mine lunile acestea? Despre cât de singură am fost, despre cât de părăsită m-am simţit? M-am gândit la toate cele! Că ai murit, că ai plecat în cine ştie ce loc de neajuns, că ai uitat de mine!

Sennar o strânse la piept.

– Iartă-mă.

Ea se eliberă, dar braţele vrăjitorului nu o lăsară.

– Iartă-mă. Acum sunt aici.

Numai atunci Nihal se abandonă îmbrăţişării prietenului.

– Te urăsc, îi spuse în şoaptă. Mi-ai lipsit.

Ajunşi în cămăruţă, Sennar se simţi un vierme pentru că o lăsase pe Nihal, pe Nihal a lui, într-un loc atât de oribil.

Se aşezară. Aveau multe lucruri să-şi spună.

– Aş fi vrut să vin la tine imediat, în prima lună, dar nu am avut o clipă de linişte. Veneam la Makrat numai timpul necesar reuniunilor Consiliului şi pe urmă trebuia să fug, pentru că pe Pământul Vântului situaţia este de nesuportat.

Nihal aproape că nu voia să ştie şi alte lucruri. Prefera să nu ştie cum ajunsese pământul plin de viaţă pe care trăise.

Însă, Sennar îi povesti totul.

– În prima zi nu voiam să cred: nu reuşeam să înţeleg cum locul acela dezolant ar fi putut fi Pământul Vântului. A fost foarte urât: voiam să plec, dar Dagon mi-a dat curaj. A fost ca şi cum aş fi devenit iar copil: război, dezolare, cu moartea mereu alături, disperare. Mi se părea că mă întorsesem înapoi cu ani de zile, şi mă simţeam fără apărare şi pierdut ca atunci. Dar lucrul

cel mai rău era să-mi amintesc cum era locul acela. Aerul proaspăt al dimineții, viața care clocotea în turnuri... Asfințiturile acelea, îți amintești?

Lui Nihal i se păru că era târâtă înapoi în timp.

– Erau magice. Se ridica vântul, soarele se arunca în iarbă, câmpia se colora în roșu și... Vocea i se stinse în gât.

Sennar reluă cu voce gravă.

– Nu mai e nimic, Nihal. Totul e învăluit în fum și în funingine. Peste tot izbucnesc incendii. Soarele aproape că nu se vede. Este o atmosferă ireală. Adesea, după încăierări, se văd răsărind ființe din cele mai diverse rase. Se învârtesc printre ruine ca fantomele. Au pierdut totul și hălăduiesc în căutarea izbăvirii. Sau poate a morții, cine știe. Și pe urmă, tăcerea... Când nu se luptă, totul este învăluit de tăcere. Îți amintești că în Salazar nu izbuteai niciodată să stai în liniște? Zgomotul atelierelor, glasurile oamenilor care vorbeau despre ale lor, muzica din taverne... Acum nu se aude nici un sunet care să amintească viața.

Vrăjitorul își trase sufletul.

– Țara este ruptă-n două: de o parte este armata noastră, de cealaltă, zona controlată de Tiran. Nu știm cu exactitate ce se întâmplă acolo, dar câțiva norocoși au reușit să treacă linia frontului fără să fie uciși. Povestirile lor au fost groaznice. Pare că toată populația este redusă la sclavie și muncește pentru a potoli foamea armatei Tiranului. Blestematul acela doboară Pădurea: cu lemnul construiește arme și cultivă cu sclavii pământul defrișat. Muncesc zi și noapte: când nu se mai țin pe picioare, dispar și nu se mai știe nimic de ei. Teritoriul e guvernat de un anume Dola, un despot care se bucură văzând suferința oamenilor. Comandă și armata: este un luptător de neînvins. Adesea luptă în prima linie, pe un dragon negru. Se spune că Tiranul i-a dăruit nemurirea: nimic nu reușește să-l lovească, deși e mereu în prima linie ca să decimeze legiunile noastre. Armata lui e puternică. Sunt fammini, oameni, pitiți: se luptă nestăvilit... par să-și disprețuiască și viața. Dacă am rezistat până acum a fost datorită abnegației Cavalerilor Dragonului. Din păcate însă, în aceste șase luni nu am reușit să recâștigăm nici măcar o fâșie de pământ.

Când Nihal vorbi, îi tremura vocea:

– Spune-mi despre Salazar...

– Pur și simplu, Salazar nu mai există. După primul atac, Dola i-a întemnițat pe inamicii pe care-i capturase și a incendiat orașul. L-a lăsat să ardă zile întregi. Se povestește că înainte de incendiu a așezat prizonierii în rând. Le-a cerut să se prosterneze la picioarele lui și să-i implore îndurare, pentru că avea să-i cruțe viața numai aceluia care s-ar fi supus. Cine nu a ascultat imediat a fost trimis în turn. Alții, vreo zece, au fost oricum executați. La întâmplare, pescuiți din grămadă. Acesta e Dola.

Sennar privi felia de cer prin grilaj.

– Multă vreme am crezut că Tiranul voia puterea. Gândeam că voia să domnească peste toată Lumea Pământeană. Dar după ce am văzut, am înțeles că nu avea nimic de a face cu puterea. El vrea distrugerea totală.

Mâinile lui Nihal erau încleștate într-atât încât încheieturile degetelor îi erau albe. Vrăjitorul le luă într-ale lui și le strânse cu duioșie.

– Știu ce simți.

Sennar îi povesti și despre el și rolul lui pe Pământul Vântului.

– Lucram în strânsă legătură cu armata. Gândește-te că interlocutorul meu direct era Fen! Cu el și cu Dagon am planificat multe atacuri pentru a câștiga teren, pentru a-l slăbi pe dușman. Inutil totul, din păcate. Adesea a trebuit să folosesc magia: farmece colective asupra trupelor, mai ales, sau a armelor. A fost foarte obositor. Ne trezeam în zori și terminam târziu în noapte. Uneori, noaptea trebuia să ne deplasăm și să organizăm o apărare neașteptată. Să nu crezi că nu m-am gândit la tine, Nihal. De fiecare dată când veneam la Makrat speram să găsesc timp să vin la tine, dar pe urmă Consiliul, reuniunile, vrăjitorii... și războiul, care mă târa din nou în vâltoarea lui... și ochii mei erau plini doar cu moarte...

Nihal îl asculta în tăcere. Alături de Sennar se simțea ca în pădure cu patru ani în urmă. Nu mai era singură. Fantomele care o obsedaseră în tot acel timp păreau că se risipiseră. Îi vorbi

de zilele toate la fel, de ura lui Raven, de prietenia cu Parsel, de noile arme pe care învățase să le folosească.

Dar mai ales îi vorbi despre visele care continuau să o chinuiască.

– Înțelegi, Sennar? Sunt oameni morți, care au trăit, care a existat într-adevăr! Cum le pot ignora jelania?

Senar sperase ca timpul să o fi eliberat de obsesiile ei, dar vedea că Nihal încă nu-și găsise locul pe lume.

La un moment dat, auziră că bate cineva.

De la ușă se iți un căpșor surâzător. Când Laius văzu că în camera lui Nihal era un băiat, rămase împietrit.

– A, ai vizite, plec.

Sennar nu fu mai puțin uimit: luase în calcul că Nihal își făcea prieteni, dar sosirea tipului aceluia tot îl înnegură. Ce voia?

– Nu, nu, vino. El este faimosul Sennar.

Nihal se ridică și îl pofti să intre.

– Și el e Laius, tovarășul meu de arme!

Laius și Sennar își strânseră mâna circumspect.

Mintea vrăjitorului galopa neînfrânată. Cum își permitea băiețelul acela să intre în camera lui Nihal fără să anunțe? Aveau un raport atât de strâns? Ea spusese că erau prieteni: cât de prieteni? Cu cât îl privea, cu atât mai puțin îi plăcea.

În cameră fu o clipă de gheață. Dintr-odată, Nihal simți ceva ciudat: o stânjeneală, care părea însă să nu-i aparțină ei, ci altcuiva. Era ca atunci când îți asculți sunetul propriei voci: știm că ne aparține, și totuși ni se pare străină. Înlemni.

– Ascultați, de ce nu ieșim puțin? Este sau nu este ziua mea de odihnă lunară?

Se plimbară toată după-amiaza, prin tumultul Makratului.

Nihal detesta toată agitația aceea și se simți străină ca în prima zi. Sennar continuă să fie retras și lui Laius i se păru că era în plus.

Fu o după-miază neplăcută.

Lui Sennar îi sosi ora plecării. El și Nihal rămaseră singuri în fața porții mari a Academiei.

– Aşadar, pentru o vreme vei rămâne aici... începu Nihal.

– Da. De acum în colo voi încerca să înţeleg cum se mişcă un consilier pe un teritoriu în timp de pace. Voi putea să vin să te văd mai des...

– Bine, atunci ne vedem.

Nihal detesta despărţirile lungi. Îl sărută pe obraz şi dădu să intre, dar Sennar, într-un elan curajos, o opri.

– Ascultă dar... la urma urmelor... cine mai e şi Laius ăsta?

Se uită mirată la el, apoi izbucni în râs.

–Ce-i, ţie frică să nu fii înlocuit? Laius e un băieţel. Şi mă adoră. M-a făcut să mă simt mai puţin singură şi nu-l interesează nici cât negru sub unghie dacă eu sunt om sau jumătate-elf. Nu-i de colo, ştii?

– Da, nu, firește... Ei bine, eram doar curios. Asta-i tot.

Nihal râse iar scuturând din cap. Îşi luară rămas bun mulţumiţi.

În lunile care urmară, cu siguranţă viaţa lui Nihal se îmbunătăţi.

După incidentul acela furtunos, îl îndrăgise pe Buruiană. El era politicos: îi păstra de la masă câte o bucăţică mai bună, îi aranja camera şi uneori îi aducea câteva flori de câmp pe care Nihal le primea cu zâmbetul pe buze, pentru că de multă vreme nimeni nu era atât de îndatoritor faţă de ea.

Alteori vorbeau. Piticul, printre lacrimi şi fraze dezlânate, îi povestea aceleaşi grozăvii pe care Nihal le vedea în visele ei. Şi ea îşi dădea drumul, povestindu-i temerile şi dorinţa ei de răzbunare. I se părea că Buruiană, contrar demenţei lui aparente, cu raţionalitatea inimii înţelegea ceea ce simţea ea. Şi pe urmă nu mai reuşea să ţină totul în ea.

Devenise importantă şi prezenţa lui Laius. Pe Nihal o calma să ştie că era cineva care să o asculte şi să o consoleze în clipele întunecate.

Lunile de instrucţie şi disciplina rigidă a Academiei nu îl schimbaseră. Laius rămăsese un copil, cu ochii larg deschişi spre un viitor pe care îl vedea pe de-a-ntregul în roz. Apropierea lui

îi amintea lui Nihal zilele fericite de pe vremea când trăia încă în Salazar cu Livon.

Alcătuiau o pereche ciudată: ea era cel mai promițător elev al școlii, el, cel mai slab și mai puțin dotat. Dar erau mereu împreună.

În fiecare lună, extrem de punctual, Sennar se prezenta la Academie.

Uneori i se alătura și Fen, iar atunci Nihal se lăsa dusă de partea ei cea mai feminină și se alinta în eternul și nefericitul ei amor.

Cavalerul era mândru de ea: cu cât trecea timpul, cu atât își dădea seama că era destinată pentru lucruri mari.

Se duelau în arena centrală, aceea a dragonilor, când nu erau ceilalți elevi. Erau în stare să lupte ore în șir. Ea nu obosea niciodată să-i fie în preajmă și el simțea o senzație ciudată de plăcere să lupte cu fetița aceea.

Trecuse un an din ziua în care Nihal trecuse pragul porții Academiei Ordinului Cavalerilor Dragonului de pe Pământul Soarelui.

De acum se descurca perfect cu toate armele pe care le studiase și cu spada îi depășea cu vârf și îndesat pe colegii ei.

Până și Raven trebui să capituleze în fața mărturiei diferiților maeștri care jurau că un asemenea luptător nu se ivea în fiecare zi și că era convenabil să fie dusă pe câmpul de luptă cât mai curând posibil.

Cu mult înainte de a-și termina ucenicia, Nihal era gata pentru cea mai importantă probă: bătălia.

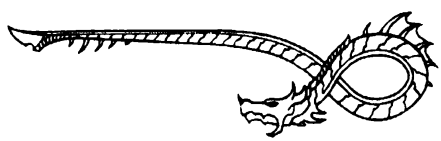

15

ÎN SFÂRȘIT, ÎN LUPTĂ

Erau cu toții vreo treizeci. Urmau să fie împărțiți în grupuri mici și repartizați plutoanelor dislocate pe diferite fronturi.

Fiecare grupuleț urma să fie sub comanda unui veteran, care avea misiunea să-i judece comportamentul pe câmpul de luptă, dincolo de aceea de a-i salva pielea aceluia care se băga în bucluc.

Fiecăruia dintre ei avea să i se dea un pieptar în culori țipătoare, care ar fi permis identificarea lor ca elevi ai Academiei. Astfel avea să fie mai ușor pentru supervizor să le controleze băieților comportamentul în luptă.

Înainte de probă, antrenamentele se succedară în ritm susținut.

Începând din zori, cavalerii aspiranți luptau în arenă, aprofundau tehnicile fiecărei arme în parte, corectau greșelile, își ascuțeau atitudinea pe care ar fi trebuit să o mențină în luptă.

Când cobora soarele, erau distruși. Toți, în afară de Nihal.

Singură în camera ei, se învârtea în așternut fără să o ia somnul. Era deja cu mintea proiectată către război. Visul ei era pe cale să se realizeze: în sfârșit ar fi putut contribui la distrugerea Tiranului. Nu-i venea să creadă că reușise să ajungă până acolo. Și abia aștepta să lupte: i se părea că în lupta aceea ar fi găsit în sfârșit sensul existenței ei. Luptând, ar fi răscumpărat vina de a le fi supraviețuit semenilor ei, vina de a nu-l fi iubit îndeajuns pe Livon și de a-l fi lăsat să moară. Număra zilele.

Nu toți erau tot atât de bucuroși.

Laius fusese admis la probă datorită presiunilor tatălui lui, dar era terorizat. Până atunci acceptase fără grijă destinul pe care familia lui îl alesese pentru el: vedea ziua în care ar fi ieșit pe câmpul de luptă atât de îndepărtată încât nu se îngrijorase. Dar acum, noaptea i se părea că aude zăngănitul armelor răsunându-i în cap. Poate nu avea să moară în luptă, dar de frică, asta era sigur.

Nihal încerca să-l îmbărbăteze, dar cu rezultate scăzute.

În cele din urmă îl constrânse să facă un pact.

– Ascultă-mă bine, Laius. Eu îți jur că, dacă lucrurile iau o întorsătură proastă, îți voi sări eu în ajutor. Dar tu trebuie să-mi promiți că-i vei vorbi tatălui tău și îl vei convinge să te lase să faci ceea ce vrei.

El încuviințase, sperând cu toată ființa lui că Nihal avea să-și țină jurământul.

Sennar era îngrijorat pentru Nihal, dar proba nu îl luă pe nepregătite: știa dintotdeauna că nu s-ar fi oprit până când nu ar fi mușcat din țărâna câmpului de bătălie.

Lunile petrecute pe Pământul Soarelui îi făcuseră bine. După ororile războiului, a trăi în sfârșit în pace fusese minunat. Pământul acela dezordonat aproape începea să-i placă. Pe urmă, Flogisto, magul sub a cărui îndrumare continuase să se perfecționeze, era un personaj extraordinar: un bătrânel de vârstă incertă, rupt în două de atacurile de reumatism și suferind de uituceală. Anii trecuseră peste el lăsându-i în dar înțelepciune și capacitatea de a-i înțelege pe alții.

Sennar învăță de la el răbdare, diplomație, înțelegere, empatie.

Apoi fu gata să intre să facă parte oficial din Consiliul Magilor.

Cu această ocazie fu organizată o ceremonie solemnă în palatul regal de pe Pământul Soarelui, cu mare fast, cu prezentare oficială înaltei societăți și cu un banchet final faraonic. Toți bucătarii palatului fură ocupați zile întregi cu prepararea ospățului și sala mare centrală fu împodobită cu copii ale cornului abundenței

din care se revărsau fructe provenite din cele mai îndepărtate colțuri al Lumii Pământene, cu tapiserii antice și cu stofe prețioase.

Numirea unui consilier era un eveniment important: în Makrat se reuniră nu numai mai marii Pământului Soarelui, dar și diferiți reprezentanți ai domnitorilor de pe alte Pământuri. Fără a mai pune la socoteală generalii cu ținută de gală și curioșii, toți îmbrăcați cu mare pompă, care nu lăsau să le scape nici o ocazie mondenă.

După insistențe nesfârșite, Nihal reuși să-i smulgă lui Raven permisiunea de a participa. În ziua numirii se îmbrăcă cu hainele ei: îi lipsiseră atât! Fără acea tunică oribilă, diformă, se simțea frumoasă ca niciodată.

Își lustrui spada până o făcu să strălucească, își împleti cu grijă părul și se duse la palatul regal cu zâmbetul pe buze.

Când își făcu intrarea în sala centrală, scăpărătoare de lumini și încărcată de stucaturi și fresce, mulți amuțiră.

Printre doamne elegante, vrăjitori în uniformă de gală și oaspeți de toate gradele nobiliare, o fată în haine de războinic, cu păr albastru și atitudine militărească, nu trecea neobservată.

Cu toți acei ochi ațintiți asupra ei, Nihal se simți deodată nelalocul ei. Pentru prima oară în viața ei își dori o rochie, o fustă lungă, un decolteu frumos, bijuterii. *La dracu. Oare ce caut eu aici?*

Pe urmă însă îl văzu pe Sennar.

Avea părul lung și ciufulit și nu se bărbierise. În plus, purta tunica neagră veche de la prima lui învestire, cu ochiul roșu brodat pe piept. Încercaseră în toate felurile să-l convingă să și-o scoată.

– Și de ce? Asta nu e o haină, este cea de a doua piele a mea. Și nu-mi stă în fire să mi-o schimb ca șerpii! răspunsese.

Atunci îl imploraseră să-și lege părul, să se radă, pentru că avea aspectul unui naufragiat, dar el râsese: îi plăcea să inverseze anumite reguli tâmpite, și se distra din toată inima să o facă de câte ori putea.

O salută pe Nihal făcându-i cu ochiul, apoi se supuse unei ceremonii absurd de pompoase.

Unul dintre curteni, desemnat cu ocazia aceea şambelan, deschise dansul cu un discurs lung şi inutil despre importanţa evenimentului.

Apoi fu rândul Consilierilor: se ridicară unul câte unul şi-şi ţinură prelegerea, înşiruind motivele care îi împinseseră să-l considere pe Sennar demn de funcţia pe care i-o acordaseră.

La cel de al treilea Consilier, cei prezenţi vociferau deja de plictiseală. Părea să nu se mai sfârşească: discursuri, plecăciuni, alte discursuri, dovezi de stimă, iar discursuri.

Nihal, plictisită, se uita în jurul ei scrutându-i pe invitaţi.

Atenţia îi fu atrasă de o fetiţă. Trebuie să fi avut câţiva ani mai puţin ca ea. Părea o fetiţă care nimerise din greşeală în hainele unei femei: foarte frumoasă, serioasă, plină de demnitate. Era aşezată pe un fel de tron şi Nihal gândi că este fiica regelui, pe care nu reuşea însă să-l descopere nicăieri.

Uimirea fu maximă însă când, în momentul crucial al ceremoniei, o văzu ridicându-se, ducându-se spre Sennar şi oprindu-se în faţa lui cu un medalion în mână.

– Eu, Sulana, care domnesc pe Pământul Soarelui, te decorez cu însemnele servitorilor libertăţii şi ai păcii pe Lumea Pământeană pentru ca niciodată, de azi înainte, tu să nu uiţi pentru ce acţionezi.

Aşa spuse fetiţa.

Urmară aplauze. Sennar făcu o plecăciune, sărută mâna reginei şi ea se întoarse la jilţul ei cu pas lent şi graţios.

Da, regina acelui Pământ era o fetiţă.

Nihal era dezorientată.

Unul de lângă ea, un fel de domnişor dat cu pudră, observă mirarea care i se întipărise pe chip.

– Uimită de vârsta fragedă a reginei?

– Chiar aşa... credeam să fi fost un rege, sau ceva asemănător...

Curteanul suspină şi luă o expresie patetică.

– Aveam un rege, dar a murit în bătălie. O, ce rege! Războinic, dar atent cu pacea, puternic dar diplomat... Ah, ce pierdere!

Tipul acela era iritant de sclifosit, dar Nihal era prea curioasă.

– Şi nu era nimeni care să poată lua regenţa?

– O, firește! Scurtă vreme, fratele regelui a gestionat puterea, dar în ziua celei de a paisprezecea aniversări, în fața tuturor demnitarilor de la curte adunați în audiență în fața regentului, Sulana a declarat că voia să se urce la tron. Unchiul a încercat să o distragă, dar ea nu a renunțat: l-a acuzat că înfometează poporul și că face speculă pe seama războiului.

– Și este adevărat?

Curteanul se aplecă și-i vorbi murmurând, ca și cum i-ar fi dezvăluit un secret:

– Ca să fim cinstiți, da.

Apoi își reluă atitudinea afectată.

– Regina a spus că se simțea în stare. În vis îi apăruse tatăl ei și îi spusese să ia puterea spre binele Pământului Soarelui. Și într-adevăr, trebuie spus, regina guvernează exemplar.

Nihal căzuse în admirație: o fată atât de înțeleaptă și matură încât să domnească peste un întreg Pământ!

– Și dumneavoastră? Păreți un războinic. Și, în plus, de o rasă necunoscută!

– Da, da, e o poveste lungă. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să ies în întâmpinarea cuiva...

Nihal se fofilă rapid ca un fulger. Se apropie de Sennar, în sfârșit consilier, și îl îmbrățișă zâmbind.

– Complimente, vrăjitor nebun! În cele din urmă, visul tău s-a realizat!

– Da. Chiar dacă, din păcate, nimic nu este ca în vise.

– În ce sens?

– Consiliul nu este tocmai așa cum mi l-am imaginat, știi? Și acolo sunt unii care se gândesc numai la putere ori la propriile interese. Firește, nu toți. Dar uneori îngustimea vederilor anumitor Consilieri mă mâhnește... în orice caz, pentru moment, nu vreau să mă gândesc. Acum mă așteaptă frontul de pe Pământul Vântului. Acolo-i de suflecat mânecile. Disputele diplomatice le voi înfrunta la timpul lor.

Nihal nu înțelese exact ce voia să spună prietenul ei. Pentru ea, Consilierii erau toți eroi dedicați salvării Lumii Pământene, dar cuvintele lui Sennar îi lăsară o vagă senzație de neliniște.

În săptămâna următoare Nihal află că ea și Laius urmau să plece în câteva zile către Pământul Vântului. Aproape bănui că Sennar își băgase coada și făcuse presiuni pentru ca ea să fie expediată pe teritoriul lui. Lucrul acesta nu-i displăcu: exista posibilitatea de a lupta sub comanda lui Fen, și asta o entuziasma.

Plecară la drum într-o dimineață de sfârșit de vară.

Îi încărcară pe toți într-un un car mare de lemn, acoperit de o pânză amplă ridicată pe suporți de fier, în așa fel încât să fie la adăpost de intemperii.

Carul se alătură în coada unei caravane de provizii și soldați care se îndreptau spre front și începu călătoria.

Traversară pământuri și sate. La trecerea lor, oamenii ieșeau curioși din case și copiii îi salutau. Privirile lor erau neștiutoare, ca și cum carul acela nu ar fi fost un semnal de război iminent, ci o simplă curiozitate.

Satele fură înlocuite de pădurile Pământului Mării, apoi de înverzitele câmpuri ale Pământului Apei. Nihal strângea în mână spada și se gândea la Livon.

Își amintea de el în fierărie, pe când încă i se părea un gigant, negru de funingine și înconjurat de scânteile fierului bătut. Se gândea iar la serile ei de fetiță când îi povestea istorii de război. Și își amintea de luptele lor, datorită cărora începuse să iubească spada. În sfârșit, revăzu scena morții lui și, în drum spre necunoscutele și riscurile bătăliei, se agăță de mânia ei.

De la peisajele dulci ale Pământului Apelor se trecu la stepă.

Pentru o clipă, Nihal crezu că Pământul ei era acolo în așteptarea ei, exact ca atunci când îl părăsise ea cu mai mult de un an înainte, dar cuvintele lui Sennar îi zumzăiau în creier: *în prima zi nu voiam să-mi cred ochilor: nu reușeam să înțeleg cum de locul*

acela dezolat putea să fie Pământul Vântului. Dar cel mai rău lucru era să-mi amintesc cum era...

Foarte curând le înțelese sensul.

Mai întâi fu golul și liniștea. Leghe după leghe de câmpie deșartă, acoperită de iarbă galbenă, ca arsă de soare. Lumina era puțină chiar și la amiază și filtra întrerupt printre cortine dese de fum.

Pe urmă începură să apară primele ruine. Mușuroaie de turnuri înnegrite de flăcări, bucăți de ziduri dărâmate și, printre ruine, ochi pierduți care cercetau terorizați caravana. Câmpuri abandonate în voia corbilor, petice de pământ arse din care se ridicau trunchiuri carbonizate.

În sfârșit, cadavrele. Mai mult țărani, și copii și femei. Uneori soldați. În jurul acelor corpuri moarte, cei vii furau tot ce găseau.

Câmpia pe care Nihal o admirase de atâtea ori de pe acoperișul Salazarului era împovărată acum de vălul morții.

Numai ce caravana începuse să înainteze pe teritoriul de război, aspiranții cavaleri din car amuțiseră.

Și Laius privea afară din ce în ce mai înspăimântat. Toată acea distrugere îi era aproape de neînțeles.

– Aici locuiai?

Nihal încuviințase în tăcere.

După multe leghe de călătorie ajunseră să vadă primele fortificații și tabere ale armatei. În jurul fiecăreia dintre acestea răsăriseră comunități mici de supraviețuitori. Copii îngălați începeau să se mai învârtească obosiți în jurul corturilor pentru a se arunca în urma caravanei, cerând ceva de mâncare.

Prima oară, băieții din car le aruncaseră parte din provizii, dar un comandant îi mustruluise cu asprime.

– Terminați! Sunt mii de aici până la tabără. Și astea nu sunt lucrurile voastre. Dacă aveți inima duioasă, v-ați greșit meseria.

Până atunci dormiseră în car, oprindu-se de-a lungul drumului. Dar acum, când se aflau pe teritoriu de război, călătoreau până când întâlneau o tabără unde să-și petreacă noaptea, ca să plece iar la primele raze ale răsăritului.

Fu o călătorie enervantă și groaznică.

La început, aspiranții cavaleri o luaseră ca pe o excursie: vorbeau între ei veseli, discutând despre probă ca și cum nu ar fi fost vorba despre o chestiune de viață și de moarte, ci despre un joc.

Acum, când văzuseră cruzimea războiului, nici unul nu mai avea curajul să glumească.

Unii încetară să mai privească afară.

Alții încercară să-și abată gândurile pălăvrăgind.

Doar Nihal nu-și luă o clipă ochii de la priveliștea aceea de dezolare. „Umple-ți ochii de această oroare, își spunea, și amintește-ți de ea când vei fi în luptă."

În asfințitul celei de a douăzeci și șasea zi de călătorie ajunseră la câmpia Therorn. Aspectul locului nu era încurajator: corturile jerpelite se ridicau în apropierea dărâmăturilor unui turn și erau destui răniți. Era prima oară când Nihal vedea un campament, dar se miră de cât de familiar i se părea acel spectacol.

Sennar nu era acolo: întrebase de el, descoperind că stătea în tabăra principală, care era mai degrabă departe. În schimb, trupele comandate de Fen nu erau departe, și acțiunea zilei următoare avea să fie executată împreună cu acestea. La acea veste, Nihal simți clasica izbitură în inimă, dar nu avu timp să se gândească: ea și alți cinci băieți din grupul ei fură conduși imediat în cortul generalului comandant al acelei zone de luptă.

Generalul era un bărbat necioplit. Începu imediat să-i înspăimânte.

– Acesta nu-i un joc. Cele ce vă învață în Academie sunt prostioare pentru filfizoni. Războiul este altceva: nu-i loc pentru politețuri, nici pentru manuale de scrimă. Când sunteți în încăierare, valorează numai ordinul superiorului vostru și câți dușmani eliminați. Deci nu vă gândiți că suntem aici ca să vă fim dădacă. Prima voastră îndatorire este să vă supuneți. Dacă nu respectați ordinele și vă băgați în bucluc, ține de voi să ieșiți cu față curată. Și evitați să vă bazați prea mult pe supervizorul vostru: în bătălie, supraviețuirea ține de voi. În ce privește bătălia de

mâine, este vorba despre un asalt asupra unei fortărețe pe care o ținem sub asediu de multă vreme: proviziile lor de apă și hrană sunt pe terminate, deci este momentul potrivit să atacăm. Vom începe o oră mai înainte de răsăritul soarelui. Arcașii vor crea puțină învălmășeală înăuntru, apoi Cavalerii Dragonului vor ataca din cer, în timp ce prima linie de infanteriști va asalta zidurile și marea poartă. Voi veți fi în linia a doua: după prăbușirea porții, veți intra cu ceilalți și în momentul acela nu va trebui să faceți altceva decât să pătrundeți în castel. Amănuntele vă vor fi date înainte de atac. Trezirea este pentru ora trei după miezul nopții, deci vă sfătuiesc să dormiți bine. Masa e peste două ore. Între timp, îl veți întâlni pe supervizorul vostru, apoi puteți face ce vreți. Vă sfătuiesc apăsat să nu ieșiți din tabără. Și nu vreau să vă văd că vă băgați nasul peste tot.

Generalul bătu din călcâie și plecă. Cei șase aspiranți rămaseră interziși și descurajați în mijlocul cortului. Laius era la un pas de lacrimi.

– Curaj, îi murmură Nihal.

Supervizorul era destul de tânăr ca să nu fi uitat emoțiile unui elev al Academiei la prima lui bătălie.

Explică din nou misiunea, le spuse că trebuiau să se ia după el, că el era răspunzător pentru viețile lor. Le arătă armele și armurile cu care urmau să lupte, apoi îi concedie pe toți cu excepția lui Nihal.

– Tu ești jumătate-elful.

Nihal încuviință.

– Este de importanță fundamentală ca dușmanul să nu știe despre existența ta. Ar fi cazul ca în luptă să fii bine camuflată.

– De ce? Nu cred că pe Tiran îl interesează prea mult să mă știe aici.

– Tiranul a pus să fie exterminat neamul tău. Nu știm de ce, dar știm că tu ești ultima. Dacă ar ști de existența ta, toată tabăra ar putea fi în pericol. Să răspândești în patru colțuri de lume numele tău, cum mi-au spus că ai făcut la Makrat, a fost o greșeală. În război poate fi pierdut un om, nu o întreagă divizie.

Nihal se simți iar o amenințare. Atunci, ceea ce gândise după moartea lui Livon era adevărat: existența ei era un pericol pentru cine-i stătea alături.

Supervizorul îi dădu un coif care îi acoperea în întregime capul: era esențial să nu se vadă nici părul, nici urechile.

Fu prima problemă: coiful o strângea până la durere.

Cea de a doua fu armura: platoșele din dotare erau neadaptate staturii lui Nihal. Nici măcar una nu-i venea bine.

Supervizorul își pierdu răbdarea:

– Femei! O fi un motiv pentru care trebuie să stea acasă și să aibă grijă de copii!

Nihal aruncă armura la pământ.

– N-am nevoie de lucrurile astea.

– A, da? Bine! Atunci aparții categoriei eroilor, care vin aici plini de orgoliu, convinși să întreprindă acțiuni extraordinare, corect? În fiecare grup de elevi e câte cineva așa. Și știi ce-ți zic? Sunt cei care rezistă cel mai puțin: fie mor în bătălie, fie la primul atac se retrag într-un colț morți de frică.

– Eu nu sunt aici pentru a mă juca, domnule, ci pentru a lupta.

Supervizorul i-o tăie scurt:

– Fă cum vrei. Ai grijă însă să nu pui în pericol viața celorlalți.

Nihal se învârti prin tabără, observând cum și în locul acela de război viața de toate zilele se scurgea lent. Cineva scria scrisori, cineva dormea, cineva-și spăla lucrurile. Era o lipsă ciudată de zgomote: părea că se află într-un loc dincolo de lume, în așteptarea a nu știu ce.

Masa fu sărăcăcioasă și consumată în liniște. Nihal se întrebă dacă era mereu așa, înainte de o bătălie. Se gândeau cu toții la ziua de mâine? Sau poate te obișnuiești și să-ți riști viața și, la un moment dat, nu-ți mai e frică? În ceea ce o privea, abia aștepta să lupte.

După cină se închiseră toți în corturile lor. Nihal așteptă ca Laius să adoarmă. Când îi simți respirația regulată, se întinse și ea. Dar nu era ușor să dormi: numai ce închidea ochii, și se învălmășeau în creier imagini de bătălie, frânturi din coșmarurile

ei, amintiri de când era copil. Simțea că-i plesnește capul. Se sculă învinsă și ieși din incintă.

Afară fu asaltată de frig. Se înfășură în manta, și o luă prin tabăra adormită, învăluită de negură. Era o liniște perfectă, ireală. O atmosferă de pace care distorsiona cu distrugerea pe care o văzuse în timpul călătoriei.

Nihal merse multă vreme, până când din noapte se ivi silueta turnului ruinat. Cărămizile acelui oraș necunoscut și mort acum îi adresau un fel de chemare. Ajunse acolo și se cățără pe ceea ce mai rămăsese dintr-o scară. Scăpase prin miracol de la distrugere dar era șubrezită și-i lipseau câteva trepte: se înfășura nesigură din etaj în etaj, ducând până aproape de vârful turnului. Cu puțin înainte de vârf, acolo unde altădată trebuie să fi fost terasa, se oprea: etajele superioare se năruiseră de tot.

Pietrele turnului păreau să-i vorbească lui Nihal despre viața ei pe Pământul Vântului. În zidurile acelea desfigurate de foc și de violența oamenilor recunoscu magazinele, casele, sălile de adunare.

Era și o fierărie ca a lui Livon. Unele interioare erau încă intacte, multe erau străpunse și dădeau în gol. Ajunse într-o cameră mai mare, ruptă în două de o prăbușire. Se uită afară și văzu resturile grădinii interioare a turnului, aceea în care odată locuitorii își cultivau straturile și se bucurau la umbra copacilor de răcoare, vara. Era distrusă în mare parte, dar în mijloc mai era un măslin. Trunchiul lui contorsionat nara povestea unei vieți lungi, tumultuoase, dar care rezista. Lui Nihal i se păru frumos ca o sculptură.

Imaginea aceea deschise calea amintirilor. Îi veni în minte inițierea din pădure, când auzise cum bate inima pământului. Și bătaia aceea secretă, Nihal o auzea acum iar, ca dovadă că, deși, alesese viața războiului, pactul cu natura nu era rupt.

Atunci fu năpădită de un ocean de senzații: nostalgie, absență, părere de rău. Își voia copilăria înapoi, jocurile, nevinovăția, pacea. Dintr-odată, viața ei i se păru minunată. Îi fu frică să moară, să piardă tot ceea ce avusese până atunci.

Înainte de noaptea aceea își privise viața cu tristețe: durerea din ultimul an, coșmarurile, condamnarea de a fi ultima dintr-un popor întreg.

Dar acum nu voia să moară. Acum privea luna plină, strălucitoare aproape să-ți rănească ochii, și se gândea la cât de frumos ar fi fost să renunțe la război și să se întoarcă să fie fata care în realitate nu fusese niciodată. Ce era rău în asta? Gata cu armele, cu moartea, cu datoria. Ar fi putut să se ducă să trăiască pe Pământul Soarelui, și poate chiar să se gândească la dragoste, să găsească un băiat cu care să trăiască, să aibă copii și să moară de bătrânețe, fericiți că au trăit o viață plină.

Ce era greșit în asta? Nimic.

Și totuși, nu putea. Nu putea trăi liniștită când tot neamul ei, bărbați, femei, copii, fusese măturat de o ură feroce și nemotivată. Nu putea să-și privească viața cum trece prin fața ochilor când în Lumea Pământeană continuau să se întâmple cele mai mari cruzimi.

Pe urmă totul redeveni real: turnul își reluă aspectul de dărâmătură, măslinul redeveni un copac în mijlocul scaieților.

Visul unei vieți normale era terminat.

Nihal știu că în noaptea aceea avea să devină un războinic.

Își despleti coada lungă albastră, care nu văzuse foarfecele ani de zile. Privi fluviul acela de păr care-i cobora dincolo de șolduri. Era păr de regină, ca acela despre care cântă menestrelii, în care se înecă cu duioșie iubiții.

Luă spada.

Șuvițele căzură pe pământ una câte una, agale.

Când termină, pe cap avea o claie scurtă și ciufulită. Aruncă părul în fundul grădinii.

Laius se trezi la al doilea sunet de corn și o văzu în picioare în fața patului lui. Rămase cu gura căscată.

– Nihal! Ce ai făcut?

– Părul lung este incomod în bătălie. Acum scoală-te sau nu vei fi gata pentru trecerea în revistă.

Apoi Nihal se așeză într-un colț. Se simțea ciudat de liniștită: luase hotărârea ei, nimic nu o mai putea face să-și schimbe gândul. Luă o bucată lungă de stofă neagră și își puse dinainte scutul pe care avea să-l folosească în bătălie. Chiar dacă puțin deformată, reușea să-și zărească imaginea reflectată: când se privi, îi veni un nod în gât. *Prostii. Încetează să mai faci pe proasta.*

Începu să-și înfășoare strâns capul până când nu se mai vedeau detaliile. Sigur aveau să o observe, pentru că era mascată și pentru că era o femeie, dar nimeni nu ar fi putut recunoaște în ea un jumătate-elf.

Băiețelul era încă așezat pe pat și se uita la ea cu ochii cât cepele. Nihal se privi încă o dată: ochii ei scânteiau pe negrul stofei. Nu-și mai dăduse seama cât de frumoși erau. *Ce naiba, Nihal! Gata cu trufia.*

Când se puseră în mișcare trupele, era încă noapte adâncă.

Trebuiau să ajungă la tabăra așezată sub zidurile fortăreței pe care o aveau de cucerit. Pentru Nihal însemna un singur lucru: să se ducă la Fen.

Merseră în cea mai deplină liniște și în decurs de o oră văzură tabăra: era mult mai mare și mai organizată decât cea în care își petrecuseră noaptea. În interior se respira un aer de eficiență amestecată cu tensiune. Printre cei mulți care se învârteau prin tabără pregătindu-se de atac, Nihal îl căută pe Fen, cercetând pe oricine întâlnea.

În sfârșit, îl văzu ieșind dintr-un cort, cu armura aurită și cu o expresie serioasă pe chip. Se furișă din rând încercând să nu fie văzută de supervizor și se apropie de el.

– Fen?

Cavalerul se uită bănuitor la silueta mascată care i se așezase dinainte. O clipă, Nihal sperase că avea să o recunoască și așa mascată. Desfăcu pelerina și îi arătă pieptarul care o califica drept recrut.

– Sunt eu...

– Nihal!

Cavalerul dădu mâna cu ea și i-o ținu strâns mult timp.

– Este prima ta bătălie, nu-i așa?

Fata încuviință. Își simțea genunchii moi.

– Încearcă să nu riști mai mult decât trebuie, Nihal. Vei avea mii de ocazii să te pui în lumină în viitor. Mă voi gândi la tine când voi fi în zbor.

Lui Nihal i se părea că visează, dar zbieretul supervizorului ei o chemă la realitate.

– Trebuie să plec...

Fen îi lăsă mâna.

– Noroc.

Recruții se așezară în urma celorlalți infanteriști din linia a doua. Era mai curând un grup eterogen: erau oameni, pitici, până și spiriduși angajați pe post de spioni. Apoi erau războinici de toate vârstele: tineri cărora de abia le dăduseră tuleiele, dar și adulți și chiar câte cineva care se îndrepta spre bătrânețe.

Li se repetă strategia: urmau să aștepte începutul atacului și să intre în luptă numai după acțiunea primei linii, pătrunzând în castel.

Nihal era concentrată. Mintea ei se mișca încet, golindu-se. Avea un singur gând: bătălia. Nu-i mai era teamă, nu era emoționată, nici nerăbdătoare: se gândea numai la ceea ce ar fi trebuit să facă.

Se așezară la pândă.

Sub linia orizontului, o limpezire foarte slabă semnală că zorile se pregăteau să apară. Imediat după arcași, Nihal zări cavalerii pe dragonii lor, nemișcați în așteptarea semnalului.

Fortăreața nu era decât un turn mai puțin dărăpănat decât altele: fusese fortificat cu diverși contraforți care-i făceau silueta masivă și amenințătoare. În interior, totul părea să tacă: aceeași tăcere încordată unea cele două linii de atac dușmane.

Pe urmă, la unison, arcașii lansară săgețile și cavalerii se ridicară rapid în zbor.

Clipele care separară începutul atacului de momentul în care săgeţile şi cavalerii ajunseră la fortăreaţă părură interminabile.

Pe neaşteptate, din fortăreaţă începură să plece proiectile uriaşe de foc aruncate de catapulte şi căzură la câţiva metri de prima linie. Apoi, un stol de fiinţe zburătoare se ridică de pe zidurile turnului.

– Păsăroi blestemaţi! înjură vecinul lui Nihal.

– Ce sunt?

– Nici noi nu ştim. Le numim „păsări de foc". Nu sunt deosebit de periculoase, dar scuipă flăcări şi-i împiedică pe arcaşi. Şi, când intră în acţiune pedestraşii, sunt mai puţin acoperiţi.

Strategia de atac fu revăzută imediat: generalul care îi primise cu o seară înainte ordonă primului şir de infanterişti să atace imediat. Cel de al doilea rând rămase în aşteptare, gata să înceapă.

Vuietul crescu peste măsură. Apoi, pe neaşteptate, numeroase brazde de teren părură că se deformează şi în sfârşit că se ridică: din pământ răsăriră ca nişte gândaci sute de fammini urlători. Bestiile invadară într-o clipă tot spaţiul din jurul turnului atacându-i pe soldaţi din spate.

Năpădită de zgomotul bătăliei, cu inima care-i exploda în piept, Nihal simţi foarte puternic impulsul de a lupta. Aşteptarea era enervantă, dar, fără un ordin, nu puteau porni la atac. Era primul lucru pe care li-l spuseseră: să respecte ordinele. Îi văzu pe cavaleri pe creaturile lor înaripate şi aproape i se păru că-l distinge pe Fen. Apoi se uită la Laius, care era lângă ea: tremura şi strângea din dinţi peste buze cât să le facă să sângereze.

– Stai liniştit, nu-ţi fie frică, îi spuse, dar nici ea nu reuşea să stăpânească acel amestec de teamă, dorinţă de a lupta şi exaltare.

Apoi, pe neaşteptate, sosi ordinul.

Un strigăt şi trupa lor porni la atac. Nihal începu o cursă nebunească de-a lungul întregului câmp. Văzu confuz sute de oameni în faţa turnului.

Îi văzu pe fammini apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Regăsi în ea toată vitejia, toată ura, toată mânia. Şi începu să lupte.

Nihal știa foarte bine că în duel se uită totul, dar acolo, pe câmpul de bătălie, era ceva complet diferit.

Nu avea timpul fizic să se gândească: se mișca precum o mașină, stăpânită de furie. Toată existența ei se reducea la ființa ei fizică, la a se găsi acolo și la a ucide. Famminii veneau peste ea din toate părțile. Spada neagră se rotea în toate direcțiile, lovind cu precizie: Nihal știa în fiecare clipă pe cine avea lângă ea, pe cine trebuia să lovească și în ce fel. Doborî primul dușman aruncându-se, împinsă de impulsul alergării. Apoi veniră alții, nenumărați, fără întrerupere.

Nu era conștientă decât de ea însăși. Avansa pe câmp pas cu pas, dobora dușman după dușman. Era o învălmășeală infernală. Oameni se aruncau asupra altor oameni, fammini săreau la gâtul soldaților. Bestiile acelea nu se limitau să lovească cu spadele și cu securile: sfârtecau cu dinții, sfâșiau cu ghearele, se năpusteau chiar și asupra celui doborât.

Pe pământ, sute de corpuri: oameni, fammini, pitici. Iarba era roșie și alunecoasă. Șuvoaie purpurii cădeau pe câmp ca ploaia. Dar Nihal se gândea numai să lupte, să ucidă, să cucerească câmpia metru cu metru împreună cu ceilalți soldați, călcând peste cei căzuți și murdărindu-se cu sângele lor.

Nu era înspăimântată, nu era oripilată de ceea ce vedea, de moartea care o înconjura, de suferința răniților. Înainta dând lovituri frontale și doborând dușmani: nimic altceva nu avea importanță.

Apoi începu să perceapă și ceea ce se întâmpla în jurul ei.

După umbrele proiectate pe pământ reuși să priceapă poziția Cavalerilor Dragonului și a creaturilor înaripate care proveneau din turn. În zgomotul luptei, începu să distingă din ce în ce mai clar ordinele care erau zbierate de general.

După un timp nedefinit se trezi sub ziduri. O scurgere de ulei încins îi atinse un braț.

Momentan avea spatele acoperit, așa că avu timp să se uite în sus: la intervale regulate, famminii goleau peste luptători oale

uriașe de ulei încins. Se simțeau în siguranță: ploaia de săgeți se rărise, arcașii începeau să nu mai aibă muniție.

Nihal alergă în jurul turnului până când găsi un fel de nișă în care se ascunse. Își trase sufletul, apoi ieși afară din refugiul ei.

Reușea să vadă un fammin, dar să lovească unul nu era de ajuns: pentru a avea acces la ziduri trebuia să lase fără garnizoană cel puțin o latură a turnului.

Privi febril în jurul ei.

Nu departe era un soldat căzut din turn. Alături de el, un arc. Nihal fugi din ascunzătoare, evitând cu abilitate uleiul încins care ploua la intervale regulate, după care se întoarse să se adăpostească.

Multe săgeți zăceau pe jos ori înfipte în fisuri printre pietrele zidului. Nihal le luă pe cele mai apropiate și le puse la centură. Apoi o puse în arc pe prima și țâșni afară. Când unul dintre fammini intră în câmpul ei vizual, săgeata îl lovi în plin. Bestia căzu în interior. Luă imediat o altă săgeată.

Și cea de a doua lovitură își atinse ținta, dar Nihal nu avu timp să se bucure. În spatele ei, un fammin rânjea și învârtea o secure însângerată. Fata își puse după gât arcul căutând frenetic garda spadei cu mâna liberă.

Imediat monstrul fu asupra ei. O hărțuia fără să-i dea timp să atace. Nihal începu să cedeze teren. Para o lovitură după alta poticnindu-se îndărăt.

Apoi generalul plană rapid cu dragonul lui.

Străpunse cu o lance monstrul, o înșfăcă pe Nihal de un braț și o ridică în șa.

Animalul dădu din aripile puternice. Se înălțară în văzduh.

Ținându-se strâns de oblâncul șeii, fata își trase sufletul și observă câmpul de bătălie de sus: famminii nu te lăsau să te apropii de ziduri și ploaia de săgeți roia din ce în ce mai mult.

– Voi face o rotire largă în jurul turnului și tu îi vei lovi, îi spuse generalul.

– Sunt gata.

Nihal fixă săgeata şi ţinti. Lovitura nimeri în plin.

Trase iar şi iar, şi alţi doi duşmani căzură din turn.

Apoi simţi ca o arsură la un picior. O săgeată o rănise razant.

– Au înţeles ce vrem să facem, fir-ar să fie! Ţine-i ocupaţi. Eu văd de uleiul fierbinte.

Nihal luă de la centiron ultimele două săgeţi care-i mai rămăseseră şi le trase una după alta.

Cavalerul nu pierdu timpul. Îşi aruncă violent lancea spre una dintre oalele acelea mari, care căzu în interiorul puţului central al turnului. Se auziră urlete disperate de durere.

Dragonul se întoarse imediat către fammini.

– Generale... urlă Nihal.

– Încă un fammin!

– Nu mai am săgeţi, generale...

Generalul lăsă să-i scape o înjurătură.

– Bine, te duc iar pe pământ.

Nihal se trezi iar sub ziduri, în mijlocul bătăliei. Scoase spada din teacă şi începu iar să lupte.

Se alătură grupului care lua cu asalt intrarea. Unii încercau să dea jos poarta mare de lemn cu berbecul, dar erau contraţi permanent de fammini.

Nihal se bătea cu unul dintre ei când auzi un sunet neaşteptat pe un câmp de bătălie: părea urletul unui copil.

– Laius!

Şi băieţelul se afla sub ziduri.

Odată începută bătălia, plecase la atac ca toţi ceilalţi, apoi se retrăsese după o tufă, tremurând. Supervizorul îl văzuse şi îl obligase să iasă la atacul marii porţi împreună cu ceilalţi infanterişti. Acum era acolo, prostit. Îi scăpase spada din mâini.

– Fugi!

Nihal ajunse la el.

– Vrei să fugi, da sau nu? îi urlă furioasă.

Laius îşi reveni şi începu să fugă către tabără. Nu ar fi reuşit niciodată să ajungă acolo dacă supervizorului nu i s-ar

fi făcut milă de băieţelul acela, aruncat în război contra voinţei lui. Îl înşfăcă din zbor şi îl urcă pe dragonul lui.

– S-a terminat totul. Eşti salvat. S-a terminat totul.

Laius se lipi de el şi începu să plângă disperat.

Nihal ridicase spada prietenului şi se lupta cu amândouă. Era obosită şi plină de răni.

Auzi un bubuit. Marea poartă începea să cedeze. Curând aveau să intre în fortăreaţă. Câmpul de bătălie era plin de fammini doborâţi, şi armata se îndrepta să cucerească avanpostul.

Îşi dădu curaj, dar o usturau ochii. Pe neaşteptate, părea că se lăsase o ceaţă deasă. Era o căldură infernală. Aerul era impregnat de un puternic miros de fum. Începu să tuşească. Nu se mai putea respira.

– Ce naiba...

O ultimă lovitură de berbec şi poarta se dădu de perete.

Prin deschidere se eliberă o văpaie imensă.

Infanteriştii din prima linie fură arşi de vii, ca şi soldaţii care ţineau berbecul.

Ocupanţii fortăreţei preferaseră să o incendieze decât s-o lase în mâna duşmanului.

Armata bătu în retragere. Cavalerii Dragonului se retraseră unul câte unul urmăriţi de catapultă.

În timp ce fugea cu ceilalţi către tabără, Nihal nu văzu că unii dintre ei, loviţi de mingile de foc, cădeau făcuţi praf dincolo de turn.

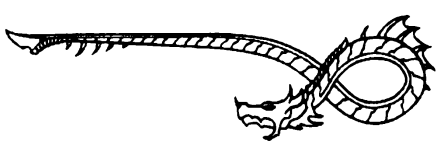

16

O NOUĂ DURERE

Focul îmbrăţişă turnul ca o creatură vie. Îl strânse din ce în ce mai mult, înfăşurându-se în jurul siluetei lui şi în sfârşit îl cuprinse cu totul. Flăcările îşi ridicară tentaculele spre cer. Cărămizile cedară şi construcţia se prăbuşi peste ea însăşi dizolvându-se într-un nor de fum şi praf.

Armata observă scena din tabără şi, când clădirea se prăbuşi, dădu strigăt de victorie. Ridică şi Nihal spada ei spre cer. În faţa acelui spectacol de distrugere i se întipări pe chip un surâs.

Generalul veni lângă ea.

– Ţi-ai făcut bine datoria, îi spuse brutal, şi Nihal ştiu că reuşise. Acum urma să aibă dragonul ei, să înveţe să-l mâne şi avea să se dedice în totalitate bătăliei. În momentul acela se gândea numai la duşmanii pe care-i ucisese şi la triumful ei: nu se gândea la Sennar cel îndepărtat, nici la Laius care scăpase morţii, nici la Fen. Se gândea la răzbunare: în ziua aceea jumătate-elfii îşi luaseră prima revanşă.

Se apropie de ea şi supervizorul.

– Vei fi fiind mulţumită, ai luat proba. Trebuie să admit că te-ai comportat bine în luptă. Însă prietenul tău... nu prea-i în apele lui, ce mai. Du-te şi aruncă-i o privire.

– Da, domnule. Mulţumesc, domnule, răspunse Nihal în grabă. Apoi începu să alerge.

Îl găsi pe Laius ghemuit într-un colț al cortului. Suspina și-și trăgea nasul. Se apropie cu grijă, dar el tresări. Se ghemui lângă el și începu să-l mângâie pe creștet.

– Micuțule, totul s-a terminat. Nu trebuie să-ți fie teamă. Acum vei putea vorbi cu tatăl tău. Îi vei explica tot ce simți. Totul va fi bine.

El se uită la ea: avea ochii roșii și umflați de plâns.

– A fost îngrozitor. Nu credeam că va fi așa: toată lumea aceea care murea... famminii care alergau peste tot... și băieții care erau uciși, și cădeau la pământ unul după altul... E oribil, Nihal! Oribil!

Nihal nu știa ce să-i spună. Totul era adevărat. Chiar era oribil: moartea, sângele, famminii. Dar era războiul.

– De ce trebuie să se întâmple toate astea? De ce ne urăște Tiranul? De ce îi urăște și pe cei care nu i-au făcut nimic?

– Nu există un de ce, Laius. Ne urăște și gata. De aceea luptăm.

– Da, luptăm... zi mai bine că voi luptați, pentru că eu nu am curaj s-o fac! Mi-a fost frică, ți-am pus viața în pericol... Mă urăsc! Știu că trebuie luptat, dar știu și că nu sunt în stare. Mă simt un laș. Cum pot trăi liniștit după cele ce am văzut azi?

– Nu toți trebuie să lupte, Laius. Lumea noastră poate fi ajutată în multe feluri: gândește-te la Consilieri, sau la domnitorii Pământurilor Libere. Ei nu folosesc arme, dar fac oricum mult pentru libertatea Lumii Pământene. Vei găsi și tu modalitatea de a fi folositor.

Laius începu iar să plângă înăbușit.

Dintr-odată, tabăra păru pradă agitației. Nihal percepu asta după tropăitul frenetic al pașilor din afara cortului. Ieși. Soldații erau cu toții afară din corturile lor.

– Ei, tu! Ce se întâmplă?

Tânărul scutier nici măcar nu se opri.

– Am pierdut cavaleri, răspunse gâfâind și-și reluă drumul.

Gândul trecu ca un fulger prin mintea lui Nihal: Fen. Nu-l văzuse după bătălie. *Nu fi ridicolă. Nu i s-a întâmplat nimic.*

Dar o neliniște ciudată puse stăpânire pe ea. Ieși din cort și bântui prin tabără, prin acel du-te-vino de soldați și scutieri din ce în ce mai agitați, până când văzu o mică mulțime care se înghesuia în fața cortului cartierului general.

Se apropie și ea, rugându-se să audă vocea lui Fen printre altele care proveneau dinăuntru. Auzi cuvinte nedeslușite, voci alarmate care se suprapuneau, dar nici una care să fi avut timbrul lui Fen.

I se adresă unui recrut.

– Știi ce s-a întâmplat?

– Cred că vorbesc despre bătălie. Nu a mers așa bine cum părea. Au murit o grămadă de pedestrași, un Cavaler al Dragonului este grav rănit și alți patru sunt dispăruți.

Nihal se simți cu sufletul la gură.

– Știi numele cavalerilor?

– Unul este un anume Dhuval... un altul mi se pare că se numește Pen, Ben, ceva de genul acesta... și mai lipsesc...

Nihal îl luă de gât pe băiat fără să-l lase măcar să-și termine fraza.

– E Fen?

– Ei! Ce mama naibii te-a apucat?

– Numele e Fen? repetă ea ridicând glasul.

– Poate fi, nu știu!

Nihal îl lăsă din strânsoare și alergă ca o apucată către infirmerie.

Nu știa cu precizie unde se află, dar continua să alerge pentru că simțea că, dacă s-ar fi oprit, și-ar fi ieșit din minți.

Trecu în revistă toate corturile până când ajunse la un pavilion mare. Intră. Un vrăjitor recita descântece de vindecare alături de un muribund. Nihal îl apucă de un umăr, întrerupându-l.

– Cine este cavalerul rănit?

– Oare ai înnebunit?

– Cine e? Te rog, spune-mi numele lui!

Vrăjitorul se uită la ea: fata aceea era ieșită din minți.

– Este Dhuval, un veteran. Dar va mai fi rănit ceva vreme: descântecele nu-şi fac nici un efect.

Nihal ieşi în goană. Nu ştia dacă să se bucure sau să fie disperată. *Atât timp cât nu se găseşte se poate spera. Poate a întârziat în luptă... sau că Gaart este rănit şi nu-l poate aduce înapoi... Nu i s-a întâmplat nimic. E sănătos şi salvat. Nu i s-a întâmplat nimic.* Continuă să alerge să-şi dea sufletul. Alerga şi se ruga ca Fen să nu fi fost mort. Când ajunse la cortul comandantului, generalul interoga un tânăr.

– Şi când l-ai văzut?

– Când a fost dată jos poarta şi armata a început să se retragă. Erau cavaleri care zburau deasupra turnului.

– Eşti sigur de ceea ce spui?

– Mulţi l-am văzut, domnule: catapulta l-a lovit şi a căzut peste turnul în flăcări.

– Eşti sigur că era el?

– Da, domnule. I-am recunoscut clar dragonul. Era Fen.

Atunci începu Nihal să urle făcându-şi loc printre soldaţi.

– Nu! Nu e posibil! Fen a luptat în mii de bătălii şi a ieşit nevătămat întotdeauna. Nu e mort! Nu poate fi mort! L-au luat prizonier! Da, l-au prins, trebuie să-l căutăm! El este maestrul meu! Nu e mort! Nu e mort!

Continuă să urle, cu vocea întretăiată de sughiţuri, cu obrajii şiroindu-i de lacrimi.

Generalul o luă de umeri cu putere şi o scutură.

–Stai liniştită! Calmează-te!

Atunci Nihal căzu în genunchi, lăsându-se în voia unui plâns disperat. Generalul o privi cu milă, apoi puse să fie însoţită la cortul ei de un tânăr soldat, ca să vegheze asupra ei.

Nihal plânse fără să se abţină. Când se calmă, se ghemui într-un colţ, cu capul între genunchi, în tăcere. Voia să se închidă în ea însăşi, să nu se gândească la nimic. Dar imaginile cu Fen o chinuiau: îi revedea zâmbetul, îi auzea glasul. Îi veneau în minte

momentele pe care le petrecuseră împreună în ultimele luni, felul în care o salutase înainte de începerea ultimei lui bătălii, prima oară când se întâlniseră, duelurile lor și o mulțime de alte momente nesemnificative.

Soldatul care stătea cu ea o privea înduioșat.

Auzise vorbindu-se despre ea: un fel de vrăjitoare care aparținea unui neam extins și se lupta ca un bărbat, grațioasă ca o nimfă și letală ca un scorpion. Când o văzuse pentru prima oară, rămăsese impresionat de cât de delicată era. Era o creatură ciudată, dar era frumoasă așa cum spuneau. Apoi o văzuse în luptă și aproape crezuse că într-adevăr era o vrăjitoare: nu i se părea posibil ca o fată să știe să se dueleze în felul acela.

Dar acum, când o vedea acolo, disperată, i se părea pur și simplu o fetiță fără apărare.

Pentru o vreme se mulțumi s-o privească, apoi crescu în el dorința de a o alina, de a-i vorbi.

– Era maestrul tău, nu-i așa?

Nu primi răspuns.

– Am auzit spunându-se asta. Îmi pare rău pentru el. Și pentru tine. Într-adevăr trebuie să fie trist.

Nihal nici nu se clinti.

– Eu nu am avut maeștri, dar cred că te înțeleg. Am douăzeci și doi de ani și lupt de când aveam șaisprezece. Am văzut murind mulți prieteni. Primele dăți stăteam ca tine acum. Apoi m-am obișnuit. Așa-i războiul: se moare continuu și din păcate lacrimile nu ajută la nimic.

Nihal nu deschise gura, nu se mișcă. Nu erau cuvinte care s-o consoleze, și nici nu voia să fie consolată. Voia doar să se facă una cu pământul de sub picioare și să uite de sine.

– Eu cred în ceea ce spun sacerdoții: sunt sigur că după această viață ne așteaptă o lume fără război și fără durere. Prietenii mei sunt cu toții acolo, simt asta. Și acolo va fi și maestrul tău, mândru de tine. Te-am văzut luptând, știi? Vei deveni un Cavaler al Dragonului foarte puternic. Dar acum trebuie să încerci să te întărești: sunt sigur că maestrul tău...

Nihal nu mai putu tolera fluviul acela de banalități. Își înălță capul dintre genunchi și-și fixă ochii violeți în cei ai băiatului.

–Lasă-mă-n pace!

Soldatul rămase perplex. Își plecă privirea.

– Fă-ți curaj, murmură.

Nu mai reuși să adauge nimic.

Seara, Laius se prezentă ca să-l schimbe pe soldat.

Un băiat care asistase la disperarea lui Nihal îi spusese ce se întâmplase. Laius înțelesese că misteriosul cavaler despre care ea îi vorbise mereu era Fen și se hotărâse că în noaptea aceea avea să-i fie alături, așa cum stătuse ea alături de el cu o noapte înainte.

Când intră în cort, rămase tulburat văzând-o ghemuită pe pat pe fata puternică pe care o cunoștea.

Era palidă. Avea ochii goi. Părea moartă.

Laius nu-i zise un cuvânt. Se întinse lângă ea, o îmbrățișă și adormi ușor.

Nihal nu se predase. Odată depășită disperarea, o idee începuse din nou să-și facă loc în mintea ei: Fen era dispărut. Nu era mort. Firește, era mărturia acelui soldat, dar de departe nu putuse să-l recunoască pe Fen. Greșise. Fen era viu. Fen trebuia să fie viu, prizonier al dușmanului ori rănit în turn, și cu fiecare oră care trecea își risca din ce în ce mai mult viața.

Fu apucată de o nerăbdare de nestăpânit. Trebuia să se ducă să-l caute. L-ar fi găsit, l-ar fi readus teafăr și sănătos în tabără și în ziua următoare ar fi râs împreună de acea aventură și de teama absurdă pe care i-o insuflase.

Un zâmbet disperat i se desenă pe buze.

Fen este viu și eu îl voi salva.

Era noapte neagră. Din obscuritate se ridica silueta turnului, luminată de pojarul focului care îl distrusese.

Pe Nihal nu o interesa că incendiul nu era stins întru totul. Nu o interesa faptul că un dușman ar fi putut să o vadă în timp ce călărea pe câmpie. Fen era tot ceea ce-i mai rămânea, era însăși

viața ei, și nu ar fi permis nimănui să o oprească. Se furișă prin tabăra adormită până când ajunse la țarcul cailor. O clipă mai târziu, galopa sălbatic prin câmpie.

Poarta zăcea la pământ carbonizată și focul mai scânteia încă în multe puncte ale fortăreței. Nihal privi roșul flăcărilor. Nu-i era teamă. Intră hotărâtă. Mirosul acru al fumului o înecă. Tuși. Interiorul era semănat cu corpuri, multe zdrobite de prăbușirile cauzate de incendiu, altele reduse la cenușă.

Nihal se mișca anevoie printre bucăți mari de zid dărâmate la pământ. Era cald, aerul era de nerespirat, dar fata înainta decisă scrutând terenul.

O detunătură o făcu să tresară: o altă prăbușire, nu departe de ea.

Continuă să avanseze.

Începu să-i strige numele lui Fen. Îi răspunse numai ecoul lugubru al glasului ei.

Se apucă să urle mai tare. Nimic. Numai ecoul și trosnetul focului.

Atunci se opri și începu să miște dărâmăturile. Ridică moloz, cărămizi, pietre mari calde încă.

– Fen!

Își răni palmele.

– Fen, unde ești?

Își rupse unghiile până le făcu să sângereze, dar nu încetă să sape.

Pe neașteptate, lacrimi calde începură să-i brăzdeze obrajii.

– Răspunde, Fen! Sunt eu! Sunt Nihal!

Glasul ei deveni jelanie, vederea i se încețoșă de plâns.

Începu iar să meargă. *Nu e mort, nu e mort.*

Apoi îl văzu. O carcasă neagră uriașă în depărtare.

Un dragon ars.

Urlă, alergă spre ființa aceea. Putea fi un animal oarecare, dar Nihal știu în inima ei că era Gaart. Ceva se rupse în ea. Începu să suspine.

Gaart zăcea cu aripile mari întinse.

Din reflex, Nihal se băgă sub una din ele.

Fen era acolo, întins pe pământ, lat, intact. O pată mare de sânge se lărgea neagră sub capul lui, năclăindu-i părul.

Nihal rămase fără suflare, incredulă. Se uita hipnotizată la el. *Cât e de palid!* Până și lacrimile încetaseră să mai coboare.

Se aplecă, întinse o mână, și îi atinse delicat un braț, scuturându-l ca pentru a-l trezi. Pielea lui, în infernul acela de foc, era rece.

Atunci îngenunche lângă el și încercă să-l scuture iar, din ce în ce mai tare, strigându-i numele.

A doua zi, când supervizorul intră în cort, îl găsi pe Laius în lacrimi.

– Am adormit... Am adormit, iar ea a plecat... repeta printre sughițuri.

O căutară prin toată tabăra, și pe urmă în zonele din jur, dar fără rezultat. Echipei de recunoaștere care trebuia să se ocupe de Fen și de ceilalți dispăruți i se ordonă să o găsească și pe Nihal.

Totuși, elevii Academiei fură adunați cu toții și le fu comunicat rezultatul probei. Fuseseră norocoși: nici un mort, un singur rănit. Trei din șase trecuseră proba: pentru curajul demonstrat în bătălie și capacitatea de a se descurca singuri fără să apeleze la ajutorul supervizorului. Printre aceștia era și Nihal.

Grupul de recunoaștere nu întârzie să găsească corpul lui Fen.

Doi dintre cei trei dispăruți fură găsiți grav răniți în pădurricea de lângă turn. Însă cel de al patrulea cavaler dispăruse în neant. Fusese probabil luat prizonier, un destin mai nenorocit decât moartea: puținii prizonieri care reușiseră să-i scape lui Dola povestiseră despre torturi groaznice.

Nu se găsi nici o urmă de Nihal.

La tabără se trase concluzia că fugise pur și simplu.

Înștiințat de moartea lui Fen, Sennar luase un cal și plecase imediat. Tot drumul nu făcuse altceva decât să se gândească la ceea ce însemna moartea aceea pentru Nihal. Când ajunse la tabără, descoperi că temerile lui erau întemeiate.

– Ce vrea să însemne că a plecat?

– Că în seara următoare morții acelui cavaler și-a luat lucrurile, a furat un cal și a plecat. Asta-i tot, îi răspunse un soldat.

Sennar alergă la general. Era furibund.

– Mi-au spus că eleva de la Academie a fugit.

Militarul încuviință.

– V-au spus corect.

– Corect pe naiba, fir-ar să fie! Nu ați fost informat că e ultimul jumătate-elf de pe Lumea Pământeană și că existența ei e importantă?

Generalul nu se intimidă.

– În ce mă privește, era un recrut. Ceea ce i se întâmplă după ce a înfruntat proba nu mai e treaba mea.

– Sunteți răzpunzător de viața recruților, generale!

– Ați spus bine: viața. Fetița aceasta a trecut proba sănătoasă și în viață. Apoi a plecat. Și pentru asta nu sunt în nici un fel răzpunzător, consiliere.

– Da, însă era considerată un membru al armatei. Nu căutați soldații dispăruți?

Generalul își pierdu răbdarea.

– Ascultați, dumneavoastră sunteți tânăr și sunteți aici de scurtă vreme, deci nu veniți să-mi spuneți cum să-mi fac meseria: am pus să fie căutată o zi întreagă, ce altceva trebuia să fac? Dacă tot vreți să știți adevărul, am închis un ochi tocmai pentru că am înțeles situația. Dacă m-aș fi ținut de reguli, acum prietena dumneavoastră ar fi fost deja expulzată din Academie.

Sennar nu se lăsă bătut.

– Vreau să organizați imediat o echipă de căutare! Poate este încă prin preajmă, o putem găsi. O fi zăpăcită, de aceea a fugit, și...

– Voi fi clar cu dumneavoastră: nu am nici cea mai mică intenție de a-mi ține oamenii ocupați cu căutarea prietenei dumneavoastră. Lăsați pe cel care se pricepe să facă pe soldatul. Și acum scuzați-mă, o tăie scurt generalul și ieși din cort.

Sennar dădu cu violență cu pumnii în masa care se afla în fața lui.

Generalul avea dreptate.

Sennar se retrase în cortul care i se pregătise. Puse pe pământ o strachină plină cu apă și se așeză lângă ea.

Un descântec de localizare cerea concentrare maximă. Tânărul vrăjitor începu prin a exclude toate zgomotele: vocile soldaților, fierarii care lucrau armele stricate în bătălie, urletele și ordinele care se succedau prin tabără. Respiră profund, încercând să se liniștească. *Unde ești, Nihal?* Mișcă mâinile încet deasupra strachinii. *Lasă-mă să te văd.*

După câteva clipe, suprafața apei începu să se vălurească. O siluetă învesmântată în negru călărea pe o câmpie. *Dă-mi un semn. Unde ești?* Imaginea dispăru o clipă. *Nihal!* Chipul brăzdat de lacrimi al jumătate-elfului apăru pe oglinda apei pentru a dispărea pe urmă imediat. *Nihal!*

Sennar înjură. Nu reușea să-și controleze propriile emoții. Îngrijorarea pentru prietena lui îl împiedica să-și golească mintea și să lase să curgă liber vraja. Strachina nu i-ar fi arătat altceva.

Încă scos din fire, chiar în seara aceea, trebui să aibă o întâlnire cu mai marii taberei și cu Cavalerii Dragonului pentru a stabili tactica de urmat în viitoarele atacuri asupra armatei Tiranului.

Pentru el fu chinuitor: încă din prima zi înțelesese că militarii, luând în considerare vârsta lui fragedă, nu îl luau în seamă. Privirile pe care i le adresau îl enervau: îl fixau ca și cum ar fi fost un boboc, și imediat ce intervenea, pe chipul vreunuia dintre cei prezenți răsărea o expresie de zeflemea.

Așa se întâmplă și cu ocazia aceea: o seară de discuții interminabile în care cuvintele lui cădeau în gol.

Sennar plecă de la greșelile comise pe câmpul de bătălie pentru a propune o serie de inovații tactice. Nici nu apucase să sfârșească de vorbit că unul dintre colonei îl întrerupse scuturând din cap, cu un surâs îngăduitor întipărit pe față.

– Dați-mi voie, consiliere, dar dumneavoastră nu erați prezent, de aceea nu puteți cunoaște desfășurarea exactă a faptelor.

Pe de altă parte, asta este prima dumneavoastră experiență de război. Și nu sunteți un strateg. Îmi pare că ar fi mai oportun să ne lăsați pe noi să vorbim, înainte de a vă lansa cu propunerile dumneavoastră.

Fu numai începutul unei controverse interminabile care începu cu tonuri precaute, dar sfârși prin a-l enerva pe Sennar și-l făcu să-și piardă răbdarea. Nu folosi la nimic să spună că avusese o confruntare cu strategii, că-și făcuse o idee despre situația frontului, că propunerile lui erau rodul studiului: sfaturile lui fură eliminate sistematic. Apoi fu clasica picătură care făcu să se verse paharul răbdării lui Sennar.

– Poate în momentul acesta nu sunteți în stare să judecați corect situația. În rest, fuga prietenei dumneavoastră trebuie să vă fi lovit mult, insinuă cu maliție unul dintre cei prezenți.

Sennar se ridică brusc.

– În ce mă privește, reuniunea este încheiată.

Plecă fără să salute pe nimeni.

Detesta situația aceea. Era o luptă continuă între militari și consilieri. Sennar avea din ce în ce mai tare impresia că miza jocului era puterea: soldații revendicau bucata lor, susținând că fără ei întreaga Lume Pământeană ar fi fost cucerită de Tiran, în timp ce Consilierii pedalau pe faptul că rezoluțiile lor strategice, și adesea și magia, fuseseră decisive în multe bătălii fundamentale.

El dorea pur și simplu să-i elibereze pe cei oprimați, să readucă pacea în lumea aceea și să trăiască el însuși în pace, dar meschinăria unora dintre membrii Consiliului și cea a multor militari îl dezgustau.

Reintră în cortul lui și se așeză la masă.

Îi aduseseră de mâncare, dar avea stomacul chircit. Nu reușea să nu se gândească la Nihal. Și-o imagina petrecând noaptea sub cerul liber. Voia s-o vadă, așa cum era numai cu un an în urmă: mulțumită, vioaie, plină de viață. Se întrebă de ce destinul se încrâncenase împotriva ei. Se întunecă și mai mult gândindu-se că probabil nu avea să o regăsească niciodată.

Apoi, de la intrarea în cort își făcu apariția un chip. Sennar îl recunoscu imediat. *Și acum ăsta, ce vrea aici?*

– Pot? întrebă Laius timid.

Vrăjitorul încercă să-și înfrângă antipatia pe care o simțea față de băiețelul acela.

– Intră. Cum ți-a mers proba?

Laius se apropie de masă intimidat.

– Rău, nu am trecut. Dacă sunt viu, i-o datorez lui Nihal.

Sennar nu înțelegea ce voia de la el acel băiețel. Poate, o recomandare?

– Ei bine, nu ai devenit un războinic. Îmi pare rău, dar eu nu pot face nimic.

Laius respiră adânc.

– E vina mea dacă Nihal a fugit.

Sennar se ridică făcând să cadă scaunul pe care stătea.

– Ce înseamnă asta?

– În noaptea de după moartea lui Fen, am stat cu ea. Era atât de tristă, nu vorbea, nu se mișca. Nu am avut tăria să-i spun nimic, când ea, în schimb, avea nevoie de cineva care s-o fi consolat. Nici nu am fost în stare să rămân treaz. În dimineața următoare nu mai era.

Sennar tăcu o clipă îndelungată, apoi suspină.

– Nu e vina ta, Laius. Nihal așa este, când îi e rău se închide în ea însăși. Dacă tu i-ai fi vorbit, nu te-ar fi ascultat. Și ar fi fugit și dacă tu nu ai fi adormit, crede-mă.

– Dar eu eram prietenul ei, și prietenii trebuie măcar să fie în stare să consoleze!

– Îți repet că tu nu ai nici o vină. Întoarce-te în cortul tău, Laius, du-te la culcare.

Când Laius se îndreptă către ieșire cu capul plecat, Sennar își dădu seama că Nihal petrecuse multă vreme cu băiatul. Simți un junghi de nostalgie pentru zilele în care el și prietena lui erau unul și același, inseparabili. Nu-l putea lăsa să plece așa.

– Nu, așteaptă! Îl opri. Mai spune-mi despre Nihal înainte să pleci...

Laius îi povesti totul: despre bătălie, despre curajul pe care-l demonstrase, despre cum îl salvase și îl consolase pe urmă la sfârșitul bătăliei, când se simțise un incapabil.

– Ea... ea e excepțională, Sennar. De aceea simt că se va întoarce. Pentru că e puternică și nu fuge ea așa. Întotdeauna a vrut să lupte. Se va întoarce, sunt sigur.

Ascultând cuvintele acelea, vrăjitorului i se păru aproape că Nihal era acolo.

– Ce vei face acum? întrebă la sfârșit.

– M-am gândit mult, în zilele astea. Dacă nu pot fi util în luptă, vreau măcar să-i fiu celui care combate: am hotărât să devin scutier.

Sennar zâmbi.

– Vei fi un scutier foarte bun. Sunt sigur.

Cei doi tineri își strânseră mâna, apoi Laius ieși din cort.

„Da, își spuse vrăjitorul, Nihal s-ar fi întors: nu pentru el, nici pentru ceilalți, ci fiindcă durerea îi dădea cu atât mai mult un motiv pentru a lupta."

Sennar și elevii plecară în ziua următoare ducând cu ei corpurile lui Dhuval și Fen.

Magul se opri puțin în fața taberei, în speranța că Nihal i-ar fi văzut: voia să creadă că rămăsese în zonă și că, dându-și seama că luaseră cu ei corpul lui Fen, s-ar fi arătat.

Dar Nihal nu apăru.

Pe tot parcursul călătoriei, Sennar cercetă câmpia, apoi pădurile Pământului Apei și în sfârșit periferiile dezordonate ale Pământului Soarelui. Nu putea crede că Nihal cedase. Aceea era o fugă, și Nihal nu fugea.

Ajunseră la Academie fără a o întâlni. Vrăjitorul spera numai ca vestea dispariției lui Nihal să nu fi ajuns încă. Marele Raven nu ar fi fost înțelegător ca generalul din tabără.

Sennar ceru audiență la Generalul Suprem înainte să-l convoace el.

– Mă bucur că vă prezentați dinaintea mea, consiliere. Este indispensabil să începem să punem la cale acțiunile viitoare, imediat...

– De fapt, nu sunt aici pentru asta.

Raven îl privi surprins: era deja pe punctul de a se înfuria.

– Adică, vreau să spun că nu sunt aici pentru asta acum. Firește, mă gândisem să vă consult în zilele următoare. Consider prețioasă părerea dumneavoastră.

Generalul se înseninã. Sennar înțelese de ce acel domn îngâmfat o ura atât de mult pe prea puțin diplomata Nihal.

– Fapt este că pe Pământul aflat sub jurisdicția mea, în timpul probei elevilor, a avut loc un incident neplăcut. V-au vorbit deja despre el? întrebă tânărul vrăjitor, apoi își ținu răsuflarea.

– Nu știu despre ce vorbiți.

– Îmi imaginez că vă amintiți de tânăra jumătate-elf...

Raven pufni plictisit și-i făcu semn consilierului să continue.

– Iată, când am ajuns la tabără mi s-a spus că a dispărut. A fugit, mai exact.

– Fetiță blestemată! Știam eu că...

– Așteptați, generale. Am dovezi că Nihal nu a fugit. Mi-a lăsat un mesaj. Spune că se va întoarce singură la Academie. Fen era maestrul ei, știți. Și ea a fost profund îndurerată de moartea lui. Este de înțeles că o fi vrut...

Generalul Suprem se ridică în picioare.

– Femeia aceea nu face altceva decât să-mi aducă necazuri! Blestem ziua în care a intrat în Academie! O fi un războinic bun, dar nu poate face tot ce vrea. Ce face e nesupunere. A sosit?

– Nu încă. Mă tem că ar fi putut să se piardă sau o fi întâlnit dușmani. Ar fi un gest de mărinimie din partea dumneavoastră să trimiteți o echipă să...

Generalul Suprem ridică ochii la cer. Sennar înțelese că cerea prea mult.

– Voi avea grijă s-o pedepsesc când se va întoarce în Academie. Acum nu am timp pentru nimicurile acestea. Doi dintre cei mai buni oameni ai mei sunt morți. Vă rog să mă lăsați singur, consiliere.

Sennar ieşi, nehotărât între teamă şi satisfacţie. Nu reuşise să-l convingă pe Raven să ordone căutarea ei, dar Nihal mai era încă eleva Academiei.

Ceremonia funebră pentru Dhuval şi Fen se ţinu în după-amiaza aceea.

Asistară mai marii de pe Pământul Soarelui, toţi elevii Academiei şi întregul Ordin al Cavalerilor Dragonului.

Trupurile cavalerilor, în ţinută de bătălie, fură depuse pe două ruguri mari. Pe cel al lui Fen erau şi resturile lui Gaart: dragonul îşi însoţise stăpânul în ultimul lui zbor.

Discursul lui Raven fu neobişnuit de calm.

Vorbi despre Fen cu afecţiune deosebită, amintind cât de stimat de toţi fusese el în cadrul şi în afara armatei, de calităţile lui de războinic, de integritatea lui morală, de calmul lui.

Sennar asistă cu tristeţe la ceremonie.

Cavalerul nu fusese niciodată în graţiile lui; era prea riguros era şi prea dedicat războiului, pentru gusturile lui, dar nu putea nega faptul că în lunile de ucenicie se înţelesese bine cu el. Fen ţinuse întotdeauna cont de ideile lui, fără să se lase condiţionat de vârsta lui tânără sau de faptul că era elevul femeii pe care o iubea. Şi pe urmă îi fusese alături lui Nihal în cele mai grele momente. Vrăjitorul se gândi şi la Soana, care călătorea neştiind că bărbatul ei murise în bătălie.

Apoi rugurile fură aprinse şi flăcările consumară ceea ce mai rămăsese din cei doi cavaleri, dându-i vântului şi norilor.

Exista obiceiul ca acela care îl iubise pe defunct să aprindă o torţă la rug. Sennar se simţi dator să facă asta: pentru Soana, pentru Nihal, dar în fond şi pentru el. Se apropie de foc împreună cu foarte mulţi alţii: soldaţi, cavaleri, civili.

Atunci întrevăzu o siluetă înveşmântată în negru. Avea în mână o rămurică în al cărei vârf scânteia o flacără mică.

În inima lui se aprinse speranţa. Îşi făcu loc prin mulţime, dar o clipă mai târziu apariţia aceea dispăruse.

Era imposibil s-o găseşti în îngrămădeala aceea.

Când rugul fu în mare parte ars și lumea începu să se îndepărteze, Sennar începu iar să caute. Pelerina neagră continua să se ivească pentru a dispărea imediat după aceea. Și totuși era acolo, la câțiva pași de el.

Grăbi pasul. ocoli elevi și militari. Ajunse din urmă silueta. O atinse pe umăr.

– Nihal!

Într-adevăr era ea, palidă și murdară ca și cum ar fi fost la capătul unei lungi călătorii.

Se priviră o clipă.

– Nu aici, urmează-mă, îi spuse.

Din locul panoramic rămaseră să se uite la Fortăreața Tiranului, unul lângă altul, în liniște. Sennar îi mângâie cu duioșie părul scurt. „Pare un puișor", se gândi.

– Vrei să vorbești?

Nihal dădu din cap că nu.

– Vrei măcar să-mi spui unde ai fost?

– Aveam nevoie să mă gândesc.

– Înțeleg, dar unde ai fost, ce ai făcut?

Nihal nu răspunse.

– Ce gândești să faci, acum?

– Trebuie să mă întorc la Academie. Am luat proba și am dreptul la dragonul meu. Ce a spus Raven?

– A spus că te va pedepsi. Nimic altceva.

Nihal se ridică și se îndreptă spre Academie fără să scoată un cuvânt.

Sennar o urmă exasperat. Se simțea atât de neputincios.

– De ce nu vrei să vorbești? de ce nu te descarci, nu plângi, nu faci orice ca să mă faci să înțeleg ce-ți trece prin minte?

Nihal continuă să meargă.

– Reacționează, Nihal. Nu te lăsa devorată de ură. Zii ceva! Te rog.

Fata se opri și-și privi prietenul în ochi.

– Nu-i nimic de zis, Sennar. Fen a murit, asta-i tot. Acum trebuie să mă duc la Academie.

Raven își pregătise discursul.

Fu feroce și agresiv, sarcastic și amenințător, dar reacția lui Nihal îl luă pe nepregătite.

– Știu că am greșit și vă implor să mă iertați. Voi accepta orice pedeapsă veți voi să-mi dați. Vă jur că nu se va mai întâmpla niciodată. Tot ceea ce doresc este să-mi continui antrenamentul.

Fata îngenunche în fața jilțului lui și-și plecă privirile.

– Vă rog, Generale Suprem.

Raven rămase impresionat de comportamentul lui Nihal, dar și mai mult de privirea ei. Citi toată tenacitatea de care era în stare fata aceea. Își alesese calea și ar fi făcut orice doar ca să-și atingă scopul: chiar să se și umilească în fața lui.

Citi însă și disperarea celui care s-a pierdut pe sine, a celui care nu reușește să se resemneze în fața unei pierderi. O clipă, omul care fusese îl depăși. Coborî din jilțul lui și, pentru prima oară, se apropie de ea. Îi puse o mână pe umăr.

– Îmi pare rău pentru Fen. Mi-a fost tovarăș de arme, cu ani în urmă. Și pentru mine este o pierdere imensă.

Apoi își retrase mâna și-și reluă tonul dintotdeauna.

– Îți poți continua instrucția, dar va trebui să petreci o săptămână în celulă. Un războinic trebuie să fie în stare să-și controleze propriile sentimente.

Nihal strânse pumnii.

– Vă mulțumesc, Generale.

Apoi se ridică, făcu o plecăciune și se duse să-și ispășească pedeapsa.

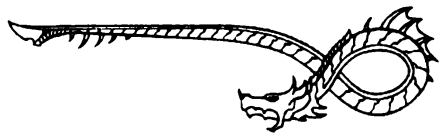

A-ŞI SALVA SUFLETUL

Cu trei sute de ani în urmă, Lumea Pământeană a fost târâtă într-un conflict interminabil pe care cele opt Pământuri l-au purtat unul împotriva celuilalt pentru supremaţia absolută: Războiul de Două Sute de Ani.

Pe atunci, Pământul Zilelor era populat cu jumătate-elfi, descendenţi din amestecul dintre elfi, străvechi locuitori ai Lumii Pământene, şi oameni. Erau un popor pacifist, dedicat ştiinţei şi cunoaşterii, şi multă vreme nu s-au antrenat în ostilităţi. Cu toate acestea, datorită agilităţii lor erau cu predilecţie dotaţi pentru artele marţiale. Leven, cel mai ambiţios dintre regii lor, decis să-şi extindă domeniul, a hotărât să pună în aplicare atitudinea aceea.

Jumătate-elfii nu luptaseră de secole, dar suveranul era un strateg extraordinar: în câţiva ani, armata lui a devenit cea mai puternică din Lumea Pământeană şi a câştigat toate celelalte Turnuri. Însă Leven nu a reuşit să se bucure de puterea lui: în realitate, a murit la scurtă vreme după victoria finală, lăsând noul regat fiului lui Nammen.

Odată încoronat, Nammen i-a convocat pe regii Lumii Pământene. Regii învinşi s-au prezentat în faţa lui resemnaţi să se supună, dar tânărul rege i-a uimit.

„Nu vreau puterea pe care a construit-o cu sânge tatăl meu, a zis. Cele opt Pământuri vor fi iar libere." Apoi şi-a dictat condiţiile.

Fiecare Pământ trebuia să renunţe la un teritoriu, prin unirea cărora ar fi luat fiinţă Marele Pământ. Acolo urma să fie sediul Consiliului Regilor, care să decidă politica comună a Lumii Pământene, şi Consiliul Magilor, care să se ocupe de viaţa ştiinţifică şi culturală. În cele două Consilii urmau să-şi găsească loc reprezentanţii fiecărui

Pământ care ar fi contribuit pe urmă fiecare la armata Lumii Pământene. În final, Nammen i-a declarat decăzuți din funcție pe toți regii care erau la momentul acela la domnie. Astfel încât fiecare popor să-și aleagă propriii domnitori.

Toate dorințele lui au fost îndeplinite.

Anonim, din Biblioteca pierdută a orașului Enawar, fragment

Dintre multele atrocități ale Tiranului, cea mai teribilă a fost exterminarea poporului jumătate-elfilor. A fost nevoie de o lună pentru ca Pământul Zilelor să fie transformat într-un deșert. Supraviețuitorii dezastrului au căutat azil [ ].

La sfârșitul anului mai erau în viață vreo sută de jumătate-elfi. Formaseră o colonie pe Pământul Mării, dar când armata Pământurilor Libere a pierdut controlul asupra teritoriului [ ] famminii s-au ocupat de soluția finală.

Analele Consiliului Magilor, fragment

17

IDO

Nihal petrecu o săptămână în celulă. Nu se gândi la nimic, nu simți nimic. Dormi, își recuperă forțele. În ziua în care i se dădu drumul, era gata să o ia de la capăt.

Când fu dusă în afara Academiei, rămase uimită.

– Nu ar trebui să-mi fie dat un dragon? îl întrebă pe îndrumătorul ei, un băiat puțin mai mare decât ea.

–Mai întâi va trebui să-ți cunoști maestrul. Este Cavalerul Dragonului împreună cu care vei trăi de acum încolo. El va fi cel care te va învăța totul, inclusiv cum să-ți domesticești dragonul.

– Dar cavalerii care nu luptă nu stau în Academie?

– Chiar așa, cei care nu luptă. Însă nu toți elevii sunt repartizați unui cavaler care nu luptă. Pe urmă, bătălia din Therorn a schimbat puțin lucrurile. În Academie nu sunt destui maeștri. Mulți au plecat pe front.

Nihal și îndrumătorul ajunseră la grajduri, luară doi cai și plecară la drum.

Traversară Pământul Soarelui către sud, unde erau deschise fronturile.

Îndrumătorului lui Nihal îi plăcea să alerge. Galopară îndelung de-a lungul unui pământ împădurit, cu frâul liber. În ceea ce o privea pe ea, nici peisajul, nici cursa nu o interesau cu adevărat: văzuse destule regiuni împădurite și singurele curse care o puteau entuziasma acum erau cele pe crupa unui dragon. Se gândi că, la urma urmelor, era un bine faptul că noul ei

maestru lupta: ar fi avut mai multe posibilități să participe iar la bătălie. Nu dorea altceva.

După jumătate de zi de călătorie, făcură un popas: animalele erau obosite și ținta încă departe. Se opriră să mănânce în apropierea unui pârâu. Hrana îi dezlegă limba îndrumătorului.

– Tu ești jumătate-elful care în ultima bătălie a eliminat o mulțime de fammini, nu-i așa?

Nihal chiar nu avea chef de vorbă. Nu-și dezlipi ochii de pe rația ei.

– Ți-ai pierdut limba?

Fata se ridică.

– Scuză-mă. Am nevoie să-mi dezmorțesc picioarele.

– Fă cum îți place, zise către sine îndrumătorul.

Nihal începu să se plimbe prin pădure.

De când părăsise Pământul Vântului, nu se mai aflase în pădure: cu toate că toamna schimba deja culorile copacilor, totul i se păru splendid. Mergea călcând pe un covor de frunze căzute, simțindu-le moliciunea sub picioare. Cât de frumos ar fi fost să se poată dizolva în marea aceea de frunze, să se întoarcă, să fie numai natură...

Un zgomot o făcu să se răsucească brusc. Ceva se agita printre ramuri. Scoase fără zgomot sabia din teacă, se îndreptă spre un tufiș și lovi frunzișul cu o lovitură frontală hotărâtă. Un spiriduș sări înspăimântat.

– Ei! Fir-ai să fii! Vrei să mă omori? Eu v-aș trimite pe voi spadasinii pe toți... spiridușul făcu o pauză. Nihal?

– Phos!

Phos începu să se învârtească în jurul ei foarte mulțumit, cântându-i numele și făcând giumbușlucuri. Nihal îi zâmbi, dar, după vreo două tumbe, spiridușul se opri și o privi în ochi.

– Ce nu merge?

– Nimic.

– Ascultă, se vede de la o poștă că nu ți-e bine.

Nihal se așeză pe o buturugă.

– Ce faci pe Pământul Soarelui, Phos?

Spiriduşul îi zbură în poală.

– Ne ajunsese până-n gât Pământul Apei. Nimfele alea tâmpite ne ordonau mereu câte ceva! Aşa că ne-am făcut bocceaua şi am plecat.

– E un loc frumos, aici.

– Şi noi credeam la fel. Natura e proaspătă şi plină de viaţă, este până şi un copac precum Tatăl Pădurii, şi nu sunt nimfe zbir... dar pe urmă...

– Pe urmă?

– Apoi au venit oamenii. Ne prind şi ne folosesc drept spioni. La început unii dintre noi s-au alăturat armatei de bunăvoie. Ştii, voiam să dăm o mână de ajutor. Dar când oamenii au văzut cât eram de utili, au început să ne răpească. De aceea mă duc la Makrat. Vreau să fac în aşa fel încât glasul nostru să se audă la Consiliul Magilor. Nu e corect ca spiriduşii să nu fie reprezentaţi de nimeni.

Nihal asculta, dar nu reuşea să se simtă complice. I se păru că era insensibilă, ca şi cum toate emoţiile ei şi-ar fi luat zborul.

– Sennar este consilier. Du-te la el. E pe picior de plecare către Pământul Vântului, dar cred că-l vei găsi la Makrat câteva zile încă.

Phos bătu cu entuziasm din palme.

– Chiar eşti o prietenă!

Apoi se ridică în zbor şi se apropie de faţa ei.

– De ce nu vrei să-mi spui ce ai?

Nihal se ridică.

– Trebuie să plec, Phos. Pe data viitoare.

– Aşteaptă, poate te pot ajuta!

Dar Nihal se îndepărtase.

Mai călătoriră aproape toată după-amiaza şi, la asfinţit, văzură soarele cum se aşeza peste perdeaua copacilor. Era deja întuneric deplin când ajunseră la intrarea unei tabere. Coborâră de pe cal şi se apropiară de un soldat de strajă.

– Sunt aici pentru Ido, acesta este elevul lui, zise îndrumătorul.

– În fundul taberei, răspunse santinela.

Îndrumătorul i se adresă lui Nihal.

– Îndatorirea mea se sfârşeşte aici. Te poţi duce şi singură la el. Noroc, jumătate-elf.

Nihal îi dădu băiatului frâul calului ei şi intră fără să spună un cuvânt.

Tabăra era uriaşă. Era vorba despre tabăra principală de pe Pământul Soarelui, unde stăteau generalii şi strategii. Nu era o bază provizorie, ci o adevărată citadelă fortificată. O palisadă grosolană dar trainică îi înconjura perimetrul, căruia nu i se putea vedea capătul. Majoritatea caselor erau cabane de lemn şi era chiar şi o arenă ca la Academie.

Nihal trebui să întrebe de mai multe ori pentru a găsi locuinţa lui Ido, până când îi fu arătată o căsuţă dărăpănată şi neîngrijită. Se îndreptă într-acolo cu hotărâre, dar când ajunse în faţa porţii îi pieri elanul. Era agitată: se pregătea să-şi cunoască maestrul, cel care avea să o înveţe într-adevăr să se bată.

Ezită o clipă, înghiţi, şi bătu.

Nu răspunse nimeni, dar, imediat ce Nihal o atinse, uşa se deschise cu un scârţâit.

Interiorul era chiar mai rău decât exteriorul: haine strânse în fiecare colţ, arme aruncate una peste alta, resturi de mâncare şi ierburi de tot felul lăsate pe masă şi pe podea.

Din penumbră sosi un glas indolent:

– Cine e?

– Sunt... sunt elevul...

– Cine?

Nihal înaintă, şovăielnică.

– Elevul care v-a fost repartizat...

A-l vedea şi a amuţi fu unul şi acelaşi lucru.

Aruncat pe un pat nefăcut, în mijlocul cuverturilor ghemotocite, era un pitic ocupat să fumeze o pipă.

Dădea la iveală o barbă lungă, mustăţi care sfârşeau în două cozi dese şi o claie de păr ciufulit, înnobilat şi acesta, dacă se

poate spune așa, de o serie de codițe împrăștiate. Nihal cântări că, în picioare, trebuie să-i fi ajuns mai mult sau mai puțin în dreptul sânului. Era îngrozită.

Piticul căscă și începu să se întindă atât de leneș încât pipa îi căzu din mână împrăștiindu-și pe jos conținutul. Atunci se ridică brusc și începu să bată jarul cu piciorul, murmurând o salvă de ocări. Lui Nihal îi trebui ceva timp să-și regăsească glasul ca să vorbească.

– Îl căutam pe Ido... Cavalerul Dragonului...

– Și l-ai găsit. Cine ai spus că ești?

Un Cavaler al Dragonului? Cel de colo?

– Elevul, domnule.

Piticul începu să se uite la ea. Părea uimit.

– Elev? într-adevăr, îmi spuseseră că avea să sosească astăzi un scutier, nu un elev. Și pe urmă, iartă-mă, nu ești o fată?

Nihal ridică cu mândrie bărbia.

– Da, sunt o fată, ei și?

– Ei și, la naiba, pe vremea mea fetele nu luptau. Nici măcar nu erau scutieri, dacă e s-o spunem pe-a dreaptă. Și, pe urmă, nici nu sunt atât de bătrân!

Se așeză pe pat și își aprinse din nou pipa.

– Dacă mă uit mai bine, tu nu ești nici măcar om. De ce rasă ești? Pari a fi un... jumătate-elf?

– Sunt ultimul jumătate-elf al Lumii Pământene, domnule. Trebuie să deduc că dumneavoastră, în schimb, sunteți un... pitic?

– Ei, fir-ar să fie, termină cu toate formalitățile astea! Mă faci să mă simt ramolit. Tutuiește-mă, și explică-mi mai bine treaba asta cu elevul. A, caută-ți ceva pe care să te așezi. Sunt scaune pe undeva. Sunt camuflate bine, dar sunt.

Nihal se uită în jurul ei și zări un scăunel sub un munte de haine. Se așeză peste ele, fără a le da la o parte.

– Ei? Atunci? Vorbește, îi ordonă piticul.

Nihal se decise.

– Sosesc de la Academie. Cu o săptămână în urmă, am trecut proba bătăliei și trebuie să-mi sfârșesc instrucția. M-au expediat

aici pentru că în bătălia la care am participat au murit doi cavaleri și alții au fost răniți. Și atunci... în fine... ți-am fost încredințată ție. Cred.

Ido o ascultă, scoțând din pipa lui o rafală de norișori albi. Apoi își dădu tare o palmă peste frunte.

– Firește, bătălia de la Therorn! Aceea în care a murit Fen, zic bine?

Nihal încuviință.

– Sigur că vii de la Academie. Cineva îmi vorbise despre o fetiță care devenise elevă. Și să vezi că eu nu credeam!

Ido mustăci.

– Dar tu, iată! Acel balon umflat de Raven care permite o asemenea anomalie. Clar, lucrurile s-au schimbat. Ce să zic? Sincer, nu-mi amintesc dacă mi-a spus cineva că voi avea un elev. Poate da. În orice caz, după cum se vede e rândul meu. Cum te cheamă?

– Nihal.

– Nu este un nume de jumătate-elf.

– De ce, ai cunoscut jumătate-elfi?

– Nu, nu direct, o tăie scurt Ido. De unde numele acesta absurd?

– Mi l-a dat tatăl meu.

– De cât timp te antrenezi?

– Dintotdeauna: tatăl meu era un făuritor de arme. Apoi, până la șaisprezece ani, m-am antrenat cu Fen și cu un an în urmă am intrat în Academie.

Ido o cercetă cu atenție.

– Îmi pare rău pentru Fen: am luptat împreună de câteva ori. Mare războinic.

Nihal nu spuse nimic.

Conversația luă forma unui interogatoriu: Nihal răspundea strictul necesar și Ido continua pentru a încerca să înțeleagă ceva mai mult de la fata aceea ciudată.

– Și astfel ai trecut prin bătălie nevătămată.

– Unii spun că m-am comportat bine.

– Noroc, nimic altceva. Am văzut mulţi tineri valoroşi murind la prima bătălie, băieţi pe al căror viitor luminos se paria. Ce mai, oameni tari.

Ido goli pipa lovind-o gălăgios de tăblia patului.

– De fapt, şi pe urmă te salvezi mai ales datorită norocului. Pe câmpul de bătălie moartea joacă la zaruri destinul fiecăruia.

Nihal se simţi jignită de discursul acela, dar nu spuse nimic.

Toată situaţia i se părea absurdă. Omuleţul acela care îi stătea dinainte, încăperea aceea dezordonată... nimic nu era cum se aşteptase.

– Ascultă, pentru astă seară fă puţin ce vrei. Dă un ocol taberei, dacă ai chef. Între timp, eu comunic cu comandamentul şi-ţi găsesc un loc unde să dormi. Acum du-te.

Fata ieşi din cabană cu o senzaţie de eliberare.

În timp ce Nihal se vântura prin tabără, Ido se îndreptă cu paşi mari şi grăbiţi spre comandament.

– Ce-i, aţi înnebunit?

Nelgar, responsabilul citadelei, era foarte serios.

– Nu, Ido. Este eleva ta.

– Ascultă-mă bine. Eu nu pot avea elevi, şi cu atât mai mult elevi ca... fata aia! Spune-i lui Raven că, dacă crede cumva că eu o voi lua sub aripa mea... de, a luat-o razna!

– Nu ştiu ce să-ţi spun, Ido. Jumătate-elful va fi primul tău elev. Nu ţi-am comunicat acest lucru mai înainte pentru că ştiam cum ai fi reacţionat. Şi oricum, ştii: nu poţi da înapoi.

– General Suprem al cizmelor mele! A vrut să prindă doi iepuri dintr-o lovitură! Mi-a încredinţat balastul ăsta cu urechi ascuţite şi aşa s-a descotorosit de două personaje stânjenitoare. Mi-a copt-o bine de tot.

Ido se întoarse la locuinţa lui. Era furios: ideea de a avea un elev nu-i plăcea defel. Era singurul Cavaler al Dragonului care aparţinea rasei piticilor, după multă vreme îşi găsise locul în armata

aceea... și acum se schimba totul! Și pe urmă, drăcie, un jumătate-elf! Nu avea să se sfârșească niciodată povestea aceea?

Se întrebă ce să facă. Să o trimită înapoi la expeditor nici nu se punea problema. Nu era cazul de glumit cu Raven.

Și pe urmă, ca s-o spunem pe-a dreaptă, fata aceea îl impresionase. Să stea cu ea era riscant, fără îndoială.

Dar, în fond, de ce să n-o antreneze? Ar fi putut fi distractiv.

Fata i se păruse hotărâtă. Avea o lumină ciudată în ochi. Durere, poate? În orice caz, îl interesa. Poate cel mai bun lucru era să verifice ce fel era și să decidă dacă era cazul s-o antreneze sau nu. În cel mai rău, caz ar fi putut spune că nu o găsise destul de bună pentru a continua.

Când se duse s-o caute, trebui să facă efort s-o găsească. În cele din urmă, o văzu așezată pe o piatră la marginea pădurii care înconjura citadela.

– Îți place singurătatea.

Nu era o întrebare.

Nihal se întoarse.

– Hai, scoală să mergem să mâncăm.

Nihal îl urmă fără să spună nimic.

Cinară în liniște în marele cort care ținea loc de sală de mese pentru toată tabăra.

Pe drumul către adăpostul piticului, dădură peste arenă. Era un spațiu mare circular cu pământ bătătorit. De jur împrejur se ridicau tribune de lemn. Fântâna unei adăpătoare gâlgâia în întuneric.

Nihal se opri s-o privească, în timp ce Ido mergea mai departe imperturbabil.

– Când sosește dragonul meu? întrebă ea.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de ore întregi.

Ido se opri și își mângâie barba.

– Dragonul tău? N-am nici cea mai mică idee.

Când Ido îi arătă patul, Nihal se uită la el surprinsă.

– Tu unde vei dormi?

– Nu-ți face probleme. Mi-am pregătit un pat la intrare.

Nihal dădu din cap.

– Nu, asta-i cabana ta și acela este patul tău. Tu ești cavalerul, eu sunt elevul. Voi dormi eu la intrare.

– Nici vorbă. Pentru un pitic, ospitalitatea este pe primul loc.

– Dar...

– Nici un dar, elevo. E un ordin.

Ido plecă închizând ușa în urma lui.

Nihal rămase singură. Își scoase hainele, gândindu-se că a doua zi trebuia să găsească o modalitate de a le spăla. Apoi se așeză pe pat. Se legănă în sus și în jos de câteva ori. De o viață nu mai dormise pe un pat adevărat: se întinse cu spada lângă ea și închise ochii, bucurându-se de senzația pe care i-o dădea lâna moale a saltelei.

Alunecă încet într-un somn dominat de chipul senin al lui Fen.

În ziua următoare, citadela părea o mlaștină imensă.

Când se trezi, Nihal crezu că era încă noapte, apoi își dădu seama de zgomotul ploii care bătea pe acoperiș. Se uită afară pe fereastră: cerul era negru de nori. Trebuia să petreacă toată ziua acolo înăuntru, cu un tip care-i inspira puțină încredere și pe care nu-l stima defel.

Se gândi să se baricadeze în cameră și să-și spele pelerina, dar programul ei fu dat peste cap de vocea lui Ido care tuna de dincolo de ușă.

– Se poate?

– Nu!

– Pregătește-te că se iese!

Se iese? Nihal se îmbrăcă în cea mai mare grabă și sări afară din cameră.

– Și unde mergem? Plouă!

– Nu mi se pare să se fi oprit vreodată vreun război din cauza ploii. Ființele acestui pământ se omoară pe cer senin și pe vreme urâtă, draga mea, zise Ido, apoi se răsuci și se îndreptă către masa unde era gata micul dejun.

– Mănâncă. E bine să înfuleci ceva înainte de o zi intensă, zise înmuind într-o blid pâine neagră.

– Când vei fi terminat îmi vei arăta cum te descurci în luptă.

Nihal era uluită: o trimiteau să se instruiască cu o jumătate de om care voia să se antreneze în ploaie și nu știa nimic despre dragonul ei.

– Eu nu cred că este oportună lupta, astăzi, zise pe un ton enervat.

Ido o privi pe Nihal peste blid. Apoi, cu tot calmul, puse jos bucata de pâine, luă o ultimă sorbitură zgomotoasă și își șterse mustățile.

– Știu la ce te gândești, fetițo: ce mă poate învăța un pitic? Ei, greșești, și-ți vei da seama. Și oricum, asta e ce ți-a fost dat. Dacă nu-ți place, pleacă. Dar dacă rămâi amintește-ți că cer respect: eu sunt un cavaler, tu ești nimeni. Acum, alege ce vrei.

Ido începu iar să mănânce. Nihal rămase câteva clipe nemișcată, apoi se așeză: dacă voia să lupte, trebuia să spună ca el și să facă după capul ei. Își luă blidul ei. Nu știa ce conținea, dar era atât de bun încât linse totul.

Odată terminat micul dejun, ieșiră. Ploaia se îndesise și era măruntă. Nihal se înfășură cu pelerina, își acoperi capul și îl urmă pe Ido, care nu se ferea de picăturile de apă care-i alunecau pe față și în barbă.

Arena era goală.

– Cu ce lupți? o întrebă piticul.

Nihal își scoase pelerina cu părere de rău și-și arătă spada.

– Cristal negru. O armă apreciabilă.

– Mi-a făcut-o tatăl meu.

– Cu siguranță făurar iscusit... comentă Ido și-și scoase din teacă spada.

Era o armă lungă și subțire, sau poate părea așa pentru că Ido era scund, și avea garda acoperită de ornamente și simboluri, șterse de pe lemn în timp unele dintre ele.

Ido o roti în aer câteva secunde. Nihal se gândi că-şi încerca mâna, dar, în schimb, pe neaşteptate se văzu cum soseşte de sus o lovitură frontală. Se feri, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu.

– Ei, asta-i tot?

Nihal se ridică furibundă.

– Credeam că-mi vei lăsa timp să mă pregătesc!

– A, da? Acesta nu este unul dintre baletele acelea cu care vă obişnuiesc în Academie. Eu vreau să văd cum te lupţi în bătălie, deci uită manualele de bune maniere.

Piticul încă nu sfârşise fraza că şi începuse iar să atace.

Nihal începu să contraatace, dar fusese luată prin surprindere: se simţea împiedicată. Ploaia o deranja şi se duela cu puţină convingere. Pe neaşteptate îi săriră în ochi stropi de noroi. Instinctiv, îşi duse mâinile la faţă. Ido profită pentru a-i pune o piedică.

Când Nihal redeschise ochii, era întinsă la pământ şi avea spada lui Ido la gât.

– Asta nu-i loial! pufni ea.

– Văd că nu m-am făcut înţeles: eu lupt serios, tu nu. Aici nu sunt reguli de respectat: asta-i război. Vezi să te baţi cum trebuie sau la următorul atac, pe cât de adevărat e pământul pe care pun picioarele, te străpung dintr-o parte în alta. Ridică-te.

Ido nu glumea. Nihal înţelese asta din privirea lui. *Dar ce crede individul ăsta pipernicit?* Se ridică în picioare cu un salt şi începu să lupte cu năduf.

Lui Ido nici nu-i păsă. Modul lui de a se lupta era stupefiant: stătea aproape nemişcat şi se ferea arar cu deplasări uşoare laterale, mişcând doar mâna care strângea garda. Asta era toată arta lui: lovea cu precizie, jucându-se cu spada adversarului, întărâtând-o, lovind-o. Apoi, la momentul oportun, pleca lovitura finală total pe neaşteptate.

Nihal începu să se enerveze. Era ca şi cum tipul acela i-ar fi cunoscut dinainte mişcările. Nu era vorba despre forţă: părea să fie numai dexteritate din încheietură. Dacă Nihal încerca să se apropie de el, o ţinea în frâu. Dacă încerca un atac de sus, Ido îl para fără dificultate.

După ce ajunse la fundul sacului rezervei ei de tactici, Nihal se aruncă asupra lui cu un urlet de furie, căutând noi traiectorii pentru a devia spada piticului.

Atunci se mișcă și Ido: se aplecă, îi trecu printre picioare și o răsturnă.

Nihal era iar în noroi.

– E mai bine, dar nu-mi ajunge. Trebuie să ținteşti să mă răneşti. Reluăm.

Nihal se ridică iar. Ploaia o împiedica să vadă bine și aluneca în noroi. Decise să închidă ochii. Reuși să se concentreze mai bine asupra zgomotului regulat pe care spada ei îl făcea atunci când întâlnea spada lui Ido. Încercă să rupă ritmul lovind în contratimp, dar piticul se adecva imediat schimbărilor de viteză pe care ea le impunea. Atunci încercă să-l facă să cadă, însă Ido era abil în a-și menține adversarul la distanță. În cele din urmă, prinse momentul: învârti spada piticului și încercă să i-o smulgă din mână. Obținu numai ca lama adversă să se ridice în aer. Exasperată, se aruncă asupra lui, dar își dădu seama că avea un cuțit țintit către vintre.

– Pun pariu că te-au păcălit deja în felul acesta, zise Ido cu un surâs în timp ce punea armele la loc. Nu lupți rău. Cu famminii și cu războinicii normali, tehnica ta e mai mult decât suficientă. Însă un cavaler adesea luptă cu alți cavaleri, și din acest punct de vedere lași de dorit. Nu-i rău, vei câștiga experiență.

Nihal strânse pumnii.

– Mai ai un alt mare păcat, continuă Ido. Lupți ca o fiară rănită. Niciodată să nu-ți pierzi luciditatea în bătălie. Tu, în schimb, te lași dusă de ură. Amintește-ți: ura îl orbește pe războinic și îl face să greșească prostește. Furia te duce-n mormânt.

Totul era adevărat, nenorocit de adevărat.

Ido își stoarse barba udă fleașcă.

– Ploaia asta e stânjenitoare. Să ne întoarcem. Mai târziu vei avea grijă de Vesa al meu, astfel te vei familiariza cu dragonii.

Nihal, șiroind și toată plină de noroi, rămase în picioare în arenă. Îl privi pe pitic cum se îndepărtează.

Poate făcuse o greșeală de apreciere.

Petrecu mare parte a după-amiezii uitându-se cum plouă. Când era la Academie, prin grilajul camerei sale vedea numai o fâșie de cer, dar acum, de la ușa cabanei îl putea îmbrățișa pe tot cu privirea.

Îi plăcea ploaia. Sub picăturile de ploaie, totul părea mai liniștit, mai ordonat, mai curat. Se surprinse gândindu-se că Fen făcea parte din norii pe care îi vedea alergând acolo în tării. În ploaia aceea era puțin din el care se întorcea pe pământ. Atunci visă că zboară și că dispare și ea ca fumul în vânt.

Ido, în schimb, stătu pe pat să fumeze și să se gândească la prima impresie pe care i-o făcuse Nihal. Da, era material pentru a face un războinic foarte bun, dar avea ceva care-i scăpa.

Ido se întrebă ce secret ducea cu ea.

Grajdul dragonilor era o clădire largă și impunătoare care se ridica în centrul citadelei, nu departe de arenă.

Imediat ce ajunse în prag, Nihal simți respirația tuturor acelor animale imense care trăiau înăuntru acolo. Era emoționată.

Când intră, spectacolul care i se înfățișă dinainte fu extraordinar.

Ambientul era împărțit în zeci de cavități mari, săpate în pereți, în fiecare dintre ele stătea un dragon. Erau de toate nuanțele posibile de verde și de toate dimensiunile. Unele animale erau gigantice și ajungeau să măsoare mai mult de patru brațe până la greabăn, altele erau mai mici și mai compacte.

Fetei i se tăie răsuflarea: cât de mult își dorea un dragon!

Ido se mișca sigur pe el, în timp ce ea îl urma avansând încet, aproape ca și cum ar fi profanat un loc sacru.

Străbătură coridorul lung până la capătul construcției, apoi piticul se opri în fața ultimei nișe.

Era ocupată de un dragon mare de culoare neobișnuită: era complet roșu și irizațiile lui galbene tivite cu verde se iveau pe pielea purpurie. Era foarte frumos.

Văzând-o pe necunoscută, animalul se puse imediat în gardă, dar Ido se apropie de el și îl mângâie pe bot.

– Cuminte, Vesa, nu-i nimic de care să-ți fie teamă. Este elevul meu. Trebuie să te obișnuiești cu prezența lui.

Dragonul păru să se calmeze, dar continuă să se uite în direcția lui Nihal pufnind pe nări. Ea rămase departe.

– Este doar îngrijorat. Apropie-te.

Nihal făcu câțiva pași. Vesa nu reacționă. Atunci se apropie mai mult, își făcu curaj și chiar întinse mâna. Dragonul se feri cu aer ofensat.

Ido izbucni în râs.

– Nu exagera. Să știi că nu-i un cățeluș. Este un războinic și vrea să fie tratat ca atare.

Pentru o clipă, lui Nihal dragonul și Ido i se părură foarte asemănători.

Apoi i se păru că percepe clar ce simțea dragonul: neîncredere, dar și curiozitate. Sentimentele acelea nu-i aparțineau, și totuși le simțea ca și cum ar fi fost ale ei. Era aceeași senzație ca aceea pe care o avusese la întâlnirea dintre Laius și Sennar.

– De ce are acest nume? îl întrebă pe Ido.

– Pentru că este dragonul meu, dragonul singurului pitic cavaler. „Vesa" este un cuvânt din dialectul Pământului Focului, de unde mă trag. Înseamnă repede.

Ido se urcă pe crupa lui cu un salt și Vesa păru că ar fi vrut să-l dea jos în joacă. Animalul încercă să-l azvârle, dar piticul se ținu drept pe spatele lui. În cele din urmă, dragonul capitulă.

– Știu, știu: tu ești mereu cel care comandă, zise dându-i o palmă sonoră pe șold. Apoi i se adresă lui Nihal: Vreau ca astăzi tu să fii cea care-i dai să mănânce. Hrana o găsești acolo în fund.

Nihal era înspăimântată. Își mai amintea când Gaart încercase să o ardă cu răsuflarea lui de foc. Rămase neclintită, trecându-și ochii de la Vesa la Ido și invers.

– Să știi că, dacă ți-e frică, nici măcar nu te va lăsa să te apropii. Trebuie să îi intri în voie. Și un dragon te acceptă numai

dacă te consideră demnă de asta. Întipărește-ți asta bine în minte pentru vremea când va sosi al tău.

Într-un colț al grajdului erau un șir de roabe pline ochi cu bucăți de carne sângerândă.

Nihal luă una și o împinse cu greutate până la nișa lui Vesa, dar dragonul nu părea interesat de hrană. Continua să o cerceteze suspicios, suflând pe nările dilatate.

Lui Nihal nu-i fusese frică în luptă și nici măcar prima oară când se trezise față în față cu un fammin. Dar acum era temătoare.

Ido se uita la e cu brațele încrucișate.

– Trebuie să fii calmă. E ca o bătălie. Fă-l să simtă că ești sigură.

Nihal înghiți în sec și înaintă câțiva pași.

Vesa scoase un zgomot surd care deveni un fel de răget când fata dădu semn că vrea să se apropie iar.

Nihal se opri. Era moartă de frică. Vesa se ridică pe labele de dinapoi în poziție de atac. Părea că ar fi vrut să-i sară în spate dintr-un moment în altul.

– Nu da drumul roabei: trebuie să i-o duci sub nas.

Atunci Nihal făcu un pas, apoi altul, apoi un altul, în timp ce Vesa întindea o labă către ea și sufla din răsputeri. Când se simți destul de aproape, lăsă roaba și o luă la goană cu inima bătându-i năvalnic.

– Pentru prima zi, poate merge.

Ido se apropie de Vesa.

– Săracul, săracul dragonul meu, îi zise pe un ton cântat în timp ce-i dădea bobârnace peste bot.

Către seară ploaia încetă, la timp pentru ca Nihal să se poată bucura de un asfințit fulgerător și foarte frumos. Așezată afară din cabană, cu spatele lipit de bârnele de lemn, privea printre genele întredeschise soarele care ardea peste copacii pădurii și se simțea liniștită.

Ido acela nu era chiar așa rău. Și Vesa era un animal minunat. Poate ședereа ei în tabără nu avea să fie neroditoare.

Glasurile sosiră pe neașteptate.

Nihal își strânse instinctiv tâmplele în mâini.

Incendiul asfințitului se transformă în rugul din Salazar.

Revăzu corpul fără viață al lui Livon. Rugul lui Fen care ardea.

Simți că-i explodează capul.

Nu, nu, vă rog!

Ido o smulse din coșmarul ei.

– Curaj, astăzi ți-ai făcut datoria. E ora mesei.

Nihal se scutură, vocile încetară.

Își urmă maestrul cu capul limpede.

Câteva zile, lucrurile merseră înainte în liniște: dimineața, Nihal se antrena cu spada împreună cu Ido, după-amiază se familiariza cu Vesa și seara lustruia armele maestrului ei.

Ido, nu părea să facă prea multe. Aproape tot timpul stătea în cabana lui și numai din când în când zbura cu Vesa. Câteodată participa cu ceilalți cavaleri la ședințele comandamentului, în timpul cărora se hotărau strategiile viitoare.

În realitate, tot timpul își studia eleva.

Când luptau, percepea furia lui Nihal și în furia aceea recunoștea ceva care-i aparținuse în trecut.

Ideea de a o instrui, de a-i transmite tot ceea ce îl învățaseră ani întregi de luptă, îl stimula.

În plus, era vorba să instruiască un jumătate-elf.

Se recomanda prudență, dar misiunea aceea începea să-i placă.

Nihal încercase să-și facă o idee despre locul în care se afla.

Înțelesese că citadela, pe care toți o numeau simplu „baza", era un fel de avanpost de unde plecau misiuni de război contra dușmanilor pe Pământul Zilelor.

Descoperirea că e la un pas de pământul ei natal o impresionă.

Ido o dusese pe un promontoriu. De acolo, de sus, se întindea cât vedeai cu ochii o priveliște dezolantă.

– Iată. Acela este pământul strămoșilor tăi și al acelora asemănători cu tine. Chiar dacă poate ar fi mai bine spus „a fost".

Fata privise în liniște, dar își spusese în sinea ei că, într-o zi, ura ei avea să se reverse.

Și atunci, toți cei morți aveau să fie răzbunați.

Trecuseră mai mult de douăzeci de zile de când sosise la bază, iar despre dragonul ei nu se auzea încă nici o veste.

Nihal aproape că nu avea timp să se gândească. Își petrecea cea mai mare parte din zi în luptă cu Ido. Învățase să-și aprecieze maestrul: pentru abilitatea lui cu spada, firește, dar și pentru caracterul lui. Aproape fără să-și dea seama, trecuse de la neîncredere la admirație.

Într-o seară, obosită de antrenament, Nihal simți nevoia să stea în aer liber. Ieși din cabană și se întinse pe iarbă să privească stelele. Erau mii. Se gândi la Sennar: lui îi plăcea noaptea. Când erau copii, petrecuseră zeci de seri ca aceea pe terasa din Salazar, sau pe pajiștea din spatele casei Soanei. Păreau să fi trecut mii de ani. Apoi începură s-o ia gândurile. Fen, Livon, jumătate-elfii... Glasurile slabe făcură ecou în mintea ei. *Iată, se întorc prietenii vechi.*

– Frumos cerul, adevărat?

Ido se așeză pe pământ cu nelipsita pipă în dinți.

– Chiar e frumos... răspunse Nihal.

Prezența piticului nu o deranja.

– Lămurește-mă.

Nihal își întoarse fața spre el.

– Ești o fată delicată, sigur nu ai avea probleme să-ți găsești soț... Ido trase un fum lung din pipă. Nihal, războiul e urât. De ce te-ai hotărât să lupți?

Nihal ridică o sprânceană.

– Și tu, de ce ai hotărât să lupți?

Ido zâmbi și pufni un nor de fum alb.

– Eu? Eu într-o zi am înțeles diferența dintre ceea ce este corect și ceea ce este greșit. Am înțeles că oamenii din Lumea Pământeană aveau dreptul la pace. Atunci mi-am luat spada și am pus-o în serviciul armatei. Asta-i tot.

Nihal nu știa de ce, dar în seara aceea avea chef de vorbă.

– Eu am știut întotdeauna unde era locul binelui și al răului, încă de mică. Nu m-am gândit niciodată să fiu altceva decât războinic.

– Dacă am învățat ceva în ani de bătălie, Nihal, este că binele și răul nu stau niciodată de o singură parte.

Nihal sări în sus.

– A, nu? Eu știu numai că Tiranul vrea să ne distrugă lumea. Și știu ce a făcut. Iată unde-i răul. Sângele vărsat trebuie răscumpărat!

Piticul pufni și se întinse pe iarbă.

– Vorbești ca anumiți soldății îngâmfați...

– Vorbesc cum m-a învățat tatăl meu. Pentru el lupt, mai întâi de toate.

– El te vrea războinic?

– Moartea lui mă vrea războinic.

Ido nu spuse nimic, dar Nihal nu se opri. Bariera fusese sfărâmată și ea voia doar să vorbească, să vorbească despre tot ceea ce nu-i povestise niciodată: sfârșitul copilăriei ei, ziua aceea la Salazar, descoperirea originilor ei, dorința de răzbunare...

Piticul continua să fumeze în liniște.

Nihal era sigură că înțelegea: era un războinic, nu putea să nu simtă aceleași senzații.

Cuvintele îi ieșeau din gură unul după altul, povestea ei curgea în întuneric ca un râu umflat.

– Tiranul mi-a exterminat poporul, Ido. Am fost găsită printre trupurile calde încă ale semenilor mei când eram un nou-născut. Sângele morților mi-a îmbibat sufletul, și acum vreau sângele acela înapoi.

Când Nihal tăcu, Ido își scoase pipa din gură și se ridică în șezut.

– Nu există modalitate pentru a-i readuce pe morți în viață, Nihal. Nu există pe lume o comoară atât de prețioasă care să poată readuce o singură viață înapoi. Acum să ne întoarcem, se apropie iarna și începe să fie frig.

18

DRAGONUL

Dragonul sosi într-o cuşcă uriaşă de fier, în uimirea generală de la bază. În general, dragonii pentru novici erau tineri şi erau transportaţi de un cavaler în stare să se facă acceptat de ei.

În schimb, acela călătorea pe un car însoţit de trei soldaţi.

În timp ce Nihal se apropia uimită de cuşcă, Ido îl privi atent. Era un animal splendid: puternic şi robust, cu ochii roşii înflăcăraţi şi cu pielea de un verde smarald, viu ca cel al frunzelor noi de primăvară. Dar...

– Cum de e închis? întrebă el.

Unul dintre soldaţi răspunse cu o înjurătură.

– Animalul acesta-i un blestem! Nu lasă pe nimeni să se apropie de el. Aproape a ucis un cavaler care încercase să-l încalece, nenorocitul.

– Are cicatrice.

– Sigur că are. A luptat deja, răspunse un alt soldat. Stăpânul lui a murit în luptă ceva timp în urmă: este Dhuval acela, vi-l amintiţi?

Ido îşi şterse faţa şi dădu din cap.

– Nihal...

Fata nu-şi dezlipi ochii de la car.

– Da?

– Se poate şti ce naiba i-ai făcut lui Raven?

Nihal se întoarse cu aer întrebător.

– Cum adică?

– Dragonul ăsta a avut deja un cavaler care a murit în luptă: știi ce înseamnă asta?

Dar Nihal se pierduse iar privindu-și dragonul.

– Cum îl cheamă? îl întrebă pe unul dintre soldați.

– Stăpânul lui anterior îl chema Oarf.

Ido ridică glasul.

– Așadar, mă asculți sau nu?

Nihal ridică ochii la cer.

– Da, da... te ascult...

– Un dragon căruia i-a murit stăpânul nu acceptă prezența nici unui alt om. Doar un cavaler expert poate reuși să-l călărească și să lupte cu el.

Nihal îi aruncă maestrului ei o privire hotărâtă.

– Ei și? Am supraviețuit distrugerii Salazarului și famminilor. Cu siguranță nu va fi dragonul acesta cel care să mă oprească.

Ido își pierdu pe de-a-ntregul răbdarea.

– Bine, asta înseamnă că vom începe chiar astăzi, zise îndepărtându-se.

Dacă ar fi fost după ea, Nihal ar fi început și imediat.

În după-amiaza aceea se duseră în arenă.

Oarf stătea în centru, nemișcat și absorbit ca și cum ar fi așteptat un atac dintr-un moment în altul. Când îi văzu sosind pe Nihal și pe Ido, intră în alertă și întinse aripile amenințător. Erau uriașe și nervoase, cu membranele subțiri ca hârtia, fragile și puternice în același timp. Nihal rămase fără suflare: păreau chiar cele sculptate de Livon pe mânerul spadei ei.

Ido îi spuse să se așeze în tribună, lângă el.

– Acum ascultă-mă bine, Nihal. Acest dragon este diferit de ceilalți. Amintește-ți întotdeauna când te apropii. Cavalerul lui a murit, nu mai are încredere în oameni.

Nihal încuviință concentrată.

– Va încerca să te atace. Ție nu trebuie să-ți fie frică de el, stai dreaptă în fața lui ca un războinic în fața dușmanului și nu pleca privirea niciodată. Acum du-te.

Nihal se ridică și începu să înainteze.

Se gândea că va fi la fel cu Oarf cum fusese cu Vesa: o va privi strâmb o vreme, dar la sfârșit o va lăsa să se apropie. Greșea. Numai ce începu să se apropie, Oarf agită amenințător labele din față către ea.

Nihal se dădu înapoi.

Oarf continua să rânjească la ea.

Nihal încercă o dată, de două ori, zeci de ori, dar dragonul devenea din ce în ce mai agresiv: coada lui bătea nervoasă pământul bătătorit al arenei și nările îi fremătau.

La ultima încercare, se ridică răgând, gata să se năpustească asupra ei.

Nihal se îndepărtă plină de furie. *Îți arăt eu ție acum.* Se duse în fundul arenei, se [illegible]oarse către Oarf, respiră adânc și alergă spre el urlând.

– Oprește-te! Nu vei obține nimic așa: nu i te poți impune unui dragon!

Nihal se opri împiedicându-se. Era exasperată.

– Dar ce trebuie să fac? Eu am nevoie de el, înțelegi?

– Tu nu ai nevoie de el. Tu vrei ca el să fie tovarășul tău, aliatul tău. Trebuie să încerci să intri în contact cu el, să simți ce simte el. Concentrează-te.

Atunci, Nihal făcu apel la capacitățile ei ruginite de vrăjitoare. La urma urmelor, și dragonul ăla era fiul naturii cu care ea făcuse cu ani în urmă un pact.

Respiră adânc. *Totul e unul și unul e totul.* Închise ochii. *Totul e unul și unul e totul.* Se concentră. *Totul e unul și unul...*

Sentimentele dragonului o învăluiră ca o undă. Teamă, ură, suferință și dispreț. Un flux de senzații care o lovi cu forța pumnului. Se clătină.

Ido o prinse de un braț înainte să cadă la pământ.

– Îl simți deja?

– Eu... da, mi se pare că da. Am fost educată puțin în direcția magiei...

– Bine. Îți va fi de mare ajutor. Continuă, acum. Încearcă să-l liniștești.

Nihal își recăpătă echilibrul și se deschise iar emoțiilor lui Oarf.

Simți că furia animalului era însăși furia ei. Durerea lui Oarf, durerea ei.

Încercă să comunice cu el, dar Oarf răspundea cu ostilitate, cu teamă, cu neîncredere.

Încercă să se apropie din nou. Răgetul bestiei răsuna în toată baza, dar Nihal continuă să se apropie ținând brațele desfăcute. *Sunt cu tine. Sunt ca tine.*

Piticul se ridică brusc și începu să alerge.

– Nihal!

Dar Nihal nu asculta. *Și eu am pierdut totul. Sunt ca tine.*

Oarf își desfăcu larg fălcile.

Ido se aruncă asupra lui Nihal aruncând-o într-o parte.

Flacăra șfichiui puțin deasupra capetelor lor.

– Fato, unde ți-e capul? A intra în contact cu el nu înseamnă să te izolezi de tot restul! Trebuie să ții situația sub control!

Ido se ridică scuturându-și praful de pe el și îi întinse lui Nihal o mână.

– Mai încearcă.

Nihal încercă iar, și iar, și iar, dar animalul răspundea numai cu violență, fără a deschide nici un fel de contact cu fata. Ido o sfătuia, o îmboldea să nu se lase. Și Nihal nu se lăsa.

După-amiaza trecu așa, în timp ce în arenă se adunau cavaleri, scutieri și soldați curioși de întâlnirea dintre fata războinic și dragonul fără stăpân.

La a nu știu câta flacără scoasă de Oarf pe nas, un cavaler tânăr i se adresă piticului:

– Ido, exagerezi. Nu ți se pare că ar fi cazul s-o oprești?

Ido îl privi impasibil.

– Și de ce oare? Tuturor la început ne-a fost greu.

– Oarf îi aparținea lui Dhuval. Copila aia nu poate fi în stare, interveni un alt cavaler.

– Mă uimești. Ar trebui să știi mai bine ca mine că un dragon nu aparține nimănui. Și crede-mă, aceea este cu totul altceva decât o copilă.

Obosită, murdară și palidă, Nihal se hotărî să părăsească arena numai la asfințit.

Cu o clipă înainte de a ieși, se întoarse către Oarf.

– Vom vedea cine va învinge în final! îi urlă.

Ido mustăci și-i dădu una peste ceafă.

– Pleacă de acolo, lăudăroaso!

În dimineața următoare, Nihal se trezi când era încă întuneric. Nu așteptă nici măcar ca Ido să se trezească și se duse singură în grajd. De abia se crăpase de ziuă și dragonii se odihneau încă, încolăciți în nișele lor.

Oarf nu făcea excepție. Văzându-l adormit, nu părea feroce ca în ziua precedentă. Nihal se așeză să se uite la el în liniște, fermecată. Capul lui mare zăcea pe labele de dinainte care erau încrucișate. Șoldurile se ridicau și coborau în ritmul pulsant al respirației, în timp ce coada se mișca ușor din timp în timp. „Cine știe dacă visează și dragonii", se întrebă Nihal. Să vezi animalul acela uriaș relaxat în somn era un spectacol fascinant. Nu greșise, acela era chiar dragonul care i se potrivea.

O vreme, animalul nu-și dădu seama de prezența ei. Apoi, încet, deschise ochii. Pleoapele verzi clipiră de câteva ori, descoperind, ascunzând și descoperind din nou irișii înflăcărați. Pupila verticală se contractă în lumina slabă din grajd. Oarf se trezi.

Numai ce o văzu pe fată, dragonul sări, ridicându-se pe labele de dinapoi și scoțând răgete furios.

Cu inima bătându-i să-i sară din piept, Nihal strânse pumnii. Se sili să rămână nemișcată. *Nu mi-e frică de tine. Suntem egali. Nu mi-e frică de tine.* Oarf scoase un răget și mai puternic și încercă să se apropie, dar un lanț gros îl reținu de o labă.

Soldatul care făcea tura de noapte la grajduri se ivi din penumbră, zbierând.

– Ai înnebunit? Ce-ți trece prin minte să intri aici fără permisiune? Lasă bestia asta în pace, nu-i de tine!

O luă de un braț, dar Nihal se debarasă iute.

– Jos mâinile, tu! Acesta este dragonul meu și vin la el oricând mi se năzare. Cine ți-a spus să-l legi?

– Dacă este dragonul tău, fă-te ascultată, fetițo! L-am legat pentru că vrea să fugă!

Gălăgia atrăsese oameni.

Ido își făcu loc printre soldați și cavaleri.

– Ce naiba se întâmplă aici?

Nihal era indignată.

– Am venit să-mi văd dragonul și l-am găsit în lanțuri: vreau să fie eliberat!

– Nu este dragonul tău, nu este al nimănui, de câte ori trebuie să-ți spun asta? Și în orice caz, dacă e legat este un motiv. Acum pleacă de acolo.

Piticul o trase de acolo cu brutalitate.

– Să nu mai îndrăznești niciodată să faci de capul tău, ai înțeles? Tu nu ești un războinic, nu ești un cavaler, ești nimeni! Trebuie să mi te supui, sau nu vei ajunge nicăieri!

– Eu... eu mă dusesem acolo ca să mă antrenez! Nu asta vrei? Nu am încălcat nici un ordin!

Ido se opri și o fixă pe Nihal. Privirea lui nu admitea replici.

– Să nu te joci cu mine, fato! Eu sunt maestrul tău. Eu decid când trebuie sau nu trebuie să te duci la Oarf, clar?

Nihal fu constrânsă să se plece.

Când Ido o însoți la arenă, din cerul plumburiu cădea o ploaie înghețată.

Oarf era legat cu lanț de un par gros înfipt în pământ. Nihal se strânse în pelerină cu o mișcare de furie. Nu suporta să-l vadă așa: dragonul ei trebuia să fie liber. Grăbi pasul către animal, dar Ido o prinse iar înșfăcând-o de o bucată de pelerină și o constrânse să se așeze pe trepte. Se postă în fața ei și o privi fix în ochi.

– Amintește-ți că Oarf nu-ți aparține, Nihal. Dacă-ți place, este tovarășul tău, nimic mai mult. Fă-l să simtă că ai încredere în el și el va avea încredere în tine. Trebuie să găsești modalitatea proprie pentru a-l cuceri. Te simți în stare?

Nihal încuviință.

– Bine. Începem.

Nihal se ridică și începu să meargă hotărâtă către dragon. Ajunsă la jumătatea drumului, se răsuci pe călcâie și se îndreptă către adăpătoare.

– Ei! Unde te duci? urlă Ido.

Nihal nici nu se întoarse.

– Ai încredere în mine!

Când se află în fața fântânii, își scoase pelerina.

Frigul era pătrunzător, dar fata părea să nu-și dea seama.

O puse sub jetul de apă până când fu udă bine, apoi se înfășură iar cu ea, și își acop ri capul cu gluga.

Nihal se îndreptă tremurând spre Oarf.

Răgetul dragonului făcu ecou în arenă.

Nihal continuă să meargă.

Oarf scoase un răget cu toată puterea plămânilor, supărat că acea creatură mică putea să fie atât de îndrăzneață.

Nihal se apropie din ce în ce mai mult.

Animalul începu să tragă de lanț.

Nihal se opri cam la douăzeci de pași de dragon.

Îl privi drept în ochi. Simți ceea ce simțea el.

Ură. Teamă. Singurătate.

Flacăra fu neașteptată și puternică. Ajunse foarte aproape de ea. Nihal nu se dădu nici un pas înapoi. Înfășurată strâns în pelerina îmbibată de apă, rămase unde era, dreaptă ca un fus.

– Să-mi vină damblaua... murmură Ido.

Oarf ezită, bănuitor. Flacăra își pierdu din intensitate, apoi se stinse de tot.

Nihal continuă să se uite în ochii lui.

Era ca și cum dragonul i-ar fi vorbit.

Nu voia să mai aibă nimic de a face cu ființele acelea infime care se ucideau una pe alta. Îi ura pe toți. Transformaseră pământul acela magnific într-un loc al morții.

Îi luaseră tovarășul.

O ura și pe ea, da. O ura și ar fi ucis-o.

O altă flacără țâșni din gâtul lui.

Nihal simți cum căldura îi usucă repede pelerina. Nu se mișcă: fără Oarf, tot ceea ce făcuse până în acel moment nu ar fi avut sens.

Căldura deveni încet, încet din ce în ce mai intensă. În jurul lor ploaia se evapora, dispărând înainte de a atinge pământul.

Nihal începu să strige.

– Eu nu mă dau bătută, ai înțeles? Nu vezi că eu și cu tine suntem la fel? Și eu mi-am pierdut stăpânul, și eu urăsc lumea aceasta!

Dragonul continuă să sufle.

Nihal simți cum îi ard genele. Limbi de foc mici îi pârliră tivul pelerinei.

– Acceptă-mă!

Căldura era de nesuportat.

– Acceptă să lupți alături de mine! strigă ea pentru ultima oară.

I se învârti capul. I se tăie respirația. *Iată. S-a sfârșit.* Căzu în genunchi.

Atunci, Oarf încetă să mai scuipe foc.

O domină o clipă, apoi se retrase spre fundul arenei.

Ido o duse în infirmeria de la bază, o clădire frumoasă de zidărie.

În afară de câteva arsuri ușoare, nu-și făcuse nimic: era doar obosită moartă.

O vindecătoare mai curând în vârstă o unse pe arsuri cu o pomadă răcoritoare și parfumată de ierburi. Apoi Nihal adormi.

Se trezi când era după-amiază târziu. De abia avu timp să parcurgă mintal ceea ce se întâmplase, când îl văzu pe Ido apropiindu-se de patul ei.

Nihal încercă să ghicească din privirea lui dacă era supărat, dar piticul era de nepătruns.

– Ești supărat pe mine?

– Nu. A fost o înfruntare frumoasă. Alta-i problema.

Nihal îl fixă uimită.

– Adică?

Ido se așeză pe un taburet lângă pat.

– Este o problemă de strategie și oportunitate, Nihal. Ideea pe care ai folosit-o cu Oarf era bună, dar rezultatul a fost dintre cele mai proaste.

– Eu nu...

– Liniște. Ascultă-mă. În război, de fiecare dată când întreprinzi o acțiune trebuie să cântărești bine cum te miști: o armată e alcătuită din bărbați, fiecare fiind o piesă importantă pentru victorie. Pe urmă, viața unui cavaler este și mai prețioasă pentru armată. Un cavaler este un conducător, de acțiunile lui depinde soarta multor soldați. Dacă moare el, de cele mai multe ori îi trage după el și pe cei pe care-i comandă. De aceea, fiecare trebuie să țină seama de viața lui, pentru că nu-și aparține numai sieși, ci și tuturor acelora care luptă.

Ido aprinse pipa și trase un fum lung.

– Nu are sens să-ți risipești propria viață într-o acțiune sinucigașă: nu folosește nimănui și mai puțin ca oricui aceluia care moare. Războinicul bun face numai ceea ce i s-a ordonat, și dacă ia inițiativă trebuie să-și cunoască limitele și să acționeze în consecință. Acum, tu ai întreprins o acțiune inutilă și periculoasă, fără să-ți cunoști limitele și riscându-ți viața pentru o inepție.

Nihal rămase jignită de moarte. Se ridică în capul oaselor, agitată.

– Știam ceea ce făceam!

– Nu că nu știai. Ce, credeai cumva că ți-ar fi mers cu o pelerină udă? Erai conștientă că trucul tău nu putea ține, totuși te-ai aventurat.

Ido, serafic, trase un alt fum.

– Poate vreun exaltat ți-a spus că un războinic nu are teamă de moarte. Nimic nu-i mai fals. Un războinic este o creatură ca toate celelalte: iubește viața și nu vrea să moară. Însă nu se lasă

dominat de frică, și de aceea înțelege când e necesar să moară și când este inutil. Acesta-i un războinic. Tu, în schimb, ai riscat să mori, pentru ce? Pentru ca eu să te apreciez și pentru a face pe curajoasa cu un dragon care nu te vrea. Nu mi se par motive folositoare și nici inteligente. Doar proaste.

Nihal simți cum se învârte cuțitul în rană: de când conștientizase cine era, jurase că nu avea să moară degeaba. Și acum maestrul ei o acuza că în van căuta moartea.

– Greșești, zise cu năduf. Eram sigură că Oarf nu m-ar fi ucis!

– Nihal, nu ne cunoaștem de mult, dar cred că te-am înțeles. În schimb, tu încă nu ai priceput cu cine ai de-a face. Nu reușești să mă iei în râs. Nu erai sigură chiar de nimic. Ai vrut doar să-mi demonstrezi că ești curajoasă. De, acesta nu e curaj. Este inconștiență. Și aia face mai mulți morți decât toate trupele Tiranului la un loc.

Nihal tăcu.

Un gând rău i se cuibări în minte: și dacă reacționase așa doar pentru că nu o mai interesa dacă trăiește sau moare? *Nu, nu-i adevărat! Știam ceea ce făceam! Eu vreau să trăiesc. Eu trebuie să trăiesc pentru că am o misiune de îndeplinit.*

– Ține bine minte ceea ce ți-am spus astăzi. De data asta nu mă supăr, pentru că adesea am fost și eu impulsiv. Însă, de acum încolo, trebuie să înveți să te gândești la ceea ce faci și la motivațiile care te împing să o faci.

– Știu că dragonul acela este dragonul meu, zise Nihal cu avânt.

Ido se trânti pe patul de campanie.

– Apa este a cuiva? Vântul? Furia unui uragan? Un dragon este o forță a naturii și din când în când își alege un tovarăș. Dacă nu reușești să înțelegi asta, nu-l vei călări niciodată pe Oarf. Azi dimineață ai spus că stăpânul tău e mort. Îmi pare rău să ți-o spun, dar oricine ar fi fost el, nu era stăpânul tău, Nihal.

Fata lăsă ochii în jos spre așternut. Nu voia ca piticul să-și fi dat seama că ochii începeau să i se umple de lacrimi.

– Nici un om, nici un jumătate-elf, nici un pitic care vrea să se numească astfel nu-i aparține nimănui. Fiecare trebuie să găsească puterea de a-și face propriul destin. Sclavii au stăpân, și tu

nu eşti asta. Dacă vrei să fii un cavaler, trebuie să te eliberezi de durere şi să-ţi iei destinul vieţii în mâini. De tine depinde dacă îl vei folosi bine sau îl vei risipi.

Ido se retrase şi îşi aprinse din nou liniştit pipa.

Un timp, Nihal se uită la el: câtă forţă, cât curaj izvorau din omuleţul acela. Un moment i se păru un gigant.

– Te simţi în stare să faci o călătorie? o întrebă piticul după ce se aprinse pipa.

– Cred că da, unde mergem?

– În război, fata mea. Trebuie să le dăm o mână de ajutor zdravănă unui grup de rebeli care au eliberat un oraş nu departe de front. Sunt încercuiţi de atacul câtorva trupe alese de Tiran. Mergem să-i eliberăm.

Nihal simţi cum îi accelerară bătăile inimii.

– Şi eu voi putea lupta?

– Va trebui să lupţi şi tu: trebuie să văd cum te descurci în bătălie.

Marşul până la oraş fu scurt.

Strategia fusese stabilită înainte de plecare, deoarece, odată ajunşi, nu ar fi avut timp şi nici nu ar fi fost locul potrivit pentru a face planuri, având în vedere că nu erau locuri de tabără în preajmă. Atacul se baza exclusiv pe surpriză: aveau să încerce să-i prindă pe asediatori din spate. Ido era singurul Cavaler al Dragonului din trupă şi tocmai de aceea urma să fie comandantul atacului.

Ido şi Nihal călăreau unul lângă altul. Piticul fuma liniştit, dar fata fremăta.

– Ţi-e frică? o întrebă.

– Nu.

– Rău. Tuturor le e frică înainte de a se lupta. E corect să fie aşa. Şi mie mi-e frică.

– Chiar nu mi se pare că ţie ţi-e frică, comentă Nihal.

– Mi-e frică, dar nu sunt terorizat. Frica îmi dă dimensiunea a ceea ce mă îndrept să fac. Frica este prietena mea, pentru că mă

face să înțeleg ce trebuie să fac în luptă, mă ferește de riscuri inutile și mă ține lucid.

Nihal ridică din sprâncene.

– Zici? Nu frica îi face pe soldați să o ia la goană în fața dușmanului?

– Ba da, Nihal, ba da. Frica este o prietenă periculoasă: trebuie să înveți s-o controlezi, să asculți ce-ți spune. Dacă reușești, te va ajuta să-ți faci bine treaba. Dacă o lași să te domine, te va duce la groapă.

Nihal se uită la Ido: tipul acela îi plăcea chiar dacă nu reușea să înțeleagă întotdeauna ce voia să spună.

– Suntem aproape.

– Acum se continuă mergând pe jos, zise Ido.

Abandonară caii. Nihal scoase dintr-o traistă fâșia neagră de pânză și începu să-și înfășoare capul.

– Lupți fără armură?

– Prefer.

– Fă cum crezi...

Piticul se îndepărtă pentru a-și căuta dragonul în ariergardă și pentru a se duce să observe situația de la înălțime.

Infanteriștii grăbiră pasul.

Nihal înainta rapidă și tăcută ca o pisică, cu simțurile încordate și atente la ceea ce era în jur.

Apoi ajunseră să vadă locul asediului. Mareea neagră înconjura zidurile dărăpănate ale unui oraș în ruină.

Un urlet al lui Ido fu semnalul că bătălia începea.

Nihal se aruncă printre primii, cu un avânt și cu o furie și mai mari decât prima oară când luptase. Tăbăra pe dușmani fără teamă că se expunea la loviturile frontale ale securilor famminilor, cu mintea stăpânită de gândul de a distruge tot ce-i răsărea în cale.

De sus, Ido avu timp să o vadă din când în când pe eleva lui, care se repezea asupra dușmanului fără milă.

Și Nihal, în puținele clipe în care-i dădea răgaz bătălia, își observa maestrul care se rotea în aer împreună cu Vesa.

Armata condusă de Ido părea o mașină de război infailibilă. Piticul își comanda trupele cu hotărâre, fără să-i pese, dar și fără să-și economisească forțele. Se ferea de săgeți și în același timp ataca fără teamă. Limbile de foc ale dragonului împrăștiau panică peste dușmanii de pe pământ, luați prin surprindere de atacul neprevăzut.

Când situația fu bine trasată, Ido îl lăsă pe Vesa liber să continue atacul de la înălțime și el coborî pe pământ ca să se lupte cu spada. Nihal îl urmă cu siguranță de sine, continuându-și măcelul.

Fu o victorie ușoară: puține pierderi, mulți prizonieri. Orașul era liber. Nu era un rezultat ca oricare: în patruzeci de ani de război, puține fuseseră dățile în care armata Pământurilor Libere reușise să smulgă teritorii de la Tiran.

Succesul fu sărbătorit cu entuziasm în orașul eliberat și războinicii fură primiți ca niște eroi. Toți oferiră adăpost soldaților pe timpul nopții și Ido acceptă invitația cu dragă inimă.

Seara fu mare tămbălău în piață, cu dansuri și un banchet improvizat, cu puținele alimente disponibile ale femeilor luptătoare ale locului, care-și puseseră în hrană toată recunoștința ce o aveau pentru soldați.

Nihal nu participă la euforie. Tot ce-și dorea în clipa aceea era să lupte iar, să ucidă alți dușmani. Nici în mijlocul petrecerii nu reușea să se gândească la altceva.

– Vrei să dansezi?

Firul gândurilor ei fu întrerupt de un scutier destul de tânăr, care-i întindea mâna prietenos. Se înroși. *Să dansez? Eu?* Era pentru prima oară când cineva o trata ca pe o femeie.

– Nu, mulțumesc. Nu-i de mine, se codi.

– Ei, hai! Curaj! Am scăpat de la moarte, să ne distrăm! insistă băiatul cu un zâmbet încurajator întipărit pe chip.

– Chiar nu știu să dansez.

Scutierul dădu din umeri, îi făcu o plecăciune și o clipă după aceea se dezlănțui în dans cu o fată din oraș.

Lui Nihal îi veni în minte Fen.

De câte ori visase să danseze cu el! Să se rotească în braţele lui cu o rochie lungă într-o sală strălucind de lumină. Fantezie. Scena aceea nu mai putea exista nici în visele ei.

Îşi frecă ochii. Nu mai trebuia să viseze în felul acela: era un războinic, nu mai avea importanţă dacă era un bărbat sau o femeie. Era doar o armă.

Prin mulţimea care sărbătorea îl întrezări pe Ido. Sorbea ceva dintr-un pocal, glumea cu soldaţii, privea zăpăceala veselă care invadase piaţa oraşului. Succesul acela era meritul lui.

Apoi piticul o zări şi îi veni în întâmpinare.

– Trebuie să-ţi vorbesc, îi spuse la ureche şi o trase deoparte sub o boltă.

Mai întâi îi întinse pocalul.

– Bea, poartă ghinion să nu sărbătoreşti victoria.

Nihal gustă conţinutul paharului: înţepa limba, dar avea un gust foarte bun. Îi dădură lacrimile.

Ido râse.

– Văd nu ai băut bere niciodată! Este băutura preferată a piticilor, ştii?

Nihal îi dădu pocalul înapoi.

– E bună...

Ido sorbi, pe urmă îşi şterse mustăţile cu dosul palmei.

– De ce nu participi la petrecere?

– Nu-mi vine.

– Văd.

Ido mai trase o duşcă.

– Te-am privit cu atenţie în timp ce luptai.

Nihal nu reuşi să-şi înfrâneze un surâs şi se pregăti să primească laude îndelungi.

– Nu mi-ai plăcut, Nihal.

Surâsul îi muri pe buze.

– Am greşit ceva?

– Nu. Modul tău de a te comporta în bătălie este cel care nu-mi place.

– Nu înţeleg...

– Te arunci în vâltoare fără să chibzuiești, doar cu gândul de a distruge tot ce-ți apare-n cale. Pentru un infanterist de rând poate fi o tehnică eficace. Dar un cavaler nu luptă așa.

– În război contează câți dușmani dobori, nu? Eu încerc doar să fac tot ce pot!

Ido îi oferi iar bere. Nihal înghiți, încercând să-și controleze furia și deziluzia pentru cuvintele maestrului ei.

– În luptă, dai impresia unui animal în cușcă, un animal care se bate pentru a se elibera. Te lași dusă de trupul tău, lupți din instinct. Și pe urmă, te lupți ca și cum pe câmpul de bătălie ai fi numai tu. Nu-i așa. Trebuie mereu să știi unde sunt ceilalți și ce fac ei. Asta e important pentru vremea în care vei fi cavaler, pentru că atunci vei conduce alți bărbați și va trebui să ai mereu o privire de ansamblu asupra încăierării. În sfârșit, Nihal, lupta este o necesitate, nu o plăcere.

– Mie-mi place să lupt, ce-i rău în asta? pufni fata.

– Nu, *mie-mi* place să lupt. Și am ales calea asta cu voia mea. *Ție-ți* place să ucizi. Ascultă-mă bine: în trupele astea nu e loc pentru cei însetați de sânge. Dacă crezi că intri pe câmpul de luptă ca să-ți dezlănțui ura, poți să uiți că vei mai lupta. Clar?

Piticul încheie discuția aprinzându-și liniștit pipa, ca și cum ar fi vorbit de una, de alta.

Nihal simți cum i se urcă sângele la cap.

– Famminii l-au ucis pe tatăl meu, Ido! Urlă ea. Și pe Fen! Mi-au exterminat neamul! Cum să nu-i urăsc?

Ido nu se impresionă.

– Faminii și Tiranul l-au ucis pe tatăl meu, mi-au luat cu ei un frate și mi-au transformat poporul în sclavi. Toți cei de aici au de istorisit o poveste ca a ta sau ca a mea, dar ne străduim să ne amintim bine de ce luptăm. Tu știi de ce lupți?

Ido o fixă cu atâta intensitate, încât Nihal fu constrânsă să-și plece privirea.

– Dacă nu știi, e momentul să te întrebi dacă este cazul să continui să fii războinic.

– Eu am vrut întotdeauna...

– Gata. Acum vino să dansezi.

– Nu știu să dansez...

– E un ordin.

Fără măcar să-și dea seama, Nihal se trezi în mijlocul pieței, târâtă de ritm.

Ce era greșit în a-l urî pe Tiran? Nu era oare ura cea care dădea forța pentru a lupta? Nu era oare drept să-i urăști pe fammini și să trăiești pentru a-i extermina? Ce nu mergea în logica aceea?

Corpul ei continuă să danseze, dar mintea ei era în altă parte.

Petrecerea se termină noaptea târziu, iar Nihal și Ido se duseră la un negustor care le pusese la dispoziție casa lui.

– Astă seară nu ți-a plăcut? zise Ido retrăgându-se. Nu ai simțit cât de frumos este să te distrezi? Apreciază viața, Nihal, și atunci vei înțelege de ce lupți.

Nihal se culcă mai năucită ca niciodată.

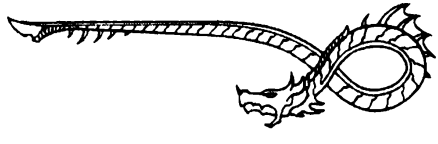

19

LECȚII DE ZBOR

Pentru Nihal, instrucția adevărată începu după prima bătălie. Dimineţile erau dedicate în totalitate tehnicilor de luptă. Ido nu o lăsa deloc. Începeau la răsăritul soarelui şi nu se opreau decât când era ora prânzului şi arena era plină.

Nu fu uşor. Nihal era obişnuită să lupte din instinct: ştia că are un dar şi încerca să-l exploateze la maximum. În schimb, Ido o voia mereu gata, atentă şi lucidă. La antrenament, ca şi în bătălie, piticul nu greşea nici o lovitură, indiferent ce arme folosea.

Nihal luă din nou în mână lancea, buzduganul, securea şi biciul, cu care era obişnuită de la Academie.

Învăţă să se concentreze în luptă, să fie vigilentă în fiecare clipă a atacului prezentă cu ea însăşi, dar Ido nu era niciodată mulţumit.

Nu-i ajungea că Nihal era stăpână pe tehnică. Voia să fie puternică şi sigură, să-i fie mereu clare în minte motivele pentru care lupta, să nu se încredinţeze furiei oarbe a urii. Voia s-o facă o femeie adevărată, utilă pentru ea şi pentru Lumea Pământeană.

Ido ţinea la Nihal, îi cunoştea posibilităţile şi îi admira tenacitatea. Însă, înţelesese ce o motiva: mânie, dorinţă de răzbunare, dispreţ pentru ea însăşi. Şi nu-i putea permite să-şi distrugă viaţa. Era prea puternică, prea hotărâtă şi prea frumoasă pentru a-şi risipi viaţa.

Astfel, nu o lăuda aproape niciodată, o epuiza, o trântea la pământ iar şi iar pentru ca pe urmă să o constrângă să se ridice din nou din ţărână pentru a o lua de la capăt. Şi Nihal se ridica

mereu, fără să se vaite, fără să-și lingă rănile. Avea un obiectiv și voia să și-l îndeplinească cu orice preț.

Odată cu trecerea săptămânilor însă, certitudinile ei se împuținau. Întotdeauna fusese sigură de destinul ei de răzbunare, nu se întrebase niciodată dacă era drept sau nu, dar cuvintele lui Ido de după bătălie îi zdruncinaseră convingerea.

Continua să-și repete că nu înțelegea ce era greșit în ura ei. De ce ar fi supraviețuit poporului ei, dacă nu pentru a-l răzbuna? Când se trezea noaptea din coșmaruri, se convingea că singurul ei scop era să-l doboare pe Tiran. Și să moară. Pentru că nu-și putea imagina ce s-ar fi putut alege de ea după ce Tiranul ar fi fost învins. Unde s-ar fi dus? Ce ar fi făcut? Fără țelul acela, ar fi fost ca un sac gol. Și totuși...

Și totuși, apropierea lui Ido îi suscita mii de dubii. Cum reușea maestrul ei să lupte fără să urască? De unde-și trăgea forța?

Frumusețea vieții, spunea...

Da, fusese un timp când lui Nihal viața i se păruse frumoasă. Dar vremea aceea trecuse. Acum existența ei era ritmată de zile dure de antrenament ori de nopți de coșmaruri dense.

Uneori, se gândea iar la ce auzise în noaptea primei ei bătălii, la posibilitățile pe care le întrevăzuse. Aceea era viața pe care toți o iubeau? Poate că da, însă ei i se părea doar un vis îndepărtat.

La bază, mulți o observaseră pe Nihal și încet, încet o mică mulțime de scutieri și de soldați începu să-i urmărească antrenamentul.

A o vedea cum luptă cu Ido a cărui abilitate era cunoscută tuturor deveni un spectacol ce nu se putea pierde. Pentru că Nihal era sprintenă, era abilă, dar mai ales era frumoasă.

Nu se putea spune că răspundea canoanelor tipice frumuseții, dar toată figura ei fascina. Pe sub genele lungi, ochii ei violet aveau o privire mândră. Era subțire ca o trestie, însă avea și curbe sinuoase. Felul în care se mișca în luptă îl fermeca pe cel care o privea. Și pe urmă, cu excepția maestrului ei care era singurul cu care vorbea, era rece ca gheața.

Începu să fie considerată de toți prada ideală. Se puneau chiar și pariuri despre cine avea să o seducă primul. Dar Nihal continua să se învârtă prin tabără cu pas marțial, ignorând privirile care i se adresau. O deranja când se uitau la ea cu ochi prea lascivi. Încetase să se mai considere femeie în ziua în care murise Fen. Acum era un războinic și atât. Din când în când, cineva încerca să o abordeze fără alte intenții, dar și cu acele ocazii fata menținea o atitudine rezervată.

Cu femeile din bază nu mergea mai bine: o invidiau pentru succesul pe care îl avea cu bărbații, pentru că era puternică, pentru că se lupta ca un bărbat. Firește, nu lipseau excepțiile. Vreo două fete încercaseră să se împrietenească cu ea, dar Nihal simțea că avea puține lucruri în comun cu domnișoarele acelea care stăteau în casă să le ajute pe mame și care așteptau majoratul pentru a se căsători.

Era singură. Și singura ființă căreia-i dădea atenție nu era o ființă umană, ci un dragon.

Nihal era realmente îndrăgostită de el.

Simțea că nu ar fi putut niciodată să călărească un dragon dacă nu era bestia aceea înfuriată.

După primele apropieri dezastruoase, Ido o lăsase liberă.

– Ți-am explicat cum este alcătuit un dragon și cum trebuie să te confrunți cu el. Acum depinde de tine să găsești calea de a te face acceptată de el. Când te vei urca pe crupa lui, vom începe să lucrăm serios.

Astfel Nihal fu cea care alese timpul și modul de a se apropia de el: căzu de acord cu paznicul grajdurilor ca dragonul să fie gata pentru antrenament în fiecare zi imediat după prânz.

Prima oară, Oarf i se înfățișă în fundul arenei, tot legat de lanț, și imediat ce o văzu, începu să mârâie.

Nihal rămase în partea opusă, nemișcată, cu pumnii strânși. Simțea ura dragonului, dar rămase la locul ei. Era o înfruntare: trebuia să demonstreze că era mai puternică decât el, că nu va

ceda. Se uită îndelung la el, încercând să susțină privirea aceea roșie încărcată de dispreț.

Câteva zile, paznicul rămase să asiste, dar ritualul se repeta mereu la fel: Nihal și dragonul se priveau câinește toată după-amiaza. O plictiseală mortală.

Celui care îi cerea vești îi răspundea invariabil:

– După mine, aia e nebună. Stă acolo înlemnită și îl privește. Sigur că acești jumătate-elfi trebuie să fi fost niște tipi ciudați!

Mai apoi, Nihal începu să vorbească cu Oarf. Se așeza în fundul arenei, mereu cu ochii lipiți de el, și se străduia să-i transmită gândurile ei. Nu era ușor, iar atunci când încercarea eșua, se descurca cu vorbele. Se gândea că forța istoriei ei avea mai multă putere decât atâtea mângâieri: era ferm convinsă că ea și animalul acela or fi fost legați de același destin.

Îi povesti despre coșmarurile care o tulburau, despre moartea lui Livon, despre distrugerea orașului ei. Îi vorbi despre Fen, despre cât de mult îl iubise, despre groaznicul mod în care îl pierduse și despre momentul în care aprinsese făclia la rugul lui în speranța de a prinde puțin din spiritul lui.

Oarf rămânea impasibil. Nici o reacție, în afara unui răget surd. Dar Nihal continua. Și în același timp încerca să pătrundă în mintea animalului.

Adesea, Ido o observa de departe. Nihal reacționa bine: Oarf încă se uita la ea cu suspiciune, dar în ochii lui mândri și roșii începea să se întrezărească o scânteie de interes.

În același timp, Nihal lupta.

Ea și Ido erau adesea în bătălie. Piticul hotărâse ca Oarf să-i urmeze în ariergardă.

Înainte de orice înfruntare, Nihal îl vizita.

– Simți tensiunea asta? Tăcerea asta? Te cheamă, Oarf. Îți cer să te întorci să lupți.

Pe urmă pășea pe câmpul de luptă cu tot elanul de care era în stare, mereu prima dintre cei din grupul său, fără să se preocupe de pericol. Câștigă multe bătălii, multe le pierdu, și trebui să se obișnuiască să vadă pământul acoperit de cadavre de tovarăși.

Ido continua să o dojenească dur. Şi, de fiecare dată, Nihal jura că avea să încerce să se schimbe, că avea să încerce să se bată cu un alt spirit. Dar era inutil. Vacarmul armelor i se suia la cap. Când era pe câmpul de bătălie, devenea un instrument pur de moarte.

Marşul de apropiere de Oarf continuă.

Nihal încerca să se apropie de el în fiecare zi din ce în ce mai mult, înaintând câte un pas de fiecare dată. Oarf nu se mai temea de acea scurtare a distanţei şi se limita să se uite la ea suspicios. Fata simţea că dragonul nu mai era ostil, nu se temea de ea. Acum voia să încerce să stabilească o comunicare mai profundă cu el.

Timp de două săptămâni îşi petrecu după-amiezile ghemuită în faţa lui.

Era ca atunci când trebuise să treacă proba din pădure: se concentra şi încerca să-i capteze gândul. Ido îi explicase că între un cavaler şi propriul dragon există comunicare numai dacă o doresc amândoi. Şi, pentru moment, Oarf nu voia.

Dar Nihal era sigură că avea să reuşească.

Într-o zi, din întâmplare, sosi puţin mai înainte decât de obicei şi văzu cum intra Oarf în arenă.

Paznicul îl trăgea cu ajutorul a doi slujitori noi. Era o scenă chinuitoare. Dragonul se punea de-a curmezişul, se înţepenea pe labele de dinapoi încercând să reziste, dar imediat după aceea ceda pentru că laba de care era legat lanţul îi era rănită. Sosea smucindu-se, însoţit de înjurăturile celor trei oameni şi de mârâielile lui de durere.

Nihal nu observase niciodată rana. Se blestemă pentru că nu se informase mai înainte despre modul în care era tratat dragonul ei. Când Oarf ajunse la locul lui, ea veni cu paşi mari la servitorii care se pregăteau să părăsească arena.

– Ei, voi! îi apostrofă. De acum încolo, nu mai vreau să văd niciodată lanţul acela!

Cei doi se priviră râzând zeflemitor.

– Ce știi tu, domnișoară? făcu unul dintre ei.

Află că fără lanțul ăla mai întâi te înfulecă dintr-o înghițitură și pe urmă își ia zborul!

Nihal îl luă de guler.

– Sunt un viitor Cavaler al Dragonului: te sfătuiesc să folosești mai multă prudență când vorbești cu mine.

Celălalt tovarăș își înăbuși cu greu un zâmbet ironic. Nihal scoase spada și o îndreptă spre el.

– Vorbesc pentru amândoi. De mâine, fără lanț. Dacă mă ucide e treaba mea. Dacă fuge, vă absolv de orice fel de responsabilitate: îmi voi asuma eu vina oricărei stricăciuni.

Cei doi servitori se îndepărtară în grabă.

Nihal se întoarse către Oarf: își lingea laba rănită, încercând cu rezultate minime să ajungă și la partea acoperită de lanț. Nihal începu să se apropie, cu spada încă în mână.

Oarf se așeză în poziție de atac, dar Nihal era deja foarte aproape.

Dragonul scoase un răget de avertisment.

Era gata să arunce flăcări, când Nihal dădu o puternică lovitură cu spada. Tăie cu totul belciugul de fier al lanțului și descoperi dedesubt o rană mare, purulentă.

Oarf rămase uluit de gestul acela, dar și mai mult de faptul că acea copilă îngenunchease și întindea mâinile către labă.

Dragonul simți o căldură neașteptată în zona rănii, o moleșeală plăcută, care părea să stingă durerea care îl supăra.

Nihal percepu ușurarea animalului.

Oarf lăsă în jos capul mare de culoarea smaraldului și văzu că din mâinile lui Nihal țâșnea o ușoară lumină rozalie. Încercă să se retragă, pentru că nu voia ajutorul nimănui, dar o făcu fără convingere. Nihal se apropie din nou de el și începu iar să-l îngrijească.

Oarf continuă să se uite la ea. De mult nimeni nu-l mai tratase cu atât de multă dragoste. În acel moment dragonul se deschise sentimentelor lui Nihal. Îi înțelese tristețea, dezorientarea, durerea. Îi simți amintirile, percepu afecțiunea din gestul acela.

Nihal nu era destul de expertă ca să mențină un descântec de vindecare lungă vreme, însă, atunci când se opri, rana nu mai era infectată. Se așeză pe pământ transpirată toată: magia aceea sumară o costase un efort considerabil.

Oarf o mirosi curios: cât de fragile erau rasele pământului aceluia...

Nihal schimonosi un surâs și se ridică în picioare.

– Oarf, îmi datorezi libertatea. De azi, vezi să fii cuminte.

Pentru prima oară, Oarf se întoarse singur la locul lui.

În ziua următoare, intră de bună voie în arenă.

Nihal se apropie și întinse mâna spre el. Nu mângâiase niciodată un dragon. Nici măcar Vesa nu se lăsase atins nicicând, chiar dacă era acum obișnuit cu prezența ei.

Oarf se retrase indignat.

– Ei, adică cum? Te-am eliberat, te-am îngrijit... îmi datorezi o mângâiere, Oarf!

Dragonul scoase un răget și scutură viguros din cap.

– Hai, vei vedea că-ți place.

Nihal întinse iar mâna. Îi tremura pentru că era emoționată. Degetele mângâiară pielea lui Oarf: era scorțoasă, umedă, însă era plăcută la atingere.

Nihal își puse toată mâna pe pieptul animalului și simți imediat o pulsație ritmică viguroasă. Viața, aceea era viața. Începu să-și treacă palma pe șoldul plin de solzi, cu gesturi din ce în ce mai ample.

Oarf nu s mișca.

Părea că ascultă: nimeni nu îl mângâiase vreodată.

Era gingaș, era plăcut. Mâna aceea era mică și răcoroasă. Și creatura aceea era atât de drăguță cu el. Și totuși, cunoștea ura. Intuise acest lucru încă de când o văzuse prima oară. Era o ființă tenace plină de ciudă și de tristețe. Ca el.

Poate într-adevăr se putea avea din nou încredere în oameni. Își dorea să întindă aripile și să zboare mângâiat de vânt, cum făcuse de multe ori când era pui...

– Și eu am dorit întotdeauna să zbor, știi? zise Nihal în timp ce-l dezmierda.

Îi plăcea contactul cu solzii.

Acum era într-adevăr dragonul ei.

I se părea incredibil că reușise: alinta un dragon. Și, într-o zi avea să-l călărească.

Pentru un moment, Nihal regăsi partea din ea pe care o pierduse în rugul orașului ei. Iar se simți liberă și cu toată viața înainte, o viață a cărei cale încă nu era trasată. *Cum am făcut să mă îndepărtez atât de mult de ceea ce eram?*

Apoi Oarf se sustrase dezmierdărilor, dar Nihal tot reuși să întrevadă în ochii lui o licărire dintr-un sentiment foarte asemănător cu seninătatea.

Mai târziu, Nihal îi povesti maestrului ei cum se desfășurase ziua.

– Bine, Nihal. Sunt mulțumit de tine.

– Acum mă vei învăța să-l călăresc, nu-i așa?

Piticul pufăi un nor de fum. Părea ezitant.

Nihal era ca pe ghimpi.

– Atunci? Ei?

Un alt nor de fum. Ido se trase de barbă gânditor, apoi încuviință.

– Da, cred că este timpul. Sunt trei luni de când ești aici: am așteptat destul.

Nihal își simți inima tresăltând. Avea să-și călărească dragonul. Avea să învețe să lupte ca un cavaler. Era ceea ce-și dorise dintotdeauna. Și era gata să se realizeze.

Ido nu împărtășea același entuziasm.

Îi era dragă Nihal și mai mult ca orice voia s-o ajute să se elibereze de durerea pe care o îndurase. Dar mai știa și că, dacă nu ar fi reușit, ar fi trebuit să o împiedice pe Nihal să devină un Cavaler al Dragonului. Era prea concentrată asupra răzbunării, prea închisă în ea însăși pentru a putea fi într-adevăr folositoare armatei Pământurilor Libere.

Nihal făcuse progrese mari în tehnica de luptă, dar în bătălie continua să fie orbită de furie. Până când nu va învăța să se lupte pentru altcineva și nu numai pentru ea însăși, va fi întotdeauna un pericol.

Ido spera că, mai devreme sau mai târziu, Nihal va începe să urmeze cu adevărat învățăturile lui. Însă, în același timp simțea că trebuie să ia o hotărâre.

În următoarele două săptămâni, Nihal își petrecu toate după-amiezile în arenă. Vorbea cu Oarf, îl dezmierda, pe urmă îl readucea în grajd și se ocupa personal să-i dea de mâncare.

Dragonul se obișnuise cu atențiile ei și le accepta cu o plăcere prost ascunsă: puricele acela de fată începea să-i placă, chiar dacă nu voia s-o arate prea mult.

Însă, cu trecerea zilelor, Nihal devenea din ce în ce mai nerăbdătoare și, de fiecare dată când avea posibilitatea să-l întâlnească pe pitic, îl sâcâia cu întrebările.

– Ce faci mâine?

– Mă duc la comandament, Nihal.

– Of! Iar?

– Da, Nihal.

– Poimâine?

– Sunt într-o altă tabără.

– Și când mă înveți să călăresc?

– Nu știu, Nihal.

Ido era foarte ocupat. În curând urma să se declanșeze o ofensivă mare și piticu. era unul dintre strategii principali. Printre consiliile de război de la bază și întâlnirile cu generalii și cu cavalerii celorlalte tabere, nu avea o clipă pentru ea.

– Dacă nu ai timp, aș putea să încerc singură, se hazardă într-o seară Nihal, în timp ce mâncau la popotă.

Ido lăsă să-i scape lingura în blid și o privi drept în ochi.

– Vezi să nu-ți bagi în cap cine știe ce idei ciudate: a călări un dragon nu este o glumă.

– Știu, dar...

– Subiect închis!

Dar ideea se înfiripase.

Fata încercă să reziste tentației. Avea încredere în Ido și îi admira liniștea, siguranța. Dar, din ce în ce mai des, se întreba de ce să aștepte. Ea avea o misiune de îndeplinit. Să stea pe loc acolo era o pierdere de vreme.

Într-o dimineață, Nihal se trezi și se duse în arenă mai devreme decât de obicei. Nu știa de ce sosise așa de devreme, dar simțise nevoia să alerge la Oarf imediat. Era o iarnă aspră, frigul îți intra în oase. Nihal se înfășură în pelerină și se așeză pe trepte să aștepte.

Îl văzu venind încet, încet din brumă, însoțit de scutier: silueta mare a lui Oarf înainta maiestuoasă.

Se încropi de ziuă: aceleași pălăvrăgeli, aceleași gesturi, același traseu până la grajd și, în sfârșit, obișnuita roabă cu carne proaspătă.

Și dacă azi...

Oarf continua să înainteze.

Nu Nihal, las-o baltă. Ido s-ar înfuria.

Oarf era din ce în ce mai aproape.

Pe de altă parte...

Nihal simțea că tot corpul îi cerea să se ridice deasupra acelei ceți umede și să zboare departe.

Nu, nu pot. Nici măcar nu știu de unde să încep.

Apoi un glăscior îi sugeră că nici nu trebuia să fie prea complicat: încălecase și în alte dăți pe un dragon. Firește, nu singură, dar, la urma urmelor, ce diferență era?

Oarf i se înfățișă și își coborî capul impunător.

– Ce faci? întrebă Nihal în timp ce-i scărpina botul.

Respirația dragonului îi încălzea mâinile înghețate. Nihal începu să-l mângâie. După două luni de lupte, de pași greșiți, de încercări, ea și Oarf găsiseră în sfârșit calea pentru a se înțelege. Amândoi erau gata pentru pasul acela.

– Ce ai zice să zbori astăzi?

Dragonul o ţintui cu ochii lui roşii. Îşi îndepărtă botul de mâna lui Nihal.

Poate acum nu vrea, dar e normal. Când îl voi încăleca, va fi mulţumit.

– Ajută-mă să urc, Oarf.

Ca răspuns, Oarf începu să mârâie şi să se dea de lângă ea.

Dar Nihal se hotărâse: în ziua aceea avea să-l călărească cu orice risc. Ridică glasul:

– Opreşte-te..., dar Oarf grăbi pasul.

Nihal reacţionă din impuls: alergă după el, făcu un salt şi i se agăţă de o coapsă, căţărându-se agilă pe spatele lui.

Incredibil fu că ea, care niciodată nu se urcase singură pe un dragon, reuşi imediat să i se aşeze pe crupă. Oarf se înfurie într-adevăr şi începu să se despovăreze violent.

Ca răspuns, Nihal se agăţă cu toată forţa de pielea abundentă de pe grumazul animalului. Oarf întrecu măsura şi începu să scoată răgete pentru a o înspăimânta, dar fata nu se lăsa.

Dragonului nu-i venea să creadă că pitulicea aceea era atât de îndrăzneaţă: era înfuriat şi uluit în acelaşi timp. Îşi întoarse botul spre Nihal mârâind cât putea, dar ea era galvanizată.

– Îmi pare rău, prietene, trebuie să te resemnezi.

Atunci Oarf o luă în zbor.

Începu să se ridice spre cer, folosind împingerea puternică a aripilor.

Nihal simţea vântul care o şfichiuia, aproape i se părea că nu reuşeşte să respire. Închise ochii. Îi fu frică, tare frică. Pe urmă însă, îşi dădu seama că zbura. Zbura! Pe spinarea unui dragon! Dragonul ei!

Deschise ochii şi începu să urle de bucurie. Acum când trecea printre nori ca o săgeată şi urca din ce în ce mai sus, din ce în ce mai mult, se simţea puternică asemenea unei divinităţi.

Se agăţă cu toate puterile şi privi în jos.

Era o înălţime ameţitoare: copacii pădurii din jurul bazei erau foarte departe şi se iveau din ceaţă ca nişte insule într-o mare lăptoasă.

Fu foarte frumos și înspăimântător.

Dură o clipă.

Oarf păru că se oprește în aer. Aripile lui se întinseră, nemișcate. Apoi se lăsă să cadă cu toată greutatea. La început căzură lent, dar viteza crescu din ce în ce mai mult pe când arbori, construcții, pajiști, pământ se apropiau amenințătoare.

Nihal se lipi de grumazul lui Oarf încercând să se împotrivească vântului care voia s-o ia cu el. Fu cuprinsă de panică.

– Eu am încredere în tine! Am încredere în tine! Începu să-i strige dragonului.

De fapt, nu avea încredere deloc.

Pământul era foarte aproape, impactul iminent și inevitabil.

Nihal urlă din toate puterile.

Tocmai când se părea că solul nu aștepta altceva decât prăbușirea lor, Oarf se ridică iar și plană în zbor razant deasupra bazei, atingând acoperișurile construcțiilor în timp ce locuitorii citadelei fugeau în toate orice direcție. Sub picioarele ei, strânse convulsiv pe șoldurile dragonului, Nihal putea simți mușchii care se contracta în efortul de a da din aripile nemăsurate, lungi cât întregul corp al animalului.

Era îngrozită, avea stomacul în gât și inima-i bătea să-i sară din piept: nu-l văzu pe Ido care ieșea din tabără și se uita în sus cu ochii cât cepele, nici nu auzi blestemele pe care i le urlă piticul ei și animalului aceluia blestemat.

Din punctul lui de vedere, Oarf se distra de mama focului.

De multă vreme nu mai zburase și se bucura de senzația pe care i-o dădea vântul pe piele, de plăcerea zborului razant, de bucuria de a se lăsa purtat de curent. Uitase de pasagera lui impertinentă și se abandona cu îndrăzneala unui pui la toate jocurile de care era în stare în aer. Continua să urce, să coboare în gol, să încetinească pentru ca apoi să accelereze brusc.

În culmea entuziasmului, începu să se rostogolească vesel pe cer, răsucindu-se în tumbe continue.

Fu prea mult pentru Nihal: începu să vadă pământ și cer care-și schimbau locul continuu. Sus și jos nu mai aveau nici un înțeles.

Ameți. Mâinile se desprinseră. Căzu în gol.

Fu asaltată de un vânt furios. Urlă fără măcar să-și audă propria voce. Închise ochii. Avu timp să se gândească, *ce moarte prostească.* Apoi se izbi violent de ceva dur și solzos. Sub ea, dragonul zbura lent, planând încetișor în direcția bazei.

În arenă se adunaseră o mulțime de oameni.

Animalul ateriză delicat, apoi se ghemui în așa fel încât să le dea posibilitatea să recupereze fata. Se auziră aplauze pentru jumătate-elful întors din primul lui zbor și multe complimente pentru dragonul care o salvase. În timp ce o ajutau să coboare, zăpăcită și cu dureri peste tot, Nihal murmură:

– Mi-ai salvat viața: acum da, ești dragonul meu.

Dar Oarf se îndepărtă disprețuitor.

De abia atinsese pământul, când primi o palmă sonoră.

– Ești în stare să faci ceva fără să-ți riști pielea? La naiba, când o să te potolești?

Ido o smulse din mâinile celor care o susțineau și Nihal căzu în genunchi: picioarele nu i se opreau din tremurat.

– Niciodată nu aveai timp... eu credeam că...

Ido înjură.

– Trebuia să aștepți, fir-ar să fie! Dar nu, tu trebuie să faci întotdeauna de capul tău!

Piticul o obligă să se ridice.

Nihal simțea în tot corpul o durere surdă și mergea cu greutate.

Ido o trase de un braț prin toată baza până când ajunseră la o clădire joasă, izolată de locuințe.

Pe-ine ferestre și toate zăbrelite.

În timp ce un soldat închidea zăvorul de la celula ei, Nihal încercă să protesteze:

– Ido, te rog... nu voiam să fac nimic rău...

– Limpezește-ți gândurile, Nihal, încheie piticul și plecă.

Nihal se sprijini de zid.

O durea foarte tare spatele.

Întinse mâna să se pipăie și simți o usturime puternică: atunci când și-o retrase, văzu că era plină de sânge.

Era prea obosită pentru a recita un descântec de vindecare.

Căzu lată pe jos și adormi.

Se trezi câteva ore mai târziu cu o senzație de răcoare în spate. Își întoarse încet capul și întredeschise un ochi: Ido îi întindea o pomadă peste rană. Nu se mișcă. Nu voia ca piticul să-și dea seama că era conștientă. Mai mult decât rana o ustura să știe că, de data aceea, maestrul ei avea dreptate.

– Bine te-ai trezit, zise Ido.

Nihal tăcu.

Ido începu să întindă unguentul pe rană cu mai multă energie. Nihal scoase un geamăt de durere.

– Ai înspăimântat toată tabăra, mi-ai încălcat ordinele și ai făcut a nu știu câta tâmpenie. Nu mai știu cum să-ți spun Nihal: ăsta nu-i curaj, e idioțenie. Vei rămâne aici până mâine.

Când sfârși s-o trateze, piticul plecă trântind ușa.

Nihal rămase întinsă la pământ.

Era înfuriată profund.

Pe ea însăși, pentru că știa că greșise.

Și pe Ido, pentru că lăsase ca el să observe acest lucru.

În ziua următoare, Ido se duse personal s-o scoată din închisoare.

Nihal petrecuse o noapte oribilă.

Când era încă între somn și trezie, atunci când corpul nu răspunde minții, dar tot mai e lucid, celula se populase cu prezențe din eter.

Nihal rămăsese paralizată, fără să reușească să-și ia ochii de la siluetele acelea însângerate, zgâriate, mutilate care-i murmurau să le răzbune. Ar fi vrut să urle, dar avea gâtul sigilat. Ar fi vrut să închidă ochii, dar erau larg deschiși în întuneric.

Și era numai vina lui Ido.

El era cel care o aruncase înăuntru acolo, unde nici un obiect familiar nu o putea încuraja cu normalitatea lui.

El era cel care o împiedica în intenția ei de răzbunare, ținându-i toate acele discursuri despre dragoste de viață, despre frică, despre motivația luptei.

Ea nu era ca alții.

Nu era o fată.

Nu era nici măcar un simplu războinic.

Era o armă în mâinile morților.

Ido îi susținu privirea încărcată de ranchiună.

– Ai meritat-o, Nihal. Și știi asta.

În ziua aceea nu-și spuseră altceva.

Nihal trebui să se ocupe de Vesa și de întreținerea armelor piticului.

Nu se antrenară și nu i se dădu voie să-l vadă pe Oarf.

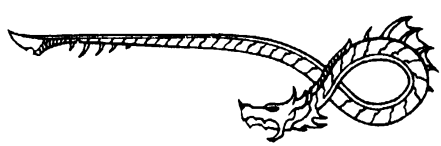

20

O HOTĂRÂRE PRIPITĂ

În sala de Consiliu atmosfera era încărcată. Cei nouă vrăjitori aşezaţi în jilţurile lor de piatră ascultau cu seriozitate cuvintele lui Dagon.

– Lucrurile nu merg nicidecum bine, Sennar. Cât teritoriu am pierdut în ultimul timp? Prea mult, şi tu ştii: veriga noastră slabă este Pământul Vântului. Nu te învinuiesc, tu te comporţi bine, demonstrezi a fi demn de învăţăturile mele...

Sennar ştia că singurul care se gândea la el era Sfetnicul cel Bătrân. Se simţea înconjurat de priviri ostile.

– Dar forţele Tiranului deţin controlul asupra celor cinci Pământuri, şi în fiecare dintre acestea se produc neîncetat arme noi şi resurse pentru război. Trupele noastre sunt numeric inferioare şi Cavalerii Dragonului sunt prea puţini. Trebuie găsită o soluţie.

Dagon terminase şi se întoarse să se aşeze.

Se lăsă liniştea în sala de Consiliu.

Era rândul lui Sennar. Se ridică. Nu-i plăcea ceea ce trebuia să spună. Îi tremura glasul când începu să vorbească.

– Dagon, Consilieri... Da, situaţia e dramatică. Laboratoarele Tiranului produc noi războinici în flux continuu. Pe Pământul Vântului am putut vedea animale noi, o specie nouă de păsări de foc, adesea călărite de fammini miniaturali. Noi nu avem cu ce să ne opunem în afară de pitici şi oameni. În ultimul timp am avut pierderi mari, moralul trupelor e scăzut. Trebuie să admit: de multe ori şi eu cad pradă deznădejdii. Câteva zâmbete răutăcioase însoţiră afirmaţia aceea, dar Sennar continuă: Soldaţii

mor mereu pe câmpurile de bătălie și forțele noastre se subțiază din ce în ce mai mult, într-un cerc vicios. Aș putea să vă cer mai multe trupe, însă nu ar fi de ajuns. Avem de a face cu un dușman foarte puternic: Dola e un mare strateg, în afară de un războinic aparent invincibil.

Sennar își frecă ochii. În noaptea aceea, în așteptarea reuniunii, tensiunea îl lăsase să doarmă destul de puțin.

– Ne atacă, pentru că vor Pământul Apei, care este cel mai lipsit de apărare dintre Pământurile Libere. Nu are o armată proprie și se poate baza numai pe garnizoanele Pământului Soarelui. La granițe, atacurile nu contenesc. Până astăzi am reușit să păstrăm teritoriul, cu toate că prețul pe care îl plătim este scump: numărul de victime este foarte mare. Am stat de multe ori de vorbă cu Galla și Astrea. Toate nimfele se vor preocupa să ridice o barieră magică în apărarea granițelor. Este singura lor armă, dar câtă vreme va putea rezista ea?

Consilierul Sate, un pitic de pe Pământul Soarelui, îl întrerupse:

– Și tu ce propui?

Mereu îl privise cu dispreț pe Sennar, încă de când devenise consilier. Din păcate, nu era singurul.

Tânărul vrăjitor făcu o pauză lungă. Îi privi unul câte unul pe consilieri, apoi își făcu curaj.

– Nu ne rămâne altceva de făcut decât să cerem ajutor Lumii Scufundate.

Un murmur de uimire la care Sennar se așteptase fu un adevărat tunet de dispreț.

Sate vorbi în numele tuturor.

– Lumea Scufundată?

Se adresă adunării pe un ton sarcastic:

– Poate consilierul Sennar nu știe că Lumea Scufundată a hotărât să nu se intereseze de noi în timpul Războiului de Două Sute de Ani. Pe de altă parte, consilierul Sennar este foarte tânăr. Poate detaliul acesta istoric i-o fi scăpat!

În sala de consiliu răsunară câteva râsete.

Sate îl privi cu răceală pe Sennar.

– Nu mai știm nimic despre acel continent, consiliere. S-a pierdut până și amintirea posibilității de a ajunge acolo.

Un murmur de aprobare se ridică din adunare.

Sennar dădu din cap. *Adună-ți puterile, continuă.*

– Tiranul este un pericol pentru toți, chiar și pentru Lumea Scufundată. Iar singuri nu reușim să ne descurcăm.

Luă cuvântul nimfa care reprezenta Pământul Apei.

– Au hotărât să ne părăsească, Sennar. Nu-și vor lua cuvântul înapoi. Nu pot uita că a fost o tentativă de invazie din partea Lumii Pământene față de ei. Și pe urmă, cum vom reuși să ajungem la ei?

Sennar scoase din traista lui un pergament rulat.

– L-am găsit în biblioteca palatului regal; este o hartă care indică aproximativ poziția continentului pierdut.

Harta trecu din mână în mână pe la toți Consilierii. Era vagă, veche și mâncată de timp.

– Dacă credeți că veți găsi cu asta Lumea Scufundată... comentă cineva.

Sennar strânse pumnii și ridică vocea.

– Eu nu pot sta cu mâinile în sân să mă uit cum se distruge lumea noastră! De aceea am intrat în Consiliu! Tiranul e pe cale să ne distrugă. Singuri nu-i putem ține piept. Știu bine că mulți generali nu vor ingerințe ale altor armate. Și mai știu iar că mulți dintre voi și mulți domnitori nu vor să se înjosească să ceară ajutor Lumii Scufundate...

Se ridică un glas indignat:

– Cum de-ți permiți, tinerelule, să insinuezi asemenea răutăți?

Însă, cu un gest, Dagon îl făcu să tacă.

Sennar se liniști. Reluă.

– Adevărul este că nu vrem să ne umilim în fața celor care ne-au renegat, iar Consiliul se teme să nu piardă din prestigiu în favoarea armatei. La toate acestea eu răspund: nu mă interesează. Acum jocurile de putere sunt neavenite. Și eu știu că este o acțiune disperată, dar nu vreau să las ceva neîncercat. Dacă aceasta

este singura modalitate pentru a da o speranță de supraviețuire Lumii Pământene, atunci, eu sunt gata să încerc. Voi?

Terminase. Îi exploda inima-n piept. Se așeză.

Sala se cufundă într-o tăcere lungă.

Apoi se ridică din jilț Consilierul Pământului Mării.

– Și cine ar trebui să înfăptuiască această acțiune?

– O delegație de politicieni și militari. Un consilier și un general, de exemplu. Așa ar fi perfect, răspunse Sennar.

Tăcerea deveni și mai apăsătoare.

Dagon fu cel care o rupse.

– Consilieri, eu cred că Sennar are dreptate. Războiul este dus de prea multă vreme. Este un miracol că încă mai există Pământuri libere. Nu putem aștepta mai mult. Supunem propunerea lui la vot.

Sate se ridică în picioare.

– Ei bine, să votăm. Însă cu o condiție: ca el să fie cel care pleacă spre Lumea Scufundată, având în vedere că este atât de convins de ceea ce spune.

– Dacă-mi veți aproba propunerea, voi pleca, răspunse Sennar dintr-o suflare.

– N-am terminat, consiliere, continuă Sate. În această perioadă, generalii sunt mai necesari ca oricând. Sugerez ca Sennar să le asculte cererile și el singur să le prezinte locuitorilor Lumii Scufundate. Dacă bineînțeles îi găsește...

Apoi Consiliul Magilor votă.

Sennar avea să plece în căutarea Lumii Scufundate. Singur.

„Sunt un laș", își repeta Sennar traversând Pământul Soarelui. De acolo, ar fi ajuns pe Pământul Mării. Apoi ar fi brăzdat oceanul în căutarea unui continent care, după câte știa, putea chiar să nu mai existe deloc. Îi era frică. Trecuseră o sută cincizeci de ani de când nu mai avuseseră vești despre Lumea Scufundată. O eternitate.

Pentru moment se îndrepta către tabăra lui Nihal. De când părăsise Academia pentru a-l întâlni pe noul ei maestru, își scriseseră, din când în când, dar erau luni de zile de când nu se

mai vedeau. Acum se ducea să-şi ia rămas bun, poate pentru totdeauna.

Sennar ştia că şi din cauza asta plecarea îi era aşa de grea.

O lăsa pentru a nu ştiu câta oară. Aşa ar fi gândit Nihal. Şi l-ar fi urât.

Însă chiar dacă era înspăimântat, chiar dacă suferea la gândul că se despărţea de persoana la care ţinea mai mult pe lume, chiar dacă erau mari probabilităţile ca harta aceea zdrenţuită să nu-l fi dus nicăieri, Sennar ştia că trebuia să încerce.

Ajuns la bază, Sennar ceru să i se arate direct drumul spre arenă. Era sigur că o va găsi acolo. Dar marele spaţiu circular era înţesat de soldaţi care se antrenau. Nu era nici urmă de jumătate-elf.

– Unde o pot găsi pe Nihal? îl întrebă pe un scutier.

– Furia aia dezlănţuită? Va fi fiind cu siguranţă la dragonul ei. Frumoasă pereche de trăsniţi, ăia doi!

Sennar ajunse la grajduri. Traversă tot coridorul lung privind în jur. apoi o văzu.

Nihal era îngenuncheată lângă Oarf, îi dădea să mănânce.

Vrăjitorul se opri să se uite la ea în tăcere, emoţionat. I se părea că în acele puţine luni devenise şi mai frumoasă. Se apropie.

– Nihal?

Fata ridică ochii şi-şi dădu o şuviţă de păr de pe frunte. Nici măcar nu se ridică.

– Bună Sennar, cum de eşti prin părţile astea?

Sennar rămase pe loc, deziluzionat.

– Ce primire...

Sperase că avea să-i sară de gât, că avea să-i spună că era bucuroasă să-l vadă. Dar Nihal nu mai era obişnuită cu asemenea demonstraţii de afecţiune. Continuă să-i întindă bucăţi de carne dragonului, care îl scruta suspicios pe vrăjitor cu doi ochi uriaşi rubinii.

Se plimbară prin tabără. Nihal îi povesti lui Sennar despre progresele pe care le făcuse cu Oarf şi despre faptul că reuşise să-l

încalece, ascunzându-i însă reacția maestrului ei. Încă mai era supărată pe Ido. Nu-și vorbeau de zile întregi și antrenamentul încă mai era suspendat.

Sennar asculta, însă era ciudat de taciturn. Continuară să meargă, însă toate tentativele de conversație ale lui Nihal sfârșiră în gol.

– Oh, ce naiba, Sennar. Ce este? îl întrebă în cele din urmă.

– Chiar îți face plăcere că am venit?

– Ce întrebări pui? Firește că-mi face plăcere.

– Era mult de când nu ne văzuserăm și... Nu știu, Nihal. Simt că nu mai ai nevoie de mine.

Glasul vrăjitorului era amar. Fata se opri.

– Nu înțeleg ce vrei să zici.

– Vreau să zic că tu nu mai ai nevoie de nimeni. Ai găsit modalitatea de a trăi fără să depinzi de alții, și nu știu dacă-mi place acest comportament. Ba dimpotrivă, nu-mi place deloc.

Nihal se uită la el cu răceală.

– Viața mea e treaba mea, dacă nu te superi.

– Nu, viața ta nu e numai treaba ta. Este și treaba mea și a Soanei, și a tuturor acelora care țin la tine. Eu nu te mai recunosc, Nihal.

Nihal fu lovită de cuvintele acelea ca de o palmă. Simți cum i se urcă sângele la cap.

– Se poate știi ce te-a apucat? Ce naiba tot spui? Ce aveți cu toții împotriva mea? „Nu trebuie să urăști", „așa nu merge", „nu mai ești aceeași"! numai asta știți să-mi spuneți. Dar tu oare ești în capul meu? Știi ce gândesc, ce simt? Atunci taci și nu vorbi despre lucruri pe care nu le cunoști!

Între cei doi tineri se lăsă o tăcere lungă. Apoi Sennar lăsă ochii în jos.

– Trebuie să plec. Nu știu când mă voi întoarce.

Nihal rămase înțepenită.

– Și unde te duci de data asta? întrebă ea în șoaptă.

– În Lumea Scufundată, ca să cer întăriri.

Lui Nihal îi trebui un timp ca să înțeleagă ce-i spunea vrăjitorul.

– Vorbești despre continentul pierdut?

– Da.

– De ce tu?

– A fost o propunere a mea.

– Înțeleg. Nihal dădu cu piciorul într-o piatră. Bine. Fă cum vrei, încheie, apoi se răsuci și se întoarse cu pași mari în direcția grajdurilor.

De câte ori mai trăise scena aceea? I se părea că de o mie de ori. Poate destinul ei era de a-i vedea îndepărtându-se pe toți cei pe care-i iubea.

Sennar o ajunse din urmă, o apucă de braț, o sili să se întoarcă. Se apucă să urle.

– De ce măcar o dată nu spui ceea ce gândești? De ce nu urli, nu te înfurii? Fă naibii ceva! Spune-mi că nu vrei să plec! Demonstrează-mi că mai ești încă o persoană, și nu o spadă!

Nihal se desprinse din strânsoare. Sângele îi zvâcnea în tâmple. Nici nu-și lăsă timp să gândească. Acționă din impuls, ca în bătălie. Mâna îi alergă la gardă. Scoase sabia din teacă.

Pe obrazul lui Sennar apăru un semn lung roșu.

O clipă fu ca și cum timpul ar fi stat în loc. Până și sângele nu țâșni imediat din tăietură, ci trecură câteva secunde înainte să ajungă de la fața vrăjitorului la pământ, într-o singură picătură.

Pentru prima oară de când începuse să lupte, lui Nihal îi căzu spada din mână. Îl rănise pe Sennar, care o ajutase de nenumărate ori, o protejase, o îngrijise. Sennar, care era ultima persoană care-i mai rămânea, singurul care o înțelegea, prietenul ei.

– Sennar... eu...

Vrăjitorul zâmbi cu tristețe.

– Bine, plec cu o amintire despre tine care nu mă va părăsi. Își atinse tăietura cu degetele. Întoarce-te să trăiești, Nihal. Fă-o pentru tine. Sau măcar pentru Fen, care acum nu mai este și pe care tu îl iubești mult.

Sennar plecă fără să se întoarcă. Plânse pentru prima oară de la moartea tatălui lui.

Nihal nu știa câtă vreme rămăsese acolo, pe aleea de pietriș, înțepenită să privească sângele lui Sennar care se scurgea de-a lungul spadei. I se părea că nu avea forța să se miște.

Ido fu cel care o scoase din acea prostrație.

– Se poate ști unde te duseseși? Haide, se întunecă.

Nihal îl urmă, își mâncă cina și se duse la culcare.

Se uită îndelung în tavan. Nu reușea să adoarmă.

Apoi simți o tăcere ciudată și se uită pe fereastră. Ningea.

Încă două săptămâni nu se reluă antrenamentul. În primele zile, lui Nihal îi fu bine așa. De când plecase Sennar, nu avea chef să facă nimic. Își petrecea orele cu Oarf, doar privindu-l, în timp ce el o studia cu aer întrebător.

La sfârșitul celei de a doua săptămâni, fata crezu că-și ispășise îndeajuns vina. Venise timpul ca Ido să o pună din nou la treabă. Avea nevoie să-și șteargă din minte imaginea lui Sennar cu obrazul zgâriat, care se întorcea cu spatele la ea și se îndepărta. Avea nevoie să lupte. Se hotărî să-i vorbească maestrului ei.

Îl găsi în timp ce-și lustruia armura.

– Nu ar fi rândul meu? îl întrebă.

Ido nu răspunse.

Nihal trecu imediat la subiect.

– Voiam să-ți cer scuze, Ido. Admit că m-am comportat ca o proastă. Îți promit că de acum încolo mă voi strădui să te ascult. Te rog doar să începi din nou să mă antrenezi.

Piticul continuă impasibil să-și lustruiască platoșa armurii.

– Ido?

– Ce, Nihal?

– Te rog. Dă-mi o altă posibilitate.

Ido nici măcar nu o privi.

– Nu, Nihal.

Fata înghiți lovitura, dar nu se resemnă.

– De ce nu?

– Tu crezi că este de ajuns să vii aici cu aerul unui îngeraș?

– Eu nu cred nimic, Ido. Eu vreau să devin un cavaler și, îți jur, am încredere numai în tine. Eu vreau să te ascult! Numai că nu mai rezistam să aștept. Am fost o proastă, știu. Dar...

Ido trecuse la pulpare.

– Mâine plec în luptă. Vom mai vorbi când mă întorc.

– Ce vasăzică „plec"?

Ido se hotărî să ridice ochii și-i țintui în cei ai lui Nihal.

– Că eu și alții ne ducem la luptă.

Nihal nu-și credea urechilor.

– Și mă lași aici?

– Eu nu iau cu mine războinici în care nu pot avea încredere. Am făcut o greșeală de evaluare cu tine: ești încă o fetiță, care nu știe să se abțină și face numai ceea ce-i place.

Nihal lăsă deoparte orice cumpătare.

– Nu poți să-mi faci asta! Eu trebuie să lupt! Știi cât de important este pentru mine!

– Și tocmai pentru că știu cred că tu trebuie să te desprinzi de asta pentru o vreme. Mai există și altceva în afară de război, înțelegi asta? Există un loc și pentru tine pe lumea asta, un loc în care să te poți simți acasă.

Dar Nihal nu înțelegea, nu voia să înțeleagă.

– Ești nedrept, ești nedrept! urlă ea.

Ido nu se lăsă impresionat.

Nihal alergă să se închidă în camera ei.

Pregăti totul în secret: își lustrui spada, puse pe pat hainele de luptă, gata pentru a fi îmbrăcate. Nu dormi noaptea, cu urechea ciulită să asculte pregătirile lui Ido pentru plecare.

Nu o interesa ce avea să spună maestrul ei, nici contra cui luptau și în ce fel. Simțea că fusese întrecută limita. Să lupte acum și imediat: asta trebuia să facă.

Îl auzi ieșind din cabană înaintea zorilor. Zăpada cădea cu fulgi mari. Trupele începură să se miște. Nihal se înfășură în pelerină și ieși pe fereastră.

Sări gardul bazei și îl ocoli, în așa fel încât să nu o vadă nimeni.

Pentru a evita să fie recunoscută, se hotărâse să îmbrace o armură. Ar fi avut probleme cu mișcările în bătălie, dar avea încredere că s-ar fi descurcat oricum. În viața ei de războinic depășise și dificultăți mai mari.

Așteptă armata la marginea pădurii. Pe albul zăpezii, pelerina ei era prea vizibilă, de aceea se decise să meargă prin desiș, încredințându-se auzului pentru a recunoaște traseul soldaților după mersul lor cadențat. Așteptă mult, dar fu răsplătită pentru răbdarea ei: trupele începură să defileze.

Linia de front era amplă și coloana de soldați destul de lungă.

Nihal se poziționă paralel cu capătul șirului și-și începu marșul printre copaci. Zăpada amplifica scrâșnetul pașilor ei, dar era oricum imperceptibil față de gălăgia pe care o făceau soldații care mărșăluiau. Continuă să se fofileze în urma coloanei, furișându-se asemenea unei nevăstuici care-și pândește prada. Auzea neclar murmurul soldaților. Încercă să le prindă cuvintele, pentru a înțelege ceva din strategia pe care urmau să o adopte în luptă, dar coloana era prea departe. *Nimic rău. Voi afla totul la sosire.*

Mărșăluiră îndelung. Nihal nu era obișnuită cu greutatea armurii. O furase din depozitul de arme chiar în dimineața aceea, după ce se golise tabăra. Evaluase din ochi că i-ar fi putut veni bine, dar se simțea chiar incomod în ea: o strângea peste piept, era largă pe șolduri și-i zgâria spatele.

Văzu cum cerul se albea încet în zori: zăpada continua să cadă nestingherită. Încă nu se obișnuise cu spectacolul acela: pe Pământul Vântului nu ningea aproape niciodată. Își mai amintea încă uimirea și bucuria primei ninsori pe care o văzuse: Livon o dusese pe acoperișul din Salazar și ea scosese nasul la aer ca să privească fulgii care se învârteau ca niște petale în aerul rece.

Apoi, printre râsetele tatălui, deschisese gura și încercase să-i mănânce din zbor.

O clipă, se gândi la prima ei bătălie. Avusese loc doar cu câteva luni înainte și totuși se schimbase totul.

Atunci fusese emoționată, încordată. Chiar înspăimântată.

Acum mergea și atât. Nu simțea nimic, decât poate nerăbdare. Era un marș ca oricare altul, o nouă bătălie. Nimic altceva.

Când ajunseră pe locul înfruntării, Nihal se ascunse printre trupe și reuși să intre în tabără profitând de îmbulzeală.

Coiful era o tortură chiar așa cum și-l amintea. O strângea peste urechi și o sufoca. Îi era mai greu decât prevăzuse să se miște așa umflată, dar fu mulțumită când își dădu seama că putea alege în ce rol să lupte: de obicei, Ido îi stabilea poziția, și invariabil o punea printre rândurile din mijloc, unde obligațiile și riscurile erau mai mici. Acum nu era nimeni care să decidă pentru ea.

Fără ezitări, se îndreptă către prima linie. În ziua aceea va da ce avea mai bun în ea.

Se mișcară spre câmpul de bătălie la jumătatea dimineții.

Până în ziua aceea, Nihal participase numai la incursiuni surpriză sau la acțiuni săvârșite pentru a elibera zone strategice mici.

Aia era cu totul altă treabă.

Pentru prima oară avu în fața ei linia dușmanului. Între ea și trupele de asalt ale Tiranului erau numai câțiva metri distanță și un zid gros de zăpadă care o făcea să nu vadă clar și îi intra în gură cu fiecare rafală.

O linie de lănci lungă, neagră, țepoasă și închisă de scuturi îi bara vederea.

Era o linie vie. Se unduia ca un șarpe care adună leneș razele de soare și avea și vârtoșenia șarpelui. Era un corp unic format dintr-o mulțime de fammini care se mișcau la unison, ținuți în frâu de un singur organism pus în mișcare numai de voința Tiranului. Spectacolul o răvăși. Simți cum inima începe să-i bată mai tare.

Un general pe care nu-l mai văzuse îi trecu în revistă, reamintindu-le planul tactic: urmau să plece la atac pentru a străpunge pieptiș frontul dușman, pătrunzând până la liniile din spate. Așadar, urmau să se desfacă în două aripi pentru a facilita încercuirea trupelor aflate la cele două extremități.

– La ordinul meu, împrăștiați-vă și începeți retragerea, încheie generalul îndepărtându-se.

Pe neașteptate, văzu un individ slab cum îl ajungea din urmă pe general mergând apoi alături de el, cu haina lungă fluturându-i în vânt.

– *Sennar!*

Se mișcă, însă armura o împiedica, masa de soldați i se opunea. *Sennar!* Voia să ajungă la el, să-l îmbrățișeze strâns și să-l roage s-o ierte, să nu plece, să rămână cu ea. Împinse brusc un războinic, câștigă teren.

Apoi acela se întoarse.

Nu era Sennar.

Era un vrăjitor, poate un reprezentant al Consiliului, dar nu era Sennar. Sennar plecase. Nihal simți o strângere în piept.

Cavalerii Dragonului urmau să plece din linia a doua. Printre ei, Nihal îl zări și pe Ido, dar nici măcar un moment nu avu remușcări pentru ceea ce făcea.

Se pregăti ca să poată sări la semnalul de atac. La vederea tuturor acelor dușmani inima-i bătea să înnebunească, în timp ce zăpada cădea din ce în ce mai deasă. Cu tot frigul, era transpirată pe sub armură.

Apoi auzi strigătul care dădea semnalul de atac. Prima linie începu o alergare precipitată care, pentru mulți, se termină în lăncile pe care famminii le aplecaseră în ultimul moment.

Impactul cu prima linie dușmană fu incredibil de violent și, în învălmășeală, Nihal căzu la pământ. Armura o salvă de o lovitură de secure. Se ridică greu. Începu să lupte.

Famminii păreau să răsară din nimic, din ce în ce mai mulți. Câmpul era deja acoperit de cadavre. Nihal încerca să nu se

gândească la nimic, se arunca asupra dușmanului cu ură, dar înfruntarea era neobișnuită. Nu erau în față alte linii de războinici pentru a micșora impactul. I se părea că toți dușmanii dădeau peste ea. Îi era greu să înainteze. Nu vedea altceva decât o pădure de lănci, săbii și spade care întunecau cerul. Continuă să lovească, să lovească în toate direcțiile în timp ce sângele îi înroșea armura.

Începu apoi să cadă o ploaie deasă de săgeți. Însă Nihal încetase să mai fie atentă la ce se întâmpla în jurul ei.

În sfârșit, mintea ei se goli. Sennar, singurătatea, moartea, misiunea ei: totul se dizolvă în ciocnirea neritmată a spadelor și în mișcările precise ale corpului ei. Dispăru până și durerea fizică. Nihal nu simți cum fierul spadelor dușmane îi viola carnea.

Urletul care ordona retragerea se ridică pe neașteptate. Momentul era bine ales, pentru că părea într-adevăr că armata Pământurilor Libere era în dezavantaj.

Nihal îl auzi, dar pentru ea nu avea sens să se retragă. Acela era războiul ei, era răzbunarea ei împotriva dușmanului, urma logici diferite de cele care îi puneau în mișcare pe restul combatanților.

Ignoră semnalul. Ceilalți războinici se retraseră rapid și ea rămase izolată printre adversari. Își dădu seama numai atunci când frontul amic era deja cu două rânduri dincolo de poziția ei. Un moment se pierdu.

Oriunde s-ar fi răsucit, erau ființe respingătoare care se aruncau asupra ei cu securi șiroind de sânge.

O lovitură la cap făcu să-i zboare coiful. Un singur strigăt ieși din gurile famminilor.

– Un jumătate-elf!

Nihal făcu apel la toate forțele ei. Înaintă spre cel mai apropiat dușman, dar mulți o asaltară din toate părțile. Bestiile acelea râdeau, cu gurile larg deschise arătându-și colții, râdeau de ea.

I se făcu rău. Începu să se miște la întâmplare, pierzându-și coordonarea mișcărilor. O loviră peste tot, și fiecare lovitură era

bine ochită. Nihal simți cum îi cedează un picior. Înțelese că avea o rană la șold. Căzu în genunchi. Într-o clipă, dușmanii se aruncară asupra ei. În orice parte s-ar fi întors erau numai fammini, care rânjeau amuzați de prada aceea ușoară.

Mi-e frică?

Întrebarea îi traversă mintea ca un trăsnet. Îi răsunau în cap cuvintele lui Ido: *Frica este o prietenă periculoasă: trebuie să înveți s-o controlezi, să asculți ceea ce-ți spune. Dacă reușești, te va ajuta să-ți faci bine datoria. Dacă o lași să te domine, te va duce la groapă.*

Nu, nu-i era frică.

Se mișca automat, ferindu-se de lovituri.

„Sunt pe cale de a muri", se gândi.

Nu simți nimic. Numai o durere ușoară la piciorul rănit.

Brusc, o flacără se năpusti asupra unor fammini care erau în jurul ei. Nihal se simți înșfăcată puternic de păr. Cu ultimele forțe se agăță de mâna care o ținea și o clipă mai târziu era pe crupa lui Vesa.

Famminii care supraviețuiseră se aruncară asupra dragonului, urlând de furie.

O secure îl lovi pe Ido peste un braț, dar piticului nu-i păsă. Pe când Vesa scuipa foc și pară, cavalerul scoase sabia din teacă și începu să-i lovească pe fammini. Sângele curgea abundent din rană, dar el continuă să se lupte, și între timp, cu mâna liberă, o strângea la pieptul lui pe fată pentru a o apăra de săgeți.

Nihal își privi maestrul. Cu toate că nu se supusese ordinelor lui, venise să o salveze și acum își risca viața pentru ea.

Ce mi s-a întâmplat? De ce nu mi-a fost frică? De ce nu am dat ascultare ordinelor?

Simți dintr-odată enormitatea a ceea ce făcuse. Lacrimi calde începură să-i brăzdeze chipul murdar de praf și de sânge.

În cele din urmă, se ridicară în zbor. De la înălțime, Nihal își dădu seama că încercuirea nu se desfășurase în favoarea lor. Un grup care înaintase risca să rămână izolat în mijlocul dușmanilor.

Închise ochii și începu să plângă în liniște.

Aterizară în spatele câmpului de bătălie. Ido o împinse brusc pe Nihal de pe oblânc. Fata căzu la picioarele unui soldat.

– Pune-o în celulă cu prizonierii, ordonă Ido.

– Dar... nu e unul dintre ai noștri?

– Fă ce-ți spun! zbieră piticul reluându-și zborul către câmpul de bătălie.

Nihal nu protestă când băiatul o luă de un braț și o târî spre o cușcă mare.

Continuă să plângă, și nu conteni nici măcar atunci când își dădu seama că tovarășii ei de închisoare erau cinci fammini. Monștrii nu o priviră, nu-și bătură joc de ea. Rămaseră ghemuiți, suferinzi.

Nihal se retrase într-un colț al cuștii și se ghemui cu capul între genunchi ca să nu-i vadă.

Atunci se întâmplă ceva ciudat: dinspre acel grup mic și dispersat de prizonieri simți un flux de durere fără speranță, o mâhnire pe care nu ar fi bănuit-o niciodată la creaturile acelea.

Nihal rămase înmărmurită de senzația aceea.

Piciorul îi zvâcnea, pierduse mult sânge. Nici măcar nu avu putere să recite un descântec de vindecare.

Se simți singură și pierdută. *Sennar...*

Alunecă lent în inconștiență.

După câteva ore petrecute în cușcă, fu dusă în infirmerie, unde-i tratară rana, care se dovedi a fi superficială. Când se simți mai bine, vru să se ducă să urmărească deznodământul bătăliei de pe dealul care se înălța în apropierea câmpului. Petrecu întreaga zi acolo sus, asistând la înfrângere cu lacrimi în ochi.

Fură două zile de luptă neîntreruptă, de sânge și de moarte.

Bătălia se încheie cu o înfrângere: armata Pământurilor Libere nu câștigă nici măcar o palmă de teren. Pe câmpul de bătălie rămaseră sute de morți.

Trupele se întoarseră la bază cu încărcătura lor de răniți. Nihal mergea cu greutate, dar nu vru ajutorul nimănui. Trecu

încet, cu mintea golită, pe același traseu pe care cu două zile înainte îl înfruntase cu atâta nerăbdare.

Ido o aștepta în cabană, fumându-și pipa ca de obicei. Era așezat pe un scaun masiv de lemn cu câteva perne care-i sprijineau spatele. Fețele late care-i acopereau bustul și brațul erau pe ici pe acolo îmbibate de sânge.

Nihal intră cu capul plecat, incapabilă să-l privească în ochi.

Piticul fuma cu mânie, scoțând norișori de fum compact care se dizolvau în aerul rece din cameră. Se uită îndelung la ea, cu privire piezișă. După o vreme care lui Nihal i se păru interminabilă, își scoase pipa din gură.

– Se poate ști ce ți-a trecut prin cap?

Nihal își ridică ochii spre el.

– Eu... voiam să lupt.

Piticul începu să urle.

– Nu m-ai ascultat, nu ai respectat ordinul de retragere, ai riscat să se ducă dracului strategia! I-ai făcut jocul dușmanului, Nihal!

Nihal răspunse cu glas abia șoptit.

– Iartă-mă, Ido. Nu știam ce puteam...

– Nu-mi povesti baliverne, fată! Știai perfect ceea ce făceai! Și încă cum știai! Și vrei să-ți spun de ce ai făcut-o? Pentru că pe tine nu te interesează nimic nici viața ta, nici a celorlalți. Tu vrei doar să ucizi! Tu nu ești un războinic. Ești o asasină.

Nihal strânse pumnii.

– Greșești.

– Greșesc? Ce deosebește armata Pământurilor Libere de aceea a Tiranului? Hai, spune-mi.

Nihal se gândi, însă acum când cuvintele lui Ido o răneau atât de profund, i se părea că nu găsește răspuns.

– Că luptăm pentru libertate... bâlbâi.

– Nu-i așa că nu te-ai întrebat niciodată? rânji Ido. Ei da, pentru tine contează numai răzbunarea ta!

– Nu-i adevărat! zise Nihal ridicând glasul.

Ido sări în picioare și o țintui cu un deget.

– Taci! Diferența dintre noi și ei este aceea că noi luptăm pentru viață. Viață, Nihal! Aceea pe care tu nu o cunoști, pe care o negi cu toate puterile tale. Luptăm pentru ca toți să aibă dreptul să-și trăiască viața pe acest pământ, pentru ca fiecare să poată hotărî ce să facă cu propria existență, pentru ca nimeni să nu fie sclav, pentru ca să fie pace. Luptăm pentru oamenii care au dansat în piață cu noi, pentru negustorul care ne-a găzduit, pentru fetele care se drăgosteau cu soldații noștri. Și luptăm conștienți fiind că războiul este oribil, dar că, dacă nu l-am purta, lumea pe care o iubim ar fi distrusă! Nu ura ne animă! Ci speranța ca într-o zi toate astea să se termine. Ura este a Tiranului!

Ido se reașeză trântindu-se brusc și-și coborî vocea.

– Nu ai motive să stai aici. Nici măcar nu știi de ce lupți. Singurul lucru pe care-l știi este că vrei să mori.

– Nu! Eu nu sunt așa! urlă Nihal.

– Ție ți-e frică să trăiești. De fiecare dată când ajungi pe câmpul de bătălie speri să te nimerească o lovitură de spadă care să te descotorosească de responsabilitatea de a înfrunta viața. Ce crezi, că este nevoie de curaj pentru a muri? E ușor să mori. Viața cere curaj. Ești o lașă, Nihal.

– Eu nu voi muri înainte de a fi dat o mână de ajutor pentru salvarea acestei lumi!

– Te crezi o eroină? Asta crezi? Ei bine, nu ești!

Nihal căzu în genunchi, astupându-și urechile cu mâinile și având ochii plini de lacrimi.

– Taci, taci!

Ido se ridică și se duse spre ea. O clipă, Nihal crezu că vrea s-o consoleze, dar piticul îi luă mâinile și i le îndepărtă cu forța de la urechi.

– Nu, acum mă vei asculta! Am crezut că exista ceva bun în tine. L-am văzut îngropat dedesubtul unui munte de răutate și am sperat să-l pot scoate la lumină. Dar tu nu ai vrut să mă asculți niciodată, mereu te-ai prefăcut că totul mergea bine...

– Nu! Nu!

– Îți repet. Aici nu mai e loc pentru tine. Dacă ești în căutarea unui loc unde să te lupți, acela este armata Tiranului. Tu ai ales să devii o mașină a morții: du-te împreună cu cei asemănători ție.

Nihal urlă. Lacrimile-i țâșneau din ochi fără a putea fi oprite. În picioare în fața ei, Ido se uita fără milă la ea. Se ghemui la pământ și continuă să plângă scuturată de sughițuri. I se părea că nu s-ar fi oprit niciodată, că ar fi plâns întotdeauna.

– Ce ar fi trebuit să fac, ce? își întrebă maestrul ridicând fața înroșită. Eram doar o copilă, înțelegi? O copilă! Ce știi tu ce am văzut în visele mele, la ce masacre am asistat?

Ido se aplecă și o privi în ochi.

– Despre ce vorbești? Ce poveste e asta?

Nihal continuă să sughită.

– Eu am văzut masacrarea poporului meu! Copii, femei, bărbați! Noapte de noapte o viață întreagă! Îmi murmură cuvinte neînțelese, mă persecută, îmi spun să-i răzbun! Ce ar fi trebuit să fac?

Ido rămase gânditor o clipă, apoi se așeză în fața elevei lui. Îi vorbi cu blândețe.

– Tu ești liberă, înțelegi? Liberă! Locul spiritelor nu este pe acest pământ. Ura aceea este a lor, nu a ta.

Nihal se înverșună iar.

– Și toți cei care sunt morți? Pentru ce sunt morți? Cineva trebuie să răzbune măcelul acela! Sunt singura supraviețuitoare a unui popor întreg! De ce eu?

– Nihal, morții sunt morți. Cine a fost ucis nu are alte posibilități pe lumea asta. Nu poți face nimic pentru ei. Dar poți face ceva pentru cine este viu, pentru cine suportă în fiecare zi atrocitățile Tiranului.

Piticul îndepărtă părul de pe fața scăldată în lacrimi a lui Nihal.

– Ascultă-mă. Și eu am văzut lucruri teribile. Și eu a trebuit să lupt împotriva urii care creștea în mine. Apoi am înțeles că erau oameni care aveau nevoie de mine. De aceea am hotărât să lupt. Eu nu știu de ce ai supraviețuit tu. Însă ești aici, trăiești.

Nu-ți poți permite să-ți risipești viața, pentru că nu este numai a ta, ci a întregului tău neam.

Nihal începu iar să plângă, disperată, cu trupul micuț scuturat de suspine.

Ido o luă pe după umeri.

– Plângi, plângi cât vrei. De când nu ai mai făcut-o?

Nihal nu reușea să se oprească.

– L-am văzut murind pe tatăl meu. Și apoi pe Fen. Eu îl iubeam, Ido. El era cel care mă lega încă de această lume, cel care-mi dădea un scop ca să trăiesc. Pe urmă, mi-a rămas numai ura. Nimic altceva.

Ido se uită la creatura aceea pierdută și-i fu milă.

– Nu în ură vei găsi răspunsul, Nihal. Numai un ideal dă sens luptei: nu-i ușor de găsit, nu-i ușor să fii consecvent cu acesta și să-l urmezi, dar o viață, o luptă fără idealuri nu are semnificație.

O mângâie pe creștet.

Nihal continuă să plângă toată ziua. Suspinele violente încetară, dar lacrimile nu se opriră.

Ido nu-i spuse altceva. Era convins că acum ținea de ea să găsească drumul. O lăsă așezată pe podeaua de lemn a cabanei, să suspine cu ochii lipiți de genunchi.

Mâncă singur și în tot timpul acelei cine rumegate își aminti multe lucruri pe care credea că le uitase, dar pe care nu reușise de fapt niciodată să le clintească. Amintirile se întoarseră să-l zgârie.

Când termină de mâncat, își dădu seama că din camera lui Nihal nu se mai auzea nici un zgomot.

Întredeschise ușa.

Nihal era așezată pe pat, îmbrăcată, cu spada alături. Dormea și, în sfârșit, părea liniștită.

Când Nihal se trezi în dimineața următoare, i se păru o zi ca oricare alta. Pe urmă, odată cu conștientizarea pe care trezirea o

aduce cu sine, începu să-şi amintească cu durere crescândă ceea ce se întâmplase. Îşi cufundă capul în pernă.

Ido băgă capul pe uşă.

– Bună dimineaţa! Am dormit o grămadă! Cum te simţi?

– Mă doare puţin piciorul, răspunse ea înghiţindu-şi lacrimile.

– Mănâncă. Pe urmă te duc la infirmerie, zise Ido, şi îi puse sub nas un blid plin cu lapte.

Nihal avea stomacul strâns, însă bău.

La infirmerie îi făcură un descântec de vindecare: rana începuse să se infecteze.

Lui Nihal îi veni în minte momentul în care fusese pe punctul de a muri şi timp de trei zile Sennar invocase cel mai puternic descântec pe care-l cunoştea, luptându-se s-o readucă din ghearele morţii. I-ar fi plăcut ca mâinile care o atingeau acum să fi fost ale lui. Dacă prietenul ei ar fi fost acolo, orele acelea nu i s-ar fi părut atât de întunecate.

Ido se reîntoarse în infirmerie după-amiaza târziu.

O găsi privind de la fereastră. Totul era atât de liniştit acolo afară... I se părea că acel peisaj alb şi adormit semăna cu sufletul ei. Plânsul o golise. Acum era liniştită.

– Nihal...

Fata se întoarse către maestrul ei.

– Trebuie să-ţi vorbesc.

Ido se aşează pe pat, lângă ea. Nihal aşteptă în tăcere.

– Cred că ar fi mai bine să stai departe de câmpul de luptă pentru o vreme.

Nihal zâmbi amar, pe când lacrimile începeau să-şi facă loc din nou de-a lungul ovalului chipului ei.

– Nu te gonesc, fetiţă. Dar nu are sens să rămâi acum, aici. Vreau pur şi simplu să-ţi iei o permisie. Firește, dacă vrei să rămâi, nu pot şi nu vreau să te oblig să pleci. Dar dacă într-adevăr vrei să găseşti raţiunea a ceea ce faci, cred că trebuie să pleci.

Nihal se uită la el.

– Eu am nevoie de cineva, Ido. Singură nu sunt în stare.

– Este o minciună, știi asta: ești puternică și vei reuși. Eu mai mult de atât nu te pot ajuta. Tu ești cea care trebuie să alegi: vrei această permisie?

Nihal țintui pătura, nehotărâtă. Poate Ido avea dreptate. Avea nevoie să se gândească. Trebuia să rămână singură.

– Voi putea lipsi cât vreau?

– Tot timpul pe care îl vei dori. Eu te voi aștepta.

Nihal încuviință.

Se hotărî să plece chiar în noaptea aceea. Înțelesese că ținea la Ido, nu voia să-l lase: trăise prea multe despărțiri pentru a mai suporta o alta.

Se trezi în zori și se strecură afară din infirmerie înfășurată în pelerină. Era foarte frig. Intră în cabana maestrului ei pe fereastră, atentă să nu facă nici cel mai mic zgomot.

Nu avea multe lucruri de luat cu ea: puține haine, spada ei.

Și pergamentul cu imaginea Seferdiului. Foaia aceea mototolită avea acum o semnificație dublă: era tot ce-i rămânea despre originile ei și în același timp singura amintire tangibilă despre Sennar.

O privi îndelung, întrebându-se unde greșise.

Oare să fi fost într-adevăr în foaia aceea întreaga semnificație a existenței ei? Se gândise adesea, dar acum nu mai era sigură de nimic. Răsuci cu grijă pergamentul și îl puse împreună cu lucrurile în bocceaua care era tot bagajul ei.

Trecu pe la grajduri: nu putea pleca fără să-l salute pe Oarf.

Își găsi dragonul dormind. Adâncit în somn părea mai puțin feroce ca niciodată. Nihal simți un fior de duioșie pentru animalul acela. Îl mângâie.

Dragonul se trezi. Cu timpul, învățase s-o înțeleagă pe fata aceea, știa când suferă. O privi și știu că îl părăsea.

Nihal îl mângâie cu mai multă vigoare.

– Oarf, eu trebuie să plec. Trebuie să înțeleg ce doresc într-adevăr. Numai atunci vom putea zbura împreună.

Oarf își mișcă botul, sustrăgându-se mângâierilor. Atunci Nihal îl luă de gât și-și sprijini capul pe pieptul lui.

– Iartă-mă! Mă voi întoarce.

Oarf își plecă botul pe capul lui Nihal și stătură așa o vreme: un dragon și o fată, unul lângă altul.

Soarele începea să lumineze cerul vânăt de zăpadă: curând tabăra avea să se trezească.

Nihal luă un cal și îl încălecă cu oarecare greutate, pentru că începuse iar să o doară piciorul.

Imediat ce trecu de pragul taberei, mână animalul la galop spre pădure.

Ido se trezi cu un presentiment.

Se duse în infirmerie fără măcar să se fi îmbrăcat, alergând desculț în zăpada moale.

Patul lui Nihal era gol.

Se blestemă de mii de ori, pentru că nu ar fi trebuit să-i vorbească lui Nihal despre posibilitatea de a pleca înainte de a fi vindecată.

Se întoarse în cabană blestemând împotriva tuturor zeilor, năvăli în camera lui Nihal. Pe pat era o scrisoare.

Dragă Ido,

Iartă-mă dacă plec așa.

Nu te-am salutat pentru că știam că nu mi-ai fi dat voie să plec imediat, și poate pentru că eram sigură că, dacă te-aș mai fi văzut o dată, m-aș fi răzgândit.

Plec și las în urma mea lacrimile și durerea mea, de care am decis să mă descotorosesc.

Nu știu dacă mă voi întoarce.

Nu știu dacă voi ști să trăiesc departe de câmpul de bătălie.

Singurul lucru de care sunt sigură este acela că, pentru prima oară, vreau să încerc să înţeleg cine sunt.

Mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine.

Să te am maestru a fost un lucru important. Eşti cel mai bun războinic pe care l-am cunoscut şi singura persoană care mi-a deschis ochii. Adio.

Singura ta elevă

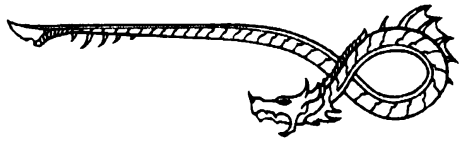

21

O NOUĂ FAMILIE

Nihal coborî coasta muntelui urmând cursul unui pârâiaș care susura vesel printre pietrele ninse. Trebui să meargă multă vreme pe poteci întrerupte și ajunse în câmpie numai când soarele era sus. Pădurea începea să se rărească. Cerul se arăta pe bucăți rupând monotonia maro a ramurilor desfrunzite.

Calul era obosit, ea extenuată: îi era din ce în ce mai cald și o ardea piciorul. Se opri; cu acea jumătate de zi de marș pusese între ea și tabără destule leghe pentru a nu ceda tentației de a se întoarce.

Imediat ce coborî de pe cal ameți. Se așeză pe o piatră și respiră adânc. Încercă să recite un descântec de vindecare, dar simți iar că leșină. Dacă ar fi continuat așa, nu ar fi reușit. Trebuia să găsească hrană și un loc unde să se odihnească puțin. După un somn bun, totul ar fi fost mai ușor și poate ar fi reușit chiar să se îngrijească.

Se aplecă și bău cu nesaț din pârâu: apa înghețată păru un nectar pentru gura ei uscată. *Ard. Trebuie că am febră.* Era obosită, și nu numai fizic. După numai jumătate de zi de rătăciri, deja i se părea că nu avusese niciodată o casă.

Privi în sus: cerul era acum albastru adânc, fără nici un nor. Să zbori, să mergi, departe, să nu te întorci niciodată...

Un țipăt o făcu să-și revină, o voce subțire și tare înspăimântată. Nihal se ridică anevoie și începu să alerge spre locul din care provenea acel strigăt.

Alte urlete, un plâns disperat. Era glasul unui copil.

Grăbi pasul cât putu și scoase sabia din teacă. Ajunse într-un luminiș mic, cu totul asemănător cu cel în care trecuse proba de inițiere în magie.

Văzu un copil terorizat. În fața lui, doi lupi uriași rânjeau gata să atace.

Unul dintre cele două animale sări în față. Nihal sări și se puse în fața copilului, dându-i lupului o lovitură. Îl răni dintr-o parte. Animalul se năpusti iar și tovarășul lui îl urmă în cerc. De data asta, spada ținti în plin: capul primului lup zbură lăsând pe zăpadă o dâră purpurie, dar cel de al doilea înșfăcă rapid brațul fetei.

Copilul continua să plângă acoperindu-și ochii.

Nihal urlă de durere aruncându-se la pământ, încercând să se debaraseze de animalul acela înfometat. Se rostogoliră împreună ca un singur corp. Caninii lupului îi sfâșiau carnea. Apoi, cu un efort supraomenesc, ea își înțepeni picioarele pe burta lupului și îl îndepărtă.

În momentul scurt în care animalul încercă să se ridice, Nihal fu deasupra lui. O lovitură frontală bine țintită îi tăie gâtul. Horcăitul gâtuit al lupului muribund se stinse încet, încet, lăsând loc tăcerii vătuite a luminișului.

Nihal se ghemui pe spada ei, cu pieptul care se ridica și cobora în căutarea aerului. Privi în jurul ei. Copilul era ghemuit la rădăcina unui copac și suspina încet.

Se apropie de el șchiopătând, folosind spada drept baston.

– S-a terminat totul. Nu plânge. Totul s-a terminat.

Copilul se ridică și îi cuprinse picioarele cu brațele cu putere. Nihal se revăzu copil, singură în pădure, terorizată. Îl mângâie pe cap.

– Hai, că ești un omuleț curajos.

Copilul ridică fața și o privi cu ochii plini de lacrimi. Era într-adevăr foarte mic.

– Mulțumesc, domnule, mulțumesc!

Domnule? M-a luat drept un bărbat!

– Te-ai pierdut?

Băiatul dădu din cap.

– Nu, mă jucam cu prietenii mei și am intrat în pădure. Ne jucam de-a ascunselea, ceilalți se ascunseseră... și pe urmă au sosit lupii!

Își trase nasul. Nihal se străduia să-i zâmbească, dar o durea peste tot. Era scuturată de tremur și sudoarea îngheța pe ea. Își trase nasul.

– Vrei să te însoțesc acasă?

Copilul încuviință.

– Cum te cheamă?

– Jona, domnule.

– Ai mai călărit vreodată, Jona?

El dădu hotărât din cap.

– Bine. Vasăzică aceasta va fi prima oară.

Îl luă de mână și o luară la drum prin pădure.

Calul veni imediat la chemarea fetei.

– Pune un picior acolo și saltă sus, îi zise Nihal lui Jona, și îl ajută să urce cu brațul sănătos.

Apoi, cu mare greutate, se urcă și ea în șa. Îl cuprinse cu un braț pe Jona și mână calul. Copilul i se sprijini pe piept.

– Dar tu ești o femeie! Ești moale ca mama! făcu el uimit.

Nihal zâmbi slab.

– Ei, da... tremura și începea să i se încețoșeze privirea. *Curaj Nihal. Poți reuși.*

– E departe casa ta?

– Nu, e dincolo de sat, te duc eu.

– Câți ani ai?

– Șapte, zise el cu glas sonor. Frica trecuse.

– Nu trebuie să te duci în pădure: mama nu ți-a spus?

– Ba da, însă dacă nu mă duc, ceilalți îmi spun că sunt un fricos...

– Și tu le răspunzi că sunt proști. Ai avut noroc că treceam eu, dar dacă ai fi fost singur?

Nihal se gândi că la vârsta aceea făcuse lucruri cu mult mai periculoase împreună cu obraznicii ei prieteni.

– Mai e mult? *E totul sub control. Nu mi-e chiar așa de rău.*

– Nu, coteşte la dreapta, aşa ajungem mai repede.

– Eşti un ghid foarte bun, Jona.

Nihal se încăpăţâna să vorbească în speranţa că nu o va doborî ameţeala, dar se simţea epuizată. *Atunci, în Salazar, mă simţeam mult mai rău. Nu mi-e chiar aşa de rău...*

Îl auzi numai pe Jona care striga:

– Mamă! Mamă!

O femeie alergă în întâmpinarea copilului şi îl smulse din îmbrăţişarea slabă a lui Nihal.

– Jona! Ce s-a întâmplat? Ce-i cu tot sângele acesta?

Îl strânse tare la piept, examinându-l ca să vadă dacă nu era rănit.

– Eram în pădure... erau lupi... domnişoara m-a salvat...

În sfârşit în siguranţă în braţele mamei, Jona începu iar să plângă.

– De câte ori ţi-am spus să nu te duci în pădure, de câte? zise femeia mângâind chipul fiului.

Apoi auzi o bufnitură.

Cavalerul care îi adusese copilul era o grămadă neagră căzută la pământ.

Când Nihal îşi reveni, primul lucru pe care îl percepu, înainte de a fi cu totul conştientă, fu moliciunea cuverturii în care era înfăşurată. Deschise larg ochii: deasupra ei era aplecat un chip de copil, foarte aproape.

– Mamă! Mamă! S-a trezit!

Urletul copilului făcu ecou în capul ei suferind. Jona începu iar să se uite la ea cu curiozitate. Nihal clipi deranjată de lumină.

– Jona, pleacă de acolo! Las-o să respire!

În câmpul vizual al lui Nihal apăru o figură de femeie: era tânără şi bine făcută, cu o faţă frumoasă şi cordială. *Dar unde am ajuns?*

– Cum te simţi?

Avea un glas melodios şi era o notă de sinceră îngrijorare în fraza aceea.

– Rău, murmură Nihal.

Femeia zâmbi.

– E normal: rănile erau grave, aveai febră mare... Femeia făcu o clipă de pauză. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că mi-ai salvat fiul: îți datorez o imensă recunoștință...

Cu oarecare efort, Nihal își reaminti ce se întâmplase: copilul, lupii, drumul prin pădure. Își amintea mai puțin din momentul în care Jona îi spusese că era casa aproape.

– Nu-i nevoie să-mi mulțumești, murmură Nihal, și se rugă să o lase cu toții în pace.

Femeia trebuie să-și fi dat seama de suferința ei, pentru că începu să vorbească cu voce foarte scăzută.

– Ai avut febră ieri toată ziua, pe urmă noaptea a scăzut. Ți-am îngrijit rana de la braț cu niște ierburi. Ai pierdut mult sânge, dar acum totul merge bine. Dormi acum, ai nevoie.

Spunând acestea, părăsi camera și închise ușa în urma ei.

Nihal se bucură de liniște. Aruncă o privire afară pe fereastră: ningea încet și liniștit. Își trase cuverturile până sub ochi și se simți apărată.

Își dădu seama că era aproape ora prânzului pentru că se umplu casa de o aromă condimentată: din spatele ușii veneau zgomote înăbușite și, din când în când, glăsciorul ascuțit al lui Jona.

Femeia intră în cameră aducând o tavă de lemn. Pe ea erau un blid și o bucată de pâine neagră. Nihal încercă să se ridice, însă se simțea prea slăbită.

– Așteaptă, te ajut eu, făcu femeia.

Așeză tava pe jos și o ridică, punându-i perna la spate.

Nihal se uită în jurul ei: camera era mai curând mică și tot mobilierul era format din pat, dintr-o toaletă cu oglindă și o ladă de zestre lângă fereastra la care atârna o perdea albastră din bumbac subțire. Fetei i se păru un castel. Își plecă ochii și-și dădu seama că purta o cămașă de noapte de lână, cu un șnurulet care se strângea în jurul gâtului.

– Unde-mi este spada? întrebă alarmată.

Femeia arătă spre un colţ al camerei.

– Nu-ţi fie teamă, e acolo. Spada era protejată de teacă, şi era sprijinită de zid. Hainele le-am spălat, erau toate îmbibate de sânge. Sper să-ţi ţină destul de cald cămaşa de noapte...

Nihal se înroşi: nu fusese prea educată.

– Da, sigur. Mulţumesc, murmură.

Femeia îi puse tava pe genunchi şi Nihal se aruncă asupra blidului, sorbindu-i zgomotos conţinutul, muşcând apoi din pâine.

Din pragul uşii, Jona se uita la ea uimită.

Femeia zâmbi.

– Trebuie să fi trecut ceva timp de când n-ai mâncat...

Nihal se opri o clipă şi privi blidul.

– De... Aşa-i.

Amabilitatea acelei femei o stânjenea.

– Greşesc, sau pentru tine e vremea somnului de după-amiază? îi spuse femeia copilului.

– Hai, mamă... lasă-mă să stau cu domnişoara...

– La culcare fără discuţii!

Jona plecă bombănind.

– Astfel nu te va deranja: când îl apucă, pălăvrăgeşte insuportabil...

Nihal începu iar să mănânce în linişte. Era grav ceea ce i se întâmplase: dacă voia să-şi refacă viaţa, trebuia să meargă cât mai departe de război. Să rămână acolo era periculos. Trebuia să plece degrabă.

Femeia se uită la ea un timp.

– Eu sunt Eleusis. Tu?

Nihal se uită la ea suspicioasă.

Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare, pe care Eleusis se grăbi s-o curme:

– Nu face nimic, dacă nu vrei să-mi spui...

Supa aproape se terminase. Fata lăsă blidul şi strânse scurt mâna pe care Eleusis i-o întindea.

– Nihal.

– Ce nume ciudat. Nu-i de prin părţile astea. De unde...?

Iată. *Începe să devină curioasă.* Nihal încercă să se ridice.

– Îți mulțumesc mult pentru tot ce ai făcut pentru mine...

Eleusis o opri.

– Nu, așteaptă. Iartă-mă dacă am fost indiscretă. Voiam doar să vorbesc puțin.

Nihal nu se simți în largul ei.

– Nu de aia, ci pentru că nu pot într-adevăr...

Eleusis o obligă cu duioșie să se întindă.

– Ascultă, nu ești în stare să o iei la drum. Ești sfârșită de febră, ești slăbită. Și pe urmă a trebuit să-ți cos rana de la picior...

Nihal făcu ochii mari.

– Cum?

Auzise vorbindu-se despre obiceiul acela. Când nu era un vrăjitor care să poată recita descântece de vindecare, le venea rândul preoților să tămăduiască rănile, iar uneori luau ac și ață și coseau. Odată, la bază, auzise trecând pe lângă infirmerie vaietele unui soldat căruia-i aplicau acel mod de îngrijire: își spusese că ar fi preferat să moară decât să se lase tratată astfel.

– Știi, s-a redeschis rana... îi explică Eleusis. Trebuie să te odihnești. Cel puțin o săptămână. Crede-mă, o spun pentru tine.

Fir-ar să fie. Nihal se așeză pe pernă.

– Ești o preoteasă?

– Nu. Însă tatăl meu era un sacerdot. El m-a învățat. Ai avut noroc, sunt foarte căutată ca vindecătoare! glumi femeia.

Nihal terminase de mâncat.

Eleusis văzu tava goală.

– Îți mai e foame? Vrei puțină brânză? Am câteva mere...

Nihal încuviință slab și femeia ieși repede din cameră.

Se întoarse puțin după aceea cu o farfurie: câteva castane, nuci, vreo două mere și o bucățică minusculă de brânză.

– Nu-i mare lucru, îmi pare rău. Recolta e foarte slabă.

Nihal își înfipse dinții în măr: era foarte dulce.

Eleusis se așeză pe ladă.

– Când eram mică, mă duceam întotdeauna să mă joc în pădure: lupii nu-i atacau niciodată pe oameni. Doar vreo oaie, rar.

Acum însă, războiul îi gonește de pe teritoriile lor și au început să devină agresivi. Este pentru a patra oară de la începutul iernii când îi atacă pe copii. Blestemat război...

Nihal terminase mărul. Își drese glasul.

– Ascultă, Eleusis...

– Spune-mi.

– Eu... iată... ce mai, nu vreau să-ți ocup patul. Îmi ajung puține paie.

Femeia scutură din cap.

– Nici nu poate fi vorba! L-ai salvat pe Jona. A-ți da patul meu este minimum ce pot face, apoi luă tava și dădu să plece.

Nihal o opri.

– Așteaptă! Tu ai fost chiar prea amabilă. M-ai îngrijit, mi-ai dat mâncarea ta. Nici nu știi cine sunt...

Înainte de a ieși din cameră, Eleusis îi zâmbi.

– Eu mă iau după fapte. Și tu nu poți fi decât o fată bună.

Câteva zile, Nihal fu constrânsă să stea în pat. Jona se ducea adesea să o vadă: era un copil distractiv, plin de curiozitate și vorbăreț, chiar așa cum spusese mama lui. Dimineața devreme intra în cameră ca un ciclon pentru a-i ura bună dimineața.

Lucrul care îl interesa cel mai mult era spada. O asalta pe Nihal cu întrebări: dacă era grea, din ce era făcută, dacă era tăioasă...

Nihal simțea o simpatie instinctivă pentru copilul acela.

– Dacă-ți place atât de mult, ia-o în mână, îi spuse într-o zi.

– Zici de-adevăratelea? Pot? întrebă el foarte emoționat.

Nihal se întrebă dacă și ea, când era mică, făcea aceeași față dinaintea armelor lui Livon.

– Sigur că poți. Dar nu trebuie să atingi lama. Și nu trebuie să te îndepărtezi de lângă mine.

Nu fără greutate, Jona luă spada cu teacă cu tot: era înaltă mai mult sau mai puțin cât el. I-o dădu lui Nihal, care îl ajută să o scoată din teacă.

Ochii îi străluceau.

– Cum lucește...

– Este alcătuită dintr-un material care se numește cristal negru.

Jona o privea din toate unghiurile.

– Și chestia asta albă?

– Se numește Lacrima: mi-a dat-o un spiriduș.

Fețișoara lui Jona se lumină.

– Îi cunoști pe spiriduși?

Nihal zâmbi.

– Firește.

– Și cum sunt? Pe aici nu sunt!

– Sunt puțin mai mari decât chipul tău și au părul de toate culorile. Și, pe urmă, au aripi și zboară de colo, colo. Piatra aceea albă este un semn de recunoaștere. Vasăzică sunt prietena poporului spiridușilor. Și mai folosește și pentru a întări farmecele.

Jona rămase cu gura căscată.

– Farmece? Știi să faci farmece?

– Nu. Adică, da, dar doar un pic... se eschivă Nihal.

– Hai! Te rog! Îmi arăți unul?

– Acum nu, Jona. Poate când mă voi simți mai bine...

Jona bătu din palme încântat.

Zilele de convalescență fură plăcute. Eleusis era o gazdă deosebit de bună: o înconjura pe Nihal cu mii de atenții și făcea în așa fel încât să nu-i lipsească nimic. Nu-i mai pusese întrebări, însă din când în când îi ocupa timpul cu taifasuri: avea o mulțime de povestiri despre viața ei.

Astfel, Nihal află că era foarte tânără și că soțul ei era soldat: lupta pe Pământul Vântului și se întorcea acasă o dată pe an, pentru o lună.

– De obicei îi dau permisia toamna, și vine la timp ca să are câmpul. Uneori însă ne face o surpriză și îl vedem sosind în timpul iernii, sau vara. Firește, în ultimul timp nu se întâmplă des... știi, războiul merge rău.

Nihal rămase uimită.

– Și nu ți-e dor de el? În fine, nu te deranjează că nu-i niciodată aici?

– Sigur că-mi lipseşte. Când s-a hotărât să plece acum doi ani, am discutat îndelung, însă nu mai putea suporta nedreptăţile la care asista permanent şi era obosit să vadă mereu cum îi pleacă prietenii şi nu se mai întorc niciodată... Când sunt tristă, mă consolez gândind că luptă pentru ca într-o zi Jona să poată trăi liber. Ce viitor ar putea avea fiul nostru cu Tiranul?

Eleusis rămase pe gânduri.

– Eu sunt mândră de soţul meu.

Cuvintele acelea o impresionară pe Nihal: bărbatul lui Eleusis ştia ce face şi pentru ce luptă. Avea de apărat pe cineva, lupta pentru un scop. Se simţi meschină faţă de necunoscutul acela care, pentru fiul şi pentru soţia lui, renunţase la o viaţă liniştită.

Nihal avea mult timp ca să se gândească: intimitatea caldă şi primitoare a căsuţei aceleia o făcea să se simtă în afara lumii, îi permitea să-şi adune gândurile.

Ca prim lucru îşi propusese să nu-şi bată capul cu coşmarurile ei. Îi era greu, însă viaţa de zi cu zi împreună cu Eleusis şi cu Jona o ajuta. Nu văzuse niciodată cum trăia o familie adevărată: simplitatea gesturilor lor, ingenuitatea sentimentelor care-i lega erau total noi pentru ea. Nici măcar atunci când locuise cu Livon nu respirase vreodată aerul acela.

Trecerea timpului era ritmată de ocupaţiile cărora li se dedica Eleusis. Să facă ordine, să facă pâine, să meargă la piaţă, să coasă stofele pe care apoi avea să le vândă. Seara femeia se aşeza cu fiul ei lângă cămin şi îi vorbea, îi povestea istorii, în felul ei îl instruia, în aşa fel încât în ziua următoare, când avea să se ducă la înţeleptul satului cu ceilalţi copii pentru a învăţa, să ştie câte ceva.

Aşa este deci o mamă bună? Nihal o privea pe Eleusis: nu cunoscuse niciodată o femeie ca ea.

Trecuseră cam trei zile de la sosirea lui Nihal când Eleusis veni de la piaţă cu o pereche de cârje.

Intră triumfătoare în camera lui Nihal.

– Vezi ce am găsit? Cu astea, dacă vrei, te poţi ridica!

Nihal voi să încerce imediat noua achiziție. Se așeză pe pat și luă cârjele, dar când încercă să se ridice, imediat ameți, pe când inima-i bătea să-i sară din piept.

Eleusis se îngrijoră.

– Poate ești încă prea slăbită.

Nihal scutură din cap.

– Nu, nu, totul e în regulă... Sprijini iar cârjele în podea, încercă iar și, după câteva clătinări, reuși să rămână în picioare.

Făcu câțiva pași nesiguri. Lumina dimineții întârziate o învăluia. Era pentru prima oară după ani de zile când punea pe ea niște haine care să nu fi fost ținuta ei de bătălie. Se privi: cămașa de noapte îi ajungea până la glezne. Rămase uimită să se privească timp îndelungat.

– Ce-i Nihal?

– Nimic, nimic, doar că... Nihal se înroși mărturisind: Este pentru prima oară când mă văd cu fustă...

Eleusis făcu ochii mari.

– Dar câți ani ai?

– Aproape optsprezece, murmură Nihal.

– Și nu te-ai îmbrăcat niciodată ca femeile?

– De... nu!

Nihal și Eleusis se uitară una la alta un moment, apoi izbucniră în râs.

Fata insistă să iasă ca să ia o gură de aer.

Zapada încă acoperea din plin pământul. Alcătuia o pătură subțire și moale. Se lăsă ajutată să-și pună cizmele, se înfășură în pelerina ei și ieși, pe când Eleusis și Jona se uitau la ea din prag.

Merse încoace și-ncolo, cufundând cârjele în nea, veselă, dar picioarele ei erau încă nesigure: căzu repede cu fața în jos în zăpadă. Frigul îi șfichiui pielea, trezind-o din toropeala convalescenței. Nihal se ridică în capul oaselor și începu să râdă, molipsindu-l cu veselia ei și pe Jona, care se aruncă imediat asupra ei acoperind-o cu zăpadă.

Eleusis zâmbi.

– Acum gata, voi doi! Jona, fuga în casă! Şi tu, vrei să răceşti?

Nihal privi cerul cristalin.

– Unde m-am născut eu, nu era niciodată zăpadă. E foarte frumos.

Nihal continuă să se antreneze cu cârjele toată ziua.

Eleusis o ruga să se liniştească puţin, dar ea nici nu se gândea. După atâta nemişcare, nu-i venea să creadă că poate să umble. Se simţea vie.

Reuşi să se mute în camera mare a căsuţei, astfel încât Eleusis să-şi poată relua locul şi patul. Femeia umplu cu paie un sac mare de iută, pe care îl acoperi cu cearşafuri proaspăt spălate şi două pături groase de lână şi îl aşeză în faţa sobei. Era extraordinar de comod pentru un culcuş improvizat: Nihal se simţi imediat în largul ei.

Seara, mâncă la masă cu gazdele ei şi, după cină, asistă la spectacolul pe care-l dădea Eleusis ţesând la război.

Nihal nu văzuse niciodată o maşină ca aceea. Era uriaşă, toată de lemn: i se păru o unealtă surprinzătoare. Privi fascinată mişcările repezi şi precise cu care Eleusis trecea suveica de la un capăt la altul al rândului.

Mai târziu, Eleusis o ajută să se întindă.

– Chiar eşti o fată deosebită: nu ai purtat niciodată o fustă, nu eşti în stare să ţeşi, ai părul scurt, ştii să foloseşti spada. Ştii, mi-ar plăcea să ştiu de unde vii... aşa, de curiozitate... Femeia îndreptă spre ea un zâmbet sincer. Dar dacă n-ai chef să vorbeşti despre asta, nu-i nimic.

Nihal, aşezată pe patul improvizat, privi jeraticul din cămin care se stingea încet. I-ar fi plăcut să se mai tolănească în liniştea aceea. Pe de altă parte, femeia fusese atât de grijulie cu ea: era corect să fi ştiut pe cine primise în casa ei. Respiră adânc.

– Sunt un războinic, Eleusis. Vin din tabăra de dincolo de munţi. Bază, aşa o numim. Poate ai auzit vorbindu-se.

– Ai dezertat? întrebă Eleusis în şoaptă.

Nihal lăsă să-i scape un hohot.

– Dezertat? Cum de ți-a venit în minte?

– De, știi cum e... Mi-am spus că e ciudat să lase un războinic rănit să plece fără să-l îngrijească...

Pe neașteptate, Eleusis părea ușor înspăimântată de fata aceea bizară.

– Nu am dezertat, răspunse Nihal. Maestrul meu mi-a dat o permisie și eu am decis să plec chiar dacă nu eram pe deplin vindecată. Asta-i tot.

Eleusis se simți încurajată.

– Atunci când l-ai găsit pe Jona, te îndreptai către familia ta!

– Nu, replică liniștită Nihal. Eu nu am o familie.

Urmă un moment de tăcere. Nihal o privi în ochi pe Eleusis. *Trebuie să îi spun. Trebuie.*

– Mai este ceva ce trebuie să știi. Nihal își făcu curaj. Sunt... sunt un jumătate-elf.

Femeia rămase s-o fixeze un moment îndelungat, neîncrezătoare.

– Eu credeam... în fine, eram convinsă că jumătate-elfii nu există. Sau măcar, nu mai există. Se spune că sunt cu toții... Eleusis se opri, stânjenită.

– Morți? făcu Nihal rece. Sunt. Cu toții, în afară de unul: eu. Poporul meu a fost exterminat de Tiran. Sunt ultimul jumătate-elf din Lumea Pământeană. De aceea vreau să plec cât mai curând cu putință, pentru ca destinul meu să fie numai al meu și ca să nu-i implice și pe alții.

Eleusis simți toată tristețea lui Nihal, toată singurătatea ei. O parte din ea îi spunea s-o lase să plece, chiar curând. Dar un glas îi sugera că nu o putea abandona pe fata aceea pierdută.

– De ce nu rămâi aici o vreme? Te înzdrăvenești cum trebuie, îl întovărășești pe Jona... Te-a îndrăgit foarte mult, știi? Și, pe urmă, suntem departe de sat. Dacă vrei, te poți ascunde... să nu te arăți...

Nihal o întrerupse.

– Nu, Eleusis. Cred că săptămâna viitoare îmi voi relua călătoria.

Femeia încuviință deziluzionată: se obișnuise cu prezența lui Nihal și își dădu seama că-i părea rău să plece.

– Unde te vei duce? o întrebă.

– Nu știu.

– Ei, oi avea un prieten, un logodnic... cineva care te așteaptă.

– Nu-i nimeni care să mă aștepte. Voi călători și gata.

La cuvintele acelea, Eleusis îndrăzni.

– Ei, ce naiba Nihal, vezi că am dreptate? Rămâi! Eu și Jona suntem bucuroși să rămâi cu noi. Și, în plus, ai putea să-mi dai o mână de ajutor să țes, să tai lemne... Ne vom simți bine!

Nihal schimonosi un zâmbet.

– Mulțumesc Eleusis, dar...

Femeia îi luă mâna și i-o strânse.

– Promite-mi că te vei gândi.

Nihal îi strânse mâna la rândul ei.

– Mă voi gândi.

A doua zi, intrând în casă, Eleusis o găsi pe Nihal așezată lângă cămin, cu piciorul nebandajat și cu o mână pusă pe rană. Din palma desfăcută a fetei se prefira o lumină rozalie.

– Ce faci?

În glasul ei era o notă de alarmă.

Nihal sări în sus și luă mâna de pe rană.

– Nimic, doar îmi priveam rana... și se reacoperi.

Dar lui Eleusis nu-i scăpase faptul că rana era simțitor vindecată.

– Ești o vrăjitoare... murmură.

– Nu chiar. Știu doar câteva formule simple. Știi, pentru un războinic poate fi util, și atunci...

Nihal realiză răceala neașteptată a femeii. De când Tiranul luase puterea, erau multe prejudecăți despre vrăjitori.

Eleusis insistă să controleze rana: nu mai era nevoie de o altă cusătură. În timp ce tăia cu mână sigură firul și-l scotea din piciorul lui Nihal se uita la ea pe sub sprâncene, nehotărâtă dacă să se îngrijoreze de această ultimă noutate. La sfârșitul operației, păru să se fi înseninat. Se uită la Nihal și îi zâmbi.

– Știi ce-ți trebuie acum? O baie bună, caldă! Ba chiar mă duc s-o pregătesc imediat.

O baie caldă? Nihal se spălase întotdeauna în cel mai simplu mod: o găleată de apă rece.

Eleusis începu să trebăluiască. Ieși din casă și se întoarse puțin mai târziu cu o căldare de aramă uriașă, pe care o împinse în camera ei. Apoi se înfățișă în jurul focului cu o serie de oale pline ochi cu apă.

Când fu gata totul, o trase în cameră pe Nihal.

– Hai, ce-i cu fața aia? Vei vedea că după aceea te vei simți o regină!

Nihal se dezbrăcă în fața oglinzii. Încă de mică, avusese o mare curiozitate pentru oglinzi: se uita în ele și încerca să înțeleagă dacă fetița aceea pe care o vedea dincolo de suprafața argintată va fi fost ea cu adevărat și nu vreun spiriduș care o înșela. Se privi cu curiozitatea aceluia care se vede pentru prima oară. Observă mușchii compacți ai picioarelor, burta plată, brațele puternice, rod al antrenamentelor cu spada și bătăliilor. Se miră cum crescuse corpul ei atât de repede, aproape fără ca ea să știe, transformând-o într-o femeie: avea forme frumoase și poate un sân puțin abundent, dar bine format. Se apropie de imaginea reflectată a chipului ei. *Am ochii prea mari.* Dar îi plăcea culoarea: era intensă și profundă. Încercă să râdă, dar în fundul privirii ei rămânea o notă de tristețe.

Întinse un picior pentru a încerca apa: era caldă plăcut. Intră în cădiță și se lăsă pradă senzației de căldură moale care o învăluia încet. Apoi își cufundă și capul. Părul albastru îi pluti în jurul feței. Poate asta era viața.

Eleusis se miră de cererea lui Nihal.

– Să-ți împrumut o rochie? Sigur. Oricum, dacă vrei hainele tale, sunt curate...

Nihal se înroși până în vârful urechilor.

– Doar că... mi-ar plăcea o rochie...

Eleusis îi trimise un zâmbet, entuziasmată.

– Firește! O rochie!

Luă din ladă una dintre cele mai bune rochii ale ei, aceea pe care o purta atunci când se ducea cu soțul ei la petrecerile din sat. Apoi o ajută pe Nihal să o îmbrace: ea singură nici măcar nu înțelegea cum se leagă șireturile pieptarului. Uniforma pe care o purtase până atunci era infinit mai simplă: își fixa în față pieptarul de piele, strângea șireturile laterale ale pantalonului și se termina. În schimb, rochia aceea avea pieptar, căptușeală, fustă, șorț... părea că lucrurile care erau de îmbrăcat nu se sfârșeau niciodată.

Când se privi în oglindă, Nihal se văzu foarte ciudată. Nu știa dacă se plăcea ori nu.

– Ei? o întrebă satisfăcută Eleusis.

– Mi-e puțin frig la picioare. Iar, pe urmă, fusta asta e grea! Aproape nu reușesc să mă mișc.

Eleusis izbucni în râs.

– Este numai o chestiune de obișnuință, Nihal! Numai o chestiune de obișnuință!

În ziua aceea, Nihal vru să-l distreze pe Jona.

Se așezară pe banca din fața casei, cu spatele sprijinit de perete, ca să se bucure de soarele palid de iarnă, și Nihal îi arătă câteva vrăji mici pe care le învățase când era copil. Emise câteva fulgere nevinovate colorate, aprinse o rămurică uscată cu o bătaie din degete și, la urmă, formă un glob mic luminos. Îl ținu puțină vreme în palmă, apoi îl dădu copilului.

– E foarte frumos! E foarte frumos! continua el să repete, înnebunit de bucurie.

Jucându-se cu Jona, Nihal simți o nostalgie chinuitoare pentru Sennar: dacă ar fi putut să o vadă în momentul acela, îmbrăcată ca o fată, jucându-se cu un copil, poate ar fi luat-o în râs. Însă ar fi fost mulțumit. Se rugă din toată inima să se fi întors viu și sănătos. Acum când nu era, își dădea seama de câtă nevoie ar fi avut de el. De cât de mult ținea la el.

Seara, după ce Jona se duse la culcare, Nihal şi Eleusis rămaseră lângă foc: fata aşezată pe jos, să se uite la flăcări, femeia pe un balansoar, să brodeze.

Eleusis fu cea care rupse tăcerea.

– Te-ai hotărât ce să faci?

– Da, răspunse Nihal, aranjându-şi cutele fustei şi mângâind stofa moale, atât de uşoară faţă de pielea uniformei ei.

– Şi?... Întrebă nerăbdătoare Eleusis.

– Rămân o vreme.

Eleusis lăsă broderia din mână, se apropie de ea şi o strânse la piept zâmbind.

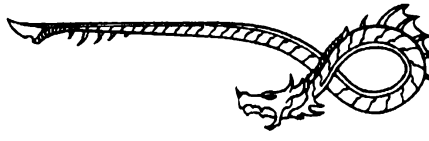

22

ADIO

Cu îngrijirile lui Eleusis şi cu descântece, Nihal se puse repede pe picioare. Vru imediat să dea o mână de ajutor: iarna se anunţa grea şi ea nu voia să fie o povară. Insistă ca femeia să-i găsească vreo îndeletnicire, dar îşi dădu seama că nu ştia să facă aproape nimic.

Eleusis hotărî să o înveţe să facă aluat pentru pâine.

– Vei face singură totul, eu doar îţi dau indicaţiile, zise şi îi puse în faţă ingredientele.

Fu un adevărat dezastru: Nihal se umplu de făină din cap până în picioare, răsturnă o carafă cu apă pe jos şi pâinica rămase grunjoasă şi necrescută. Eleusis o convinse să o pună oricum la copt. Rezultatul fu o turtă subţire, tare şi cu un gust dezgustător de drojdie, dar cele două femei se distraseră de minune. Se înţelegeau amândouă: Nihal se bucura de normalitatea care-i lipsise întotdeauna, Eleusis nu mai era singură.

Într-o zi se hotărâră să iasă împreună cu toţii, Nihal, Eleusis şi Jona, pentru a se duce la piaţă. Nihal insistă să se acopere: luă cu împrumut un şal, îşi înfăşură capul în aşa fel încât să nu fi ieşit nici măcar o şuviţă de păr şi îl strânse pentru a încerca să ascundă urechile. Pe urmă se privi în oglindă. *Nu-i rău, Nihal. Nu-i rău.* Din acea primă zi în care se uitase în oglindă prinsese gust, şi adesea se surprindea cum trage cu ochiul: încă nu-şi dădea seama de cât de feminină putea să fie îmbrăcată astfel.

Micul grup o luă prin zăpadă. Jona era foarte entuziasmat: pentru el, ziua de piață era o sărbătoare, chiar dacă de când era război schimburile se reduseseră simțitor.

– Când eram o fetiță, povesti Eleusis, frontul era încă departe și târgul era foarte frumos; veneau negustori de pe alte meleaguri, aerul satului se umplea de aroma mirodeniilor și chiar și pe timp de iarnă erau o infinitate de mărfuri diferite: stofe, fructe, legume, animale mici în colivie... îmi pare rău că trebuie să-l vezi acum... Femeia suspină.

Nihal nu răspunse. Era încordată și înainta cu capul plecat.

– Ei, ce ți se întâmplă? întrebă prietena ei.

– Nimic, nimic. Poate era mai bine dacă rămâneam acasă...

Eleusis o încurajă:

– Stai liniștită și vezi de te distrează. Nimeni nu te va băga în seamă.

Merseră puțin în liniște și numai după o bună bucată de drum Nihal auzi un hohot înăbușit în spatele ei. Se întoarse și Eleusis deveni imediat serioasă, dar pe buzele ei roșii rămase o umbră de amuzament. Nihal se uită la ea cu un aer întrebător.

– Scuză-mă. Doar că... mergi chiar ca un bărbat!

Nihal se opri.

– Cum adică?

– De, ce mai, mergi în pas de marș...

Nihal se bosumflă.

– Toți merg așa în armată.

– Firește. Nu era o critică. Doar că e caraghios.

Puțin mai târziu, Nihal se lăsă depășită și sfârși prin a rămâne în coada micii caravane. Se apucă să observe cu atenție mișcările lui Eleusis. Nu vedea nimic diferit față de modul ei de a merge. Așa mergea o femeie?

– Eleusis. Așteaptă, explică-mi. De ce e caraghios?

– De, pentru că tu înaintezi hotărâtă, cu pași mari. Și, pe urmă, nu te unduiești nici măcar un pic! Nu ți-a spus mama ta că le plac băieților? glumi Eleusis.

Nihal se întunecă.

– Nu mi-am cunoscut mama niciodată. M-a crescut un făurar de arme. Eleusis se consideră o proastă și începu iar să meargă.

Când ajunseră în sat, Nihal intră în criză.

Era plin de lume, i se învârtea capul. I se păru că se întorsese pe vremea Salazarului, când în turn domnea învălmășeala și peste tot răsunau glasuri, zbierete, hohote de râs. Nostalgia o luă pe nepregătite. În mulțimea aceea anonimă i se părea că recunoaște chipurile cunoscute din orașul ei: vecinii, băieții cu care se juca pe când era mică, proprietarii băcăniilor. Aproape i se păru că-l zărește pe Sennar, cu tunica fluturând și fără zgârietură pe obraz. Închise ochii, răvășită.

– De ce nu faceți o plimbare în timp ce eu vând stofa? Ne întâlnim peste o oră la taraba mea: este în fundul străzii, zise Eleusis, și îi dădu câteva monede, în caz că ar fi vrut să cumpere ceva.

– Ah, Nihal... ține-l lângă tine pe Jona!

Nihal ascultă strângându-i convulsiv mâna. Copilul începu s-o tragă de un braț cu o privire plină de speranță.

– Hai, mergem să cumpărăm ceva dulce? Da? Mergem?

Nihal era nehotărâtă.

– Nu știu... ce va gândi mama ta?

– În general, îmi cumpără ceva dulce întotdeauna, zise el cu aer șmecher.

Ce era rău, chiar dacă mințea? Nihal se hotărî să-i facă pe plac.

Se duseră la o bătrână care vindea niște biscuiți și câteva mere glasate. Fu bucuroasă să aibă clienți și le întinse cu recunoștință pachețelul cu dulciuri.

Nihal privi în jurul ei: și celelalte tarabe aveau marfă puțină. Lumea aceea se străduia să trăiască normal, se îmbrăca bine pentru a se duce la piață, se plimba, se oprea să se tocmească. Dar sărăcia începuse să se infiltreze și în satul acela de la poalele munților. Războiul ajungea și acolo.

Pe neașteptate, un val de glasuri îi răsună în urechi. *Locul tău nu este aici. Ia din nou spada în mână! Răzbună-ne!*

Nihal se opri, scutură din cap, închise ochii pentru a alunga acele gânduri. Când îi redeschise, Jona se uita la ea îngrijorat.

– Ți-e rău?

Avea în mână un măr glasat și zahărul începea să-i năclăiască degetele.

– Nu, totul e în regulă. O ameteală, nimic altceva.

Jona îi întinse pachetul.

– Poate ți-e foame. Hai, ia un biscuit.

Erau dulciuri simple, dar lui Nihal îi plăcu gustul lor de casă.

Ea și Jona se învârtiră printre tarabe, oprindu-se să se uite la peștii de râu care se mai zbăteau încă în găleți, la niște mere mari care făceau cu ochiul dintr-un coș de răchită, la culorile țesăturilor care atârnau de rama unei perdele.

Nihal descoperi cât de frumoasă era lumea filtrată de ochii acelui copil: totul era nou, totul era o descoperire. Jona era isteț, privea fiecare lucru cu entuziasm și pălăvrăgea fără să se oprească niciodată.

După ce traversaseră în lung și în lat piața, se opriră lângă un gărduleț. Era pentru prima oară când Nihal înfrunta o plimbare lungă fără cârje: avea nevoie de o pauză. Dădură deoparte zăpada care îl acoperea, se așezară și împărțiră ultimul biscuit rămas.

– Este adevărat că ești un soldat? întrebă Jona pe nepregătite.

Pentru Nihal fu ca și cum ar fi primit o palmă: se obișnuise cu ideea că nimeni nu știa cine era.

– Da, răspunse cu indiferență.

Jona o privi cu admirație.

– Și tatăl meu este un soldat: știai? Mama mi-a spus că nu trebuia să-ți pun întrebări căci altfel te întristai, dar eu am văzut spada și atunci am înțeles!

Nihal continuă să mestece prefăcându-se indiferentă.

Jona continuă, inimos.

– Ai ucis mulți dușmani?

– Câțiva.

– Și faminii? Sunt într-adevăr atât de urâți pe cât se spune?

– Chiar mai rău, o tăie scurt Nihal.

Jona făcu o pauză înainte de a o lua de la capăt.

– Ascultă, Nihal...

– Spune-mi, Jona.

– Dar într-o zi, când te vei simți mai bine, mă înveți să mă duelez?

Nihal nu se putu abține să nu zâmbească.

– Să te duelezi? Nu crea că ar fi o idee bună, știi? Războiul este un lucru rău. Mult mai bună e pacea.

– Doar că mie mi-ar plăcea foarte mult să fiu ca tatăl meu. Dacă eu învăț să fiu războinic, mă pot duce la el, astfel terminăm războiul repede și el se poate întoarce acasă la mama.

Discursul era ireproșabil.

– Vei vedea că războiul se va termina repede. Între timp, tu vei fi un băiat bun și o vei alina pe mama ta când e tristă.

Jona nu era convins.

– Da, însă... hai, o dată ne jucăm că facem o luptă? Numai o singură dată! ceru el implorator.

– Și așa tu ai vrea să te lupți cu mine? zise Nihal, pregătind pe ascuns un bulgăre de zăpadă.

– Da!

– Chiar ești sigur?

– Da! urlă Jona din ce în ce mai entuziasmat.

– Apără-te, atunci!

Nihal sări de pe gărduleț și aruncă bulgărele de zăpadă în copilul care se porni la luptă cu entuziasm.

Se alergară pe ulițe râzând și aruncându-și bulgări de zăpadă până când fură epuizați. Nihal își recuperase buna dispoziție. Se simți lipsită de griji ca atunci când era o fetiță. Ar fi vrut să trăiască așa pentru totdeauna.

Taraba lui Eleusis expunea stofele pe care femeia le țesea în casă, ouăle găinilor ei și puțină verdeață din grădină. Iarna, și fără soțul ei care să o ajute, nu reușea să producă mai mult de atât. Ea și Jona trăiau din asta și din ceea ce primea pentru munca ei de vindecătoare.

Nihal se așeză alături de ea și se apucă să se uite la lumea care trecea. Erau numai oameni, despre alte rase nici urmă. Fugarii trăiau cu toții în centre mari, unde posibilitatea de a găsi ceva de lucru sau ceva de mâncare era mai mare.

– Orașele, alea chiar că sunt bogate! explică Eleusis. Lumea care are mulți bani trăiește acolo: nobili, războinici care au achiziționat bucăți mari de pământ datorită războiului. Ceilalți stau la țară. Mulți dintre țăranii pe care-i vezi nu au nici măcar pământul pe care îl lucrează, îl cultivă pentru alții. Nu este multă dreptate pe Pământul acesta.

Dintr-odată, un soldat se opri tocmai la taraba lor.

Nihal se acoperi pe cât putu cu gluga: era unul de la bază, care lupta în primele rânduri. După cât se vedea, Eleusis îl cunoștea bine, pentru că începură să flecărească.

Cavalerul însă se uita la Nihal cu oarecare insistență. Îi zâmbi.

– Salut. Greșesc ori ne-am văzut deja pe undeva?

Nihal lăsă ochii în jos și scutură din cap. Inima-i bătea în piept. Își dădu seama că-i era frică de soldatul acela. Îi era teamă că însăși prezența lui putea rupe farmecul acelor zile.

– Nu cred. Este o rudă de-a mea, minți Eleusis. A venit să mă viziteze din Makrat.

Soldatul nu-și lua ochii de la Nihal.

– O rudă foarte grațioasă... Cum te cheamă?

– Lada, murmură fata zicând primul nume care-i venise în minte, și în timp ce-l pronunța își aminti că îl auzise de la un bătrân care se învârtea prin Salazar cu câteva zile înainte de invazie.

– Lada. Foarte frumos nume! Și cum ți se pare aici în...

Eleusis fu cea care întrerupse tentativa aceea de conversație.

– Lada, te rog, te duci să-l cauți pe Jona?

Nihal încuviință și se ridică repede. O clipă mai târziu era departe.

În seara aceea se întoarseră acasă cu ceva bani în plus în buzunare.

În fața acelui măruntiș, Nihal se simți o intrusă. Cu puțin înainte de a se culca, o privi cu seriozitate pe Eleusis.

– Ești sigură că pot rămâne?

Femeia o fixă mirată.

– Firește! De ce?

– Păi de, sunt o gură în plus de hrănit, voi nu aveți mulți bani...

Eleusis zâmbi.

– Nu te speria: voi găsi modalitatea de a te pune la treabă! Acum dormi și termină cu gândurile astea fără sens.

Nihal se culcă liniștită.

În noaptea aceea, singură în pat, se gândi la tot ce se întâmplase în acele câteva zile. Începea să-i placă să se îmbrace cu haine femeiești, să se miște printre oameni fără ca spada să-i însoțească pașii. Se simțea renăscută: poate era într-adevăr o Lada renăscută, o fată normală care ducea o viață normală.

Nihal nu mai trăise într-un loc atât de pașnic. Înțelese ce era o familie adevărată și ajunse să se gândească că era mult mai bine decât ce avusese ea cu Livon. Ea și Moșul nu erau o familie: erau doi disperați pe care viața îi pusese alături pentru a se suporta pe rând. Țineau unul la altul, însă el nu știuse să-i dea ceea ce Eleusis îi dăruia fiului ei. În viața ei nu fusese liniște niciodată, ori simțământul de apărare pe care îl percepea între acei patru pereți. Se minuna cum de nu-și dăduse seama mai înainte. Dar acum putea repara, își putea relua ceea ce-i fusese luat: a sta acolo însemna să aibă o a doua posibilitate.

Înainte de a adormi își făcu iluzii să rămână pentru totdeauna în căsuța aceea galbenă.

Sprijinită de perete, spada ei începea să se umple de praf.

Dimineața, ajuta în casă: era neîndemânatică la treburile domestice, dar era animată de o dorință debordantă de a învăța. O urmărea pas cu pas pe Eleusis în timp ce trebăluia și încerca să-i fie utilă.

Învăţă să gătească. Deşi avusese tentativa dezastruoasă cu pâinea, descoperi că-i plăcea. Nu numai, dar avea talent: se lăsa dusă de instinct şi felurile ei de mâncare erau gustoase.

Dar mai ales se ocupa de grădină. Anii de antrenament cu spada o făcuseră să fie puternică şi îi plăcea să-şi pună puterea în slujba acelui petic de pământ care le dădea hrană.

Seara, Jona povestea istoriile pe care le învăţase de la înţelept şi incursiunile pe care le făcuse cu prietenii lui. Nihal asculta fără să se gândească la nimic.

Nu-i mai lipsea Livon, pe Soana o arhivase într-un colţ îndepărtat al minţii ei, până şi chipul lui Fen era acum o imagine neclară. Dar nu-i putea uita pe toţi. Sennar continua să fie o amintire vie, prezentă, care-i strângea inima. Încerca să-l alunge şi pe el din gândurile ei, dar în fundul sufletului simţea că mai devreme sau mai târziu va trebui să-şi facă socotelile cu ea însăşi.

Iarna era grea şi lemnele începeau să se împuţinеze. Trebuia mers să taie altele, şi Eleusis se gândi să-i ceară lui Nihal să se ocupe.

– Nu prea ştiu să folosesc securea, se scuză. De obicei, se ocupă soţul meu...

Fata acceptă cu plăcere.

– Nu-ţi face probleme, o fac cu drag. Ba mai mult, îl iau cu mine şi pe Jona, astfel facem o plimbare în pădure.

Nihal şi Jona se duceau adesea în pădure să se joace, să-şi istorisească poveşti, ori pur şi simplu să se plimbe. Jona o privea cu ochi visători. Pentru el, o femeie care era soldat însemna maximum: femeile îi dădeau o stare de agitaţie, cu toate fasoanele lor şi cu felul lor de a fi preţios, dar ea era diferită. Ea se distra să se arunce în zăpadă, nu obosea niciodată să-l asculte şi era puternică precum un bărbat. Jona o înfăţişa prietenilor lui cu mândrie, prezentând-o ca pe un soldat.

În Jona, Nihal se vedea pe sine când era copil. Tovărăşia lui o însenina: iubea felul nevinovat în care se uita la lucruri, îi plăcea să se joace cu el sau să-l distreze cu câte o mică vrăjitorie. De vreo două ori, acceptă chiar să se bată cu o spadă de lemn,

dar atunci când el îi cerea să-i povestească vreo întâmplare din război, amâna spunând că nu-şi aminteşte.

În dimineaţa aceea se înfofoliră bine şi se îndreptară spre pădure. Mergeau fredonând o melodie pe care Nihal o învăţase de la Jona, în timp ce securea atârna din mâna jumătate-elfului trasând pe zăpadă o dâră lungă sinuoasă.

Când ajunseră în luminişul mic în care se întâlniseră pentru prima oară, Nihal văzu un copăcel frumos uscat, perfect pentru vatră.

– Jona, îndepărtează-te. Cred că s-a sfârşit căutarea noastră.

Strânse în pumn securea, simţind un fel de cutremurare. Privi lama ca şi cum nu ar fi văzut niciodată una.

– Ce ai? întrebă Jona.

Nu îi scăpase aerul gânditor al lui Nihal.

Fata tresări.

– Mi-am adus aminte de vremea în care luptam cu asta.

Jona nu pierdu ocazia şi începu să ţopăie în jurul ei.

– Arată-mi cum făceai, hai! Arată-mi!

Securea era acolo, părea s-o fi chemat. *Da, de ce să nu-i fac pe plac?* Luă zdravăn în mână securea. Apoi memoria corpului o făcu să se mişte.

Nihal începu să o răsucească din ce în ce mai repede, apoi începu să taie aerul cu mişcări rapide şi precise. Lama se învârtea şi ea îşi amintea orice exerciţiu, fiecare zi în parte de la Academie, fiecare oră de antrenament. Se miră că-i era dor: nu se simţise bine în edificiul acela, fusese singură, cu excepţia tovărăşiei lui Buruiană şi a lui Laius, şi totuşi regreta lecţiile, spada, sudoarea. Regreta bătălia, corpul ei care se mişca agil, lama neagră care strălucea în soare... senzaţia de a fi în sfârşit ea însăşi... redescoperirea rădăcinilor ei în luptă şi... *Nu!*

Dădu drumul securii dintr-odată.

Nu, tu vrei războiul, nu bătălia! Serile din faţa focului, viaţa cu Eleusis şi cu Jona, rochia graţioasă pe care o îmbraci... acela trebuie să fie viitorul tău!

Jona o văzu pe Nihal cum se întunecă și zâmbetul îi muri pe buze.

– Ești supărată? o întrebă ezitând.

– Nu-i nimic, răspunse Nihal încă tulburată, amintiri urâte. Să ne grăbim ori se face târziu, și, fără să mai adauge altceva, începu să doboare copacul cu lovituri scurte și hotărâte.

Drumul către casă îl făcu în liniște.

Jona se uita la ea cu coada ochiului.

– E vina mea, nu-i așa?

– Ce anume, Jona? răspunse rece Nihal.

N-avea chef să vorbească, însă pe urmă îl văzu pe copil cu ochii plini de lacrimi.

– Că te-ai întristat...

Nihal se opri, îi zâmbi. Apoi se aplecă deasupra lui și îl sărută pe obraz.

– Nu, micuțule. Nu sunt tristă. Deloc. Și acum hai, să mergem acasă să luăm o gustare bună! răspunse dându-i cu drag o scatoalcă.

Jona începu iar să țopăie pe potecă, înseninat, însă Nihal știa că spusese o minciună.

Eleusis îi făcu propunerea într-o după-amiază: erau așezate la masă și Jona era afară la joacă. Femeia lăsă șorțul pe care-l cârpea și se uită la Nihal.

– Ascultă, tu ești o vrăjitoare, corect?

– De ce mă întrebi? răspunse Nihal bănuitoare.

– M-am gândit că ai putea veni cu mine să fii vindecătoare. Să mă ajuți cu descântecele tale, în fine...

Nihal era sceptică. Numai ideea de a se arăta prin împrejurimi o agita.

– Nu știu...

– Vom spune că vii de pe un alt Pământ, din cine știe ce loc îndepărtat, și că ai fugit din cauza războiului. Putem spune că ești fiica unei nimfe! Aici nimeni nu știe nici măcar cum sunt nimfele. Și, în plus, nu te poți ascunde pentru totdeauna, Nihal.

Eleusis dorea ca fata să prindă rădăcini. Și dacă începea să se simtă folositoare, poate că nu va pleca.

Prima lor misiune împreună o primiră într-o seară în care ningea din greu. Un copil din sat căzuse de pe o scară lovindu-se la cap și nu-și mai recăpătase cunoștința. Eleusis și Nihal înfruntară drumul în întunericul nopții: frigul intra în oase.

Ajunse la casa cu pricina, intrară în vârful picioarelor. Pe un pat zăcea un băiețel palid ca un mort, cu o pată mare pe fruntea de pe care, printr-un bandaj improvizat, încă mai curgea sânge. Lui Nihal imaginea aceea îi readuse în minte războiul, dar se strădui să gonească amintirile.

– Sunt eu, Mira. Nu plânge, sunt aici pentru fiul tău, zise șoptind Eleusis.

Trebuiră s-o ia de umeri cu blândețe pe femeie pentru a o îndepărta de pat. În cameră mai era și un bărbat în spatele căruia se ascundea temătoare o fetiță blondă. Lui i se adresă Eleusis.

– Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

În timp ce omul povestea cu voce agitată ce se întâmplase, Nihal privea în jurul ei. Se simțea nelalocul ei: nu era o preoteasă, nu era în stare să spună ce avea copilul acela. Până atunci se îngrijise numai pe ea însăși, și asta cu descântece foarte blânde. Și fetița nu-și lua nici ea ochii de la ea.

– Nu vă fie teamă, nu cred să fie grav, făcu Eleusis încurajatoare, apoi se apropie de băiat făcându-i semn lui Nihal să înainteze.

Femeia îi scoase bandajul și începu să examineze rana. Ochii ei erau experți, atenți, și treceau peste trupul băiețelului oprindu-se asupra fiecărui amănunt.

– Pentru moment, aș vrea ca tu să faci ceva numai pentru tăietură, îi spuse lui Nihal. Mă ocup eu să-l aduc în simțiri. Are puțină febră, dar nu ar trebui să fie o problemă.

Nihal încuviință. Își suflecă mânecile rochiei, se așeză pe pat și-și împreună mâinile. Simțea privirile celor prezenți ațintite asupra ei ca niște ace. Încercă totuși să se concentreze, apoi puse mâinile pe rană. Nu era adâncă, nu i-ar fi trebuit mult să o închidă.

Mama începu să se agite.

– Cine este femeia pe care ai adus-o cu tine?

– O prietenă de-a mea. A venit să mă vadă de pe Pământul Apei și stă o vreme la mine.

– Ce-i face lui Doran al meu?

– Nu-ți face griji, știe ce face. Este ajutoarea mea.

Dar imediat ce Nihal începu să rostească descântecul și mâinile ei fură înconjurate de o aură albăstrie, femeia începu să urle:

– O vrăjitoare! Mi-ai adus o vrăjitoare în casă! Și o împinse cu violență de pe pat.

Nihal căzu jos. O șuviță de păr alunecă din șalul care-i ținea loc de turban.

Fetița o arătă cu degetul.

– Uite, mamă! Are părul albastru!

Femeia o țintui cu ură pe Nihal.

– Luați-o de lângă fiul meu! strigă.

Eleusis se apropie de ea.

– Nu trebuie să-ți fie teamă, zise pe un ton potolit. Este o prietenă. O cunosc de multă vreme. E foarte pricepută.

Dar Mira continua să repete.

– E o vrăjitoare! E o vrăjitoare!

Nihal se retrăsese într-un colț: era ca la Academie. Își amintea privirile acelea ostile, neîncrederea aceea prost ascunsă.

Eleusis nu se lăsă. Ridică glasul.

– Pentru a-l salva pe fiul tău este nevoie și de ea. Sunt ani de zile de când îngrijesc lumea din sat. V-am îngrijit pe voi toți. De ce nu vrei să ai încredere acum?

– Nu vreau vrăjitoare în casa asta!

– Cum vrei, Mira. Hai să mergem, Nihal... zise Eleusis îndreptându-se spre ușă.

– Așteaptă!

Femeia se ridică neîncrezătoare de pe patul fiului și o fixă pe Nihal în ochi.

– Roagă-te să nu i se întâmple nimic rău. Sau ai terminat cu viața.

Când băiețelul își reveni, Mira îl îmbrățișă plângând.

Eleusis fu plătită cu câteva monede și cu un săculeț de făină. Lui Nihal nu-i fu adresat nici măcar un singur cuvânt.

Se duse vestea în sat. Mira vorbi cu prietenele ei și vestea trecu din gură în gură.

– A sosit o vrăjitoare...

– Are părul albastru...

– A vrăjit-o pe biata Eleusis!

– Ce tot spui!

– Nu vezi că o ia tot timpul după ea?

– Poate e un spion al Tiranului...

– Eu i-am spus fiului meu că, dacă-l văd cu Jona, îl bat de-l rup!

Nihal înțelesese imediat cum s-ar fi terminat. Anul petrecut la Academie o învățase că teama poate săpa adânc în sufletele oamenilor.

– E mai bine să nu vin cu tine. Oamenilor le e teamă de mine, Eleusis, spusese abia ieșită din casa Mirei.

– Nu, e doar pentru că nu te văzuseră niciodată! Nu te descuraja, se vor obișnui...

Dar neîncrederea înflori și a doua oară, când îngriji o femeie care se tăiase cu un cuțit, și chiar a treia și ultima, când salvară o nou-născută de febră. De atunci, Eleusis nu mai fu chemată să vindece în satul ei. Pentru a găsi de lucru trebui să se deplaseze de una singură în satele vecine.

La început, Nihal își impuse să nu bage în seamă: o însoțea pe Eleusis la piață, se arăta împreună cu Jona, dar oriunde s-ar fi dus percepea privirile ostile ale locuitorilor satului.

Curând, privirilor le urmară cuvintele. Fraze prietenești, sfaturi care-i erau date lui Eleusis de către cine o cunoștea. Când nu era Nihal, se apropiau de ea, o întrebau cine era străina.

Eleusis nu mai contenea cu laudele pentru jumătate-elf. Povestind cu cât curaj îi salvase fiul de lupi, cât era de pricepută cu magia, ce persoană adorabilă era.

Însă celelalte femei nu se lăsau:

– Gândește-te, Eleusis. Ți-ai adus în casă pe una pe care nici măcar nu o cunoști! Ce știi despre ea? Are părul albastru, e o vrăjitoare, lucrează cu magia, și fiecare o spunea pe a ei, povestind episoade auzite de la alții sau pur și simplu inventate despre vrăjitoare rele care intrau prin înșelăciune în casele oamenilor de treabă pentru a le răpi copiii.

Eleusis asculta plină de furie și câteodată, chiar dacă nu ar fi admis nicicând, își făcea loc bănuiala. Chiar nu știa nimic despre fata aceea și fusese nesăbuită s-o primească așa, fără o întrebare. Dar amintirea lui Nihal rănită, la picioarele calului ei, ștergea orice ezitare. Ar fi apărat-o pe noua ei prietenă cu orice preț, pentru că avea o nevoie disperată de ea.

Nihal încercă să-și continue viața, dar farmecul începuse să se destrame.

Simțea un fel de neliniște, ca o durere slabă care încerca să iasă la lumină din zonele cele mai profunde ale sufletului ei. Se întreba când începuse: poate în momentul în care luase în mână securea, poate când simțise privirile pline de ură ale celor pe care se dusese să îi ajute. Nu știa. Simțea însă o chemare îndepărtată, care o ademenea și o înspăimânta în același timp.

Într-o zi, îi căzură ochii pe spada sprijinită de perete. Teaca era acoperită de un strat gros de praf. O clipă mai târziu o scosese din teacă: și-o trecu dintr-o mână într-alta, se uită la garda lucrată. Mai putea încă distinge loviturile de ciocan ale lui Livon, dăltuirile pe care un ıtele lui le trasaseră pe ea. O observă îndelung. Apoi ieși din ca ,ă și ajunse în grânar. O așeză într-un colțișor, astfel încât să nu trebuiască să o vadă în fiecare zi.

Într-o dimineață de sfârșit de iarnă se duse singură la piață. Nu era pentru prima oară: Nihal înțelesese că Eleusis voia ca ea să devină puțin mai independentă. În ziua aceea era bine dispusă. Era soare și aerul rece îi întărea frumusețea. Se hotărî să se ducă până la un sat vecin, unde nu o cunoșteau: acolo putea să se piardă prin mulțimea anonimă și să fie una dintre multe altele.

Se distră să se uite pe la tarabe, cumpără dulciuri pentru Jona și chiar o batistă pentru ea. Avea acum o colecție. Începuse să-i crească iar părul, moale și strălucitor așa cum era înainte de a-l tăia.

Se distră să se plimbe prin piață, să asculte pălăvrăgelile cumetrelor. Oamenii bârfeau, vorbeau despre război, despre cine era departe, despre cine murise despre cum trecea iarna, despre recoltă, despre copii. Însă subiectul zilei erau mercenarii care fugiseră din trupele regulate ale armatei de pe Pământurile Libere, care, după ce dezertaseră, se dedau jafurilor. Auzind vestea, Nihal se simți fremătând, dar își impuse să fie calmă. *Nu te privește, Nihal. Întoarce-te acasă.*

Pe drumul de întoarcere vru să treacă prin pădure. Traseul acela lungea puțin drumul, dar mersul printre copaci era o plăcere la care nu putea renunța.

Apoi văzu urmele. Veneau din desișul pădurii și se pierdeau de-a lungul drumului ce ducea spre sat. Urme de cai.

Nihal se aplecă și le privi cu atenție: trecuseră de curând.

Simți un zvâcnet în inimă. Grăbi pasul, repede, din ce în ce mai repede, până alergă. Se împiedică și căzu în zăpadă: fusta o încurca. Se ridică brusc și își reluă alergarea. *Mai întâi să ia spada. Spada este în grânar. Chiar dacă nu e nimeni, și cu siguranță nu e nimeni, mai întâi de toate să iau spada.* Îi era frică, foarte frică, și cu toate acestea era perfect lucidă.

Când ajunse în apropierea casei, inima i se opri o secundă: doi cai stăteau în bătătură, adulmecând terenul. Își încordă auzul, dar simți numai sângele care-i bătea în tâmple.

Înconjură casa în liniște, ascunzându-se pentru a nu fi văzută, și se urcă în grânar.

Scoase sabia din teacă și i se păru că mâna îi era tot una cu garda... că ea și arma ei formau o singură entitate.

Apoi un urlet, urmat de câteva râsete, îi făcu pielea de găină.

Când dădu buzna în casă, un om era peste Eleusis, care încerca să scape de el cu disperare, în timp ce Jona era ţinut de un alt individ.

Cel care o imobiliza pe Eleusis se întoarse.

– O, văd că sunt oaspeţi. De, cu cât mai mulţi, cu atât mai bine! zise el râzând, şi o eliberă pe Eleusis aruncând-o într-un colţ. Dar ce fetiţă frumoasă! Văd că-ţi plac spadele... Vino să te joci cu noi, vino!

Nihal se năpusti cu o săritură şi îl doborî cu o singură lovitură. Omul căzu jos fără nici un vaiet. Din beregata lui ţâşni un şuvoi de sânge negru. Eleusis urlă din rărunchi.

Celălalt se năpusti ca o furie înşfăcând spada şi începu încăierarea.

Corpul lui Nihal îşi regăsi într-o clipă toată agilitatea şi prezenţa de spirit: se mişca repede, se ferea şi para cu precizie. Inima fetei cânta de bucurie. După atâta rătăcire, lui Nihal i se păru că se regăseşte: era iarăşi ea însăşi.

După un prim atac, omul se îndepărtă, făcând spume de furie.

Nihal îşi şterse sudoarea şi rânji:

– Asta-i tot ce ştii să faci, bastardule?

Apoi se aruncă iar în atac, rănindu-l adânc pe om la un braţ. O clipă mai târziu îl dezarmase.

Mercenarul căzu în genunchi, cu arma lui Nihal la gât.

– Nu-mi face rău, te implor, iartă-mă...

Nihal îl privi cu dispreţ.

– Adună animal ul ăla de tovarăş al tău şi du-te: nu-mi mânjesc ascuţişul sabiei pe itru un ticălos.

Omul ascultă în cea mai mare grabă: ridică trupul tovarăşului şi se îndreptă către uşă, dar Nihal îl opri zicându-i:

– Şi aminteşte-ţi: dacă mai îndrăzneşti să pui piciorul în satul acesta, jur că te fac bucăţi.

– Nu, nu, mulţumesc... răspunse omul plângând înainte de a dispărea.

Nihal rămase nemişcată în centrul camerei.

Luptase iar. Luase iar spada în mână. Își simțea arma palpitându-i în mână, invitând-o să-și reia împreună drumul întrerupt, să lupte din nou. Era fericită, absurd de fericită.

Eleusis, ghemuită lângă un perete, îl strângea pe Jona la piept.

– S-a terminat totul, zise Nihal apropiindu-se, dar femeia se retrase cu un urlet.

Îi e frică de mine. Această conștientizare o fulgeră pe Nihal. Eleusis, de care se agățase ca de o ancoră de salvare, se temea de ea. Spada-i căzu din mână.

Eleusis se ridică, veni spre ea, încercă să o îmbrățișeze.

– Iartă-mă, nu voiam... dar de data asta Nihal fu cea care se retrase. Dădu un pas înapoi, văzu spada la pământ, cu lama roșie de sânge.

O luă la goană.

În penumbra grânarului răsuna un gâlgâit ritmic, precis. Poate era zăpada care se topea încet. Pe de altă parte, era soare.

Nihal își băgase capul între genunchi: de câte ori făcuse așa în viața ei? Aproape că voi să le numere.

Eleusis răsări de la scări.

– Bine că ești aici!

Tăcere.

– Iartă-mă, Nihal. A... a fost mai presus de mine. Îți port infinită recunoștință pentru că m-ai salvat, infinită... Doar că tot sângele acela, omul acela doborât la pământ, și tu care păreai altcineva... Spune ceva, te rog.

Nihal ridică privirile și se uită la ea fără să spună nimic.

– Îți face rău să ții totul în tine. Spune-mi ce gândești.

– Nu știu ce gândesc.

– Vrei să plec?

Nihal își trecu o mână pe față.

– Da.

Ochii lui Eleusis se umplură de lacrimi.

– Bine. Cum vrei tu.

Nihal deschise ochii și văzu lumina filtrându-se prin fisura dintre genunchii ei. Fusese de ajuns să ia din nou sabia în mână pentru ca totul să schimbe.

Pe neașteptate, splendidele culori ale acelor luni petrecute cu Jona și cu Eleusis se dizolvaseră. Da, fusese frumos, dar fata aceea timidă pe care o descoperise în oglindă nu era ea.

Nu fusese viața ei ceea ce trăise în ultimele luni. Ea era jumătate-elful cu spada, cea care luptă mereu în prima linie, cea care se aruncă în bătălie.

Ce trebuie să fac? Nihal începu să-și bată ritmic capul de genunchi. *Ce trebuie să fac?*

Intră iar în casă la ora cinei. Se așeză la masă fără un cuvânt și începu să mănânce.

Eleusis se uită la ea o vreme, fără a ști cum să se poarte.

Jona tăcea, căutând cu ochii privirea mamei sale.

Când termină, Nihal lăsă lingura și dădu să se ridice.

Atunci Eleusis începu să urle.

– Ce naiba, vrei cu isprăvești cu tăcerea asta? Măcar fă-mă să înțeleg ce-ți trece prin minte!

Jona tresări.

Nihal se uită la ea cu ură.

– N-ai avut niciodată nevoie de un moment de pauză, Eleusis? Nu te-a bătut gândul unei îndoieli, de? Spune-mi! Tu ai avut vreodată nevoie să te gândești?

Femeia se îr oși toată și se ridică brusc de pe scaun.

– Eu... oric am făcut, nu merit tratamentul acesta!

– De ce nu poți face un efort să înțelegi? Și Nihal ridicase glasul. Crezi că lumea se învârtește în jurul tău? Nu ai făcut nimic și eu nu sunt supărată pe tine. Altele sunt problemele mele, și nu ajută să vorbesc despre ele. Stai în casa asta, învăluită-n puf! Ce vrei să știi despre ce-mi trece prin cap, despre ce se întâmplă în lume, despre ce se întâmplă în război?

– Firește! zbieră Eleusis. Ce știu eu, țărancă proastă căreia nu merită să-i povestești nimic? Cât despre puful din casa mea, nu mi se pare să-ți fi displăcut, luându-mă după cum te-ai acomodat!

Nihal luă pelerina și ieși. În noaptea aceea dormi în grânar.

Câteva zile fu ca și cum timpul ar fi stat pe loc. Căsuța galbenă părea închisă într-un glob de sticlă și orele se scurgeau într-o liniște nefirească. Toți erau în așteptarea a ceva.

Jona – să înțeleagă de ce totul părea diferit.

Eleusis – să descopere ce efect avuseseră cuvintele ei asupra prietenei.

Nihal – să aștepte un răspuns. Nu asta făcuse mereu în viață? Cine era? De ce supraviețuise? Care era misiunea ei pe lumea aceea? Se întreba dintotdeauna. Cine știe dacă într-adevăr exista un răspuns.

Cina se terminase de ceva vreme: Jona era în pat și respirația lui regulată ritma liniștea din casă.

Nihal era afară. Eleusis îi zărea de la fereastră spatele ghemuit.

Femeia ieși în gerul serii. Fata se îmbrăcase iar cu lucrurile ei de bătălie. Avea spada în mână. Pe zăpadă se vedeau șuvițe albastre.

– Nu te hotărâșești să-ți lași părul să crească? întrebă Eleusis.

Nihal coborî spada și o privi pe femeie.

– Odinioară aveam părul foarte lung, știi? L-am tăiat în noaptea dinaintea primei mele bătălii.

Eleusis nu vru să înțeleagă.

– Ce vrei să spui? Ce legătură are povestea asta?

Nihal îi zâmbi duios.

– Știi, Eleusis. Nu mai pot rămâne aici. Trebuie să mă întorc la viața mea.

Femeia încercă să-și oprească lacrimile cu furia. Ridică glasul.

– De ce? Nu ți-e bine aici? Poate din cauza lumii din sat? Se vor obișnui cu tine, e nevoie doar de timp. Tu ești făcută pentru viața asta, și o știi! Nu poți pleca!

Nihal nu încetase să surâdă. Ridică spada și o privi cum strălucea în razele lunii.

–Ascultă-mă. Zilele trecute, când am luat-o în mână, spada mi-a vorbit. Mi-a spus că trebuie să o urmez, că trebuie să am încredere în ea, pentru că destinul meu e în ea. Singurul lucru pe care știu să-l fac e să lupt. Nihal făcu o pauză. E singurul lucru pe care-l fac cu plăcere.

Femeia tăcu: era sfârșită. Nihal era deja departe de ea, nu-i mai aparținea.

– Îmi vei lipsi mult. Îți datorez mult. Dacă nu ai fi fost tu, nu știu cum aș fi sfârșit, zise Nihal întorcându-se către ea.

Eleusis continuă să se uite în pământ. Lacrimile ei găureau covorul de zăpadă.

– M-ai făcut să cred că singurătatea mea a luat sfârșit, că aveai să rămâi aici. Ne-ai făcut să credem asta, pe mine și pe Jona. Acum, când nu mai ai nevoie de noi, pleci.

– Eu nu ți-am promis niciodată că voi rămâne, zise Nihal în șoaptă.

– Ba m-ai făcut s-o cred în mii de feluri. Fă ce vrei, pleacă, du-te să ucizi și să mori, dacă asta-i tot ce-ți dorești!

Eleusis se ridică și intră grăbită în casă.

Nihal îi auzi multă vreme suspinele prin pereții casei.

Cu puțin înaintea răsăritului, fu gata de plecare. Pregăti calul, își adună lucrurile, își puse pelerina. Apoi urcă în cămăruța în care dormea Jona. Copilul respira încet, cu gura deschisă. Nihal îl scutură ușor și el deschise cu greu ochii împăienjeniți.

– Ce-i ?

– Am venit să te salut.

Copilul se ridică dintr-odată.

– De ce?

– Plec, Jona.

– Nu, se smiorcăi el.

Două lacrimi mari îi curseră pe obraji.

– Micuțule, nu plânge. Ne vom revedea. Eu mă duc să mă duelez, dar mă voi întoarce. Și atunci va fi tatăl tău, și eu

împreună cu el te vom învăța să folosești spada. Trebuie doar să ai puțină răbdare.

– Nu pleca, zise Jona sughițând și o îmbrățișă cu putere.

Nihal îl ajută să se întindă și îl înveli.

– Trebuie să plec. Tu ai grijă de mama. Ești bărbatul casei, nu-i așa? zise ea străduindu-se să zâmbească.

Îl sărută pe frunte. Apoi alergă până la calul ei și, cu plânsul lui Jona încă în urechi, îl mână la galop.

Piatra alerga înainte și înapoi de-a lungul lamei descătușând scântei mici. Îi plăcea să-și ascută spada singur și se dedica îndeletnicirii cu toată ființa lui. Cu toate că zgomotul acoperea orice alt sunet, Ido auzi că sosise cineva. Ridică ochii.

Lângă cabană era o siluetă măruntă, îmbrăcată în negru, în așteptare. Inima-i tresări în piept. Era mulțumit, dar nu vru să o arate. Își reluă lucrul.

– Așadar? întrebă.

– Am trăit, cum îmi ceruseși.

– Ai înțeles de ce lupți?

– Nu sunt sigură. Acum știu ce e viața, știu ce este pacea, dar simt că trebuie să lupt, că e singurul lucru pe care-l pot face. Nu răzbunarea mă împinge, ci altceva ce nu înțeleg bine. Poate că nu am încă ideile destul de clare pentru a relua antrenamentul. Dacă nu mă vei accepta, o voi înțelege, dar...

– Ajunge, o întrerupse piticul.

Nihal rămase în prag cu capul plecat. Îi era frică. În clipele aste se hotăra viața ei.

Apoi își dădu seama că Ido se apropiase de ea.

– Oarf te așteaptă. Începem instrucția mâine dimineață.

Fata îl îmbrățișă pe maestrul ei. Râse. Se întorsese.

Editura **RAO**
are plăcerea să vă prezinte

CRONICILE LUMII PĂMÂNTENE

LICIA TROISI

vor apărea

VOL. 2

Misiunea lui Sennar

VOL. 3

Talismanul puterii

Speranța de pace a unei lumi întregi este legată de destinul ei, dar Nihal din Turnul Salazar nici nu bănuiește acest lucru. Cu ochi mari, violeți, urechi ascuțite, păr albastru și extrem de agilă și puternică, Nihal încearcă să prevină un război declanșat de un feroce tiran care a atacat Pământul Vântului. Pentru a salva Lumea Pământeană de la distrugere, Nihal va înfrunta legiuni de inamici înverșunați, cavaleri ce călăresc dragoni și nenumărate alte pericole, în căutarea unui talisman cu puteri infinite. Lupta este aprigă, pe muchie de cuțit, iar Nihal nu poate conta decât pe doi aliați: credincioasa ei sabie din cristal negru și pe Sennar, un tânăr mag care trebuie să pornească în căutarea pierdutei Lumi Scufundate.

CLUBUL CĂRȚII

Rao

Rao pentru copii

☆ ALAIN BAKER
Crăciunul șoricelului Chiț

☆ J.M. BARRIE
Peter Pan
Peter Pan în Grădina Kensington

☆ MICHAEL BOND
Un urs pe nume Paddington ◆ *Mai multe despre Paddington* ◆ *Paddington sare în ajutor*
Paddington în străinătate

☆ M. BOND, R.W. ALLEY
Ursulețul Paddington ◆ *Paddington și surpriza de Crăciun* ◆ *Paddington la Carnaval*

☆ DESPINA CALAVREZO
Winter Time

☆ ZIZOU CORDER
Bătiatul-Leu ◆ *Urmărirea*

☆ ROALD DAHL
Matilda ◆ *Vrăjitoarele* ◆ *Uriașul Cel Prietenos* ◆ *Charlie și Fabrica de Ciocolată* ◆ *James și Piersica Uriașă* ◆ *Charlie și Marele Ascensor din Sticlă*

☆ ANNA DALE
Șoptindu-le vrăjitoarelor

☆ LAURA HUNT
Stuart Little 2

☆ ERICH KÄSTNER
35 Mai

☆ C.S. LEWIS
– seria „Cronicile din Narnia"
Nepotul magicianului ◆ *Sifonierul, leul și vrăjitoarea* ◆ *Calul și băiatul* ◆ *Jilțul de argint* ◆ *Prințul Caspian* ◆ *Călătorie pe mare cu Zori-de-Zi* ◆ *Ultima bătălie*
Cronicile din Narnia (set)

☆ ASTRID LINDGREN
Pippi Șosețica ◆ *Pippi Șosețica se îmbarcă* ◆ *Pippi Șosețica în Mările Sudului*

☆ MADONNA
Trandafirii Englezești ◆ *Merele Domnului Peabody*

☆ BEATRICE MASINI
– seria „Pantofiorii roz"
Ce temperament! ◆ *În pași de dans*
Prieteni vechi și noi ◆ *Pe poante*

☆ A.A. MILNE
Ursulețul Winnie Puh ◆ *Cartierul Winnie Puh*

☆ MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
Maeba

☆ LOUIS PERGAUD
Războiul bumbilor

☆ TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
– seria „Cronicile Spiderwick"
Cartea fantastică ◆ *Ochiul magic* ◆ *În ghearele goblinilor* ◆ *Copacul de fier* ◆ *Răzbunarea lui Mulgarath*

☆ J.R.R. TOLKIEN
Roverandom ◆ *Povești neterminate* ◆ *Scrisori de la Moș Crăciun* ◆ *Stăpânul inelelor* (3 vol.)
Silmarillion ◆ *Dl. Bliss* ◆ *Hobbitul*

☆ LYNNE REID BANKS
Indianul din dulap ◆ *Indianul se întoarce* ◆ *Secretul indianului* ◆ *Misterul dulapului*

☆ LUC BESSON
Artur și minimoșii ◆ *Artur și Cetatea Interzisă* ◆ *Artur și răzbunarea lui Maltazar*

☆ R.L. STEVENSON
Răpit de tâlhari

☆ R.L. STINE
– seria „Goosebumps"
Bun venit în Casa Morților! ◆ *Nu coborâți în pivniță* ◆ *Sânge de monstru* ◆ *Zâmbește și mori* ◆ *Blestemul mumiei* ◆ *Să devenim invizibili!* ◆ *Fetița care a strigat: „Monstrul!"* ◆ *Bun venit în tabăra de coșmar!* ◆ *Noaptea păpușii* ◆ *Fantoma din vecini* ◆ *Plaja bântuită* ◆ *Răzbunarea piticilor de grădină* ◆ *O zi în Ținutul Ororilor* ◆ *Fantoma de la Teatru* ◆ *Nu mă puteți speria!* ◆ *Teribilul om de zăpadă din Pasadena*

☆ P.L. TRAVERS
Mary Poppins ◆ *Mary Poppins se întoarce* ◆ *Mary Poppins deschide ușa* ◆ *Mary Poppins în Parc* ◆ *Mary Poppins pe Aleea Cireșilor* ◆ *Mary Poppins și Casa de Alături*

☆ KAYE UMANSKY
Pongwiffy ◆ *Pongwiffy și răzbunarea Trolilor* ◆ *Pongwiffy și Vraja Anului*

Carte-jucărie

☆ MULTIPLAN
Broaște fantastice ◆ *Corpul uman* ◆ *Mumiile egiptene* ◆ *Sistemul solar*

☆ PRIETENI PUFOȘI
Lânuca ◆ *Roibu* ◆ *Ghiță* ◆ *Bălțata*

☆ GÂZUȚE CU ANTENUȚE
Nicușor Melcușor ◆ *Nuța Albinuța* ◆ *Olguța* ◆ *Omiduța* ◆ *Rița Gărgărița*

☆ ANIMĂLUȚE
Cămila Kami ◆ *Ciuș Măgărușul* ◆ *Cuțu* ◆ *Cățelușul* ◆ *Leul Lester* ◆ *Paddy Poneiul* ◆ *Poppy Purceluța* ◆ *Pisi Pisicuța* ◆ *Rățușca Maruśka*

☆ ȘTIU EU CUM!
Capsa ◆ *Șiretul* ◆ *Fermoarul* ◆ *Nasturele*

☆ ARIPIOARE
Papagalul ◆ *Pinguinul* ◆ *Bufnița*

☆ CRANȚ! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... ◆ *Sammy, un piton de treabă...*

Povești cu lipici
Bucle-Aurii și cei trei ursuleți ◆ *Cartea junglei* ◆ *Cei trei purcelușI* ◆ *Cenușăreasa* ◆ *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită* ◆ *Jack și vrejul de fasole* ◆ *Mica sirenă* ◆ *Motanul-Încălțat* ◆ *Pinocchio* ◆ *Scufița-Roșie*

Engleza cu „lipici"
A venit vacanța! ◆ *În jurul casei*

Jocuri cu „lipici"
Animalele ◆ *La țară* ◆ *Pe plajă* ◆ *În casă*

Cărți ilustrate
Biblia ilustrată ◆ *Cartea mea de jocuri*
◆ *Dicționarul celor mici*
◆ *E.T. Extraterestrul descoperă...*
comunicațiile
planeta Pământ
plantele
sistemul solar
◆ *Lumea basmelor* (2 volume)
◆ *Marea carte a celor mici*
◆ *Mega activități*
◆ *Mega jocuri*
◆ *Nu știam că...*
poți sări mai sus pe Lună
rechinii își schimbă mereu dinții
unele vase au aripi
unii șerpi scuipă otravă
◆ *Viața cotidiană în lumea antică*
◆ *Adevărul despre...*
copii
stres
mămici
tătici

Basmele copilăriei
Aladdin și lampa fermecată ◆ *Cenușăreasa* ◆ *Cartea Junglei* ◆ *Frumoasa-din-Pădurea-Adormită* ◆ *Iepurele și broasca țestoasă* ◆ *Petrică și lupul* ◆ *Tom Degețel*

Cărți de activități
☆ LOGICO RONDO - ÎNVĂȚĂM JUCÂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna ◆ *Copiii se joacă* ◆ *Cum ne îmbrăcăm* ◆ *La grădina zoologică* ◆ *O zi cu Ioana și Vlad*
◆ *Sărbătorile copiilor* ◆ *La circ / La circ* (set)
◆ *Privim și vorbim / Privim și vorbim* (set)
◆ *Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și cumpărăm* (set) ◆ *Jocuri de calcul* (1, 2)
◆ *Să gândim logic* ◆ *Jocuri cu numere*
◆ *Să circulăm corect* ◆ *Noi jocuri de concentrare* ◆ *Să gândim logic* ◆ *Sudoku peste 6 ani* ◆ *Sudoku peste 8 ani*

☆ FIONNA WATT
Artă și imaginație

Mega activități ◆ *Megajocuri*
◆ *Animale de companie* ◆ *Animale sălbatice*
◆ *De la A la Z* ◆ *E ușor să desenezi* ◆ *În culori*
◆ *Natura* ◆ *Oameni în mișcare*
Primii pași
◆ *Scăderea, înmulțirea, împărțirea*
◆ *Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC*
◆ *Micul meu dicționar englez-român*
◆ *Micul meu dicționar francez-român*

Rao junior

◆ *Călătoriile lui Gulliver*
◆ *Cocoșatul de la Notre-Dame*
◆ *Colindă de Crăciun*
◆ *Colț-Alb*
◆ *Heidi*
◆ *Huckleberry Finn*
◆ *Insula comorii*
◆ *Robin Hood*
◆ *Robinson Crusoe*
◆ *Tom Sawyer*
◆ *Pocahontas*

Rao pentru tineri

☆ BLUE ' ALLIETT
Pe ur. ele lui Vermeer
Codul Wright

☆ ANN BRASHARES
– seria „Frăția Pantalonilor Călători"
Pantalonii Călători ◆ *A doua vară a Pantalonilor Călători* ◆ *Fete în blugi*
◆ *Mereu în albastru*

☆ EOIN COLFER
– seria „Artemis Fowl"
Artemis Fowl ◆ *Incidentul din Arctica*
◆ *Codul infinitului* ◆ *Aventuri cu Opal Supranaturaliștii*

☆ JAMES FENIMORE COOPER
Ultimul mohican

☆ JIM DAVIS
Garfield ia proporții ♦ Garfield mai mare decât viața ♦ Garfield pe larg ♦ Garfield se îngrașă ♦ Garfield ia cireașa de pe tort ♦ Garfield supărare mare ♦ Garfield stă acasă ♦ Garfield păcălește cântarul ♦ Garfield își pierde picioarele

☆ NANCY FARMER
Casa scorpionului
Marea Trolilor

☆ ERIK L'HOMME
– seria „Cartea Stelelor"
Vrăjitorul Qadehar ♦ Seniorul Sha ♦ Chipul Umbrei

☆ ANTHONY HOROWITZ
– seria „Alex Rider, superspionul adolescent"
Stormbreaker ♦ Academia Point Blanc ♦ Insula rechinilor ♦ Lovitura vulturului

☆ CYNTHIA KATOHATA
Kira-Kira

☆ BRUCE LANSKY
Bătrânețe, haine grele
Bolnav de dragoste
La bine și la rău

☆ CHRISTOPHER PAOLINI
– Trilogia „Moștenirea"
Eragon ♦ Eragon II: Cartea primului născut

☆ GARTH NIX
– Trilogia „Vechiul Regat"
Sabriel

☆ MICHELLE PAVER
– seria „Cronici din Ținuturi Întunecate"
Frăția lupilor ♦ Spiritul călător ♦ Devoratorul-de-Suflete

☆ CAROLINE PITCHER
Prăjitura de la ora 11

☆ PHILIP REEVE
Larklight

☆ KATHERINE ROBERTS
– seria „Cele șapte minuni"
Prădarea Marii Piramide ♦ Întâmplări din Babilon ♦ În căutarea Templului Amazoanelor ♦ Mausoleul din Halicarnas

☆ STATON ROBIN
Napoleon și Betsy

☆ JORDAN SONNENBLICK
Tobe, fete și plăcinta periculoasă

☆ JONATHAN STROUD
– Trilogia „Bartimaeus"
Amuleta din Samarkand ♦ Ochiul Golemului

☆ KATHERINA TAIKON
Katitzi

☆ G.P. TAYLOR
Stăpânul Umbrelor

☆ MOONY WHITCHER
Fetița Celei de a Șasea Luni ♦ Nina și misterul Notei a Opta ♦ Nina și blestemul Șarpelui cu Pene ♦ Nina și ochiul secret al Atlantidei ♦ Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken

☆ E.B. WHITE
Pânza lui Charlotte

CLUBUL CĂRȚII

RAO

CLUBUL CĂRȚII RAO are un nou regulament de funcționare, mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE–CP 23,
București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia

Nihal este cu adevărat ciudată. În Lumea Pământeană, nimeni nu este ca ea: ochi mari violet, urechi ascuțite, plete albastre. A fost crescută de un făurar de arme și trăiește într-unul dintre orașele-turn din Pământul Vântului, jucându-se de-a războiul cu prieteni de vârsta ei, care și-au ales-o drept șef datorită forței și agilității ei. Dar totul se schimbă pe neașteptate când Pământul Vântului este atacat de Tiran, despotul care a cucerit deja cinci din cele opt Pământuri care alcătuiesc Lumea Pământeană. Sunt în van rezistența armatei popoarelor libere și priceperea vrăjitorilor care încearcă să apere orașul cu forța descântecelor. Lui Nihal nu îi mai rămâne altceva de făcut decât să devină un războinic adevărat și să-i apere pe nevinovați chiar cu riscul de a cădea în mâinile Tiranului.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-918-3

9 789731 039183

www.rao.ro
www.raobooks.com